மகாமகோபாத்தியாய
டாக்டர். உ. வே. சாமிநாதையர்
நூல் நிலையம்,
சென்னை-600090.

உ

4546.
XVI.A.33

எம்மண்டலமுங்கொண்ட

குலசேகரபாண்டியன்

:: அல்லது ::

தந்தாபஹரணம்.

இஃது
அம்பாசமுத்திரம், தீர்த்தபதி ஹைஸ்கூல் தமிழ்ப்பண்டிதர்,
மகா-ா-ா-ஸ்ரீ ஆர். அரிகரஐயரவர்களால்
இயற்றப்பெற்று,

தென்காசித்தாலூகா இலஞ்சி, மிட்டாதார்,
மகா-ள-ள-ஸ்ரீ டி. சுப்பிரமணியபிள்ளை
அவர்கள் குமாரர்.
மகா-ள-ள-ஸ்ரீ T. S. ராமசாமியாபிள்ளை அவர்களின்
பொருளுதவியால்,

அம்பாசமுத்திரம்,
"அகஸ்தியர் விலாஸ" அச்சு இயந்திரசாலையிற்
பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

காபிரைட் ரிஜிஸ்டர்] [விலை அணா 12.

அகஸ்தியர்
பிரஸ்,
அம்பாசமுத்திரம்.

முகவுரை.

எம் மண்டலமுங்கொண்ட குலசேகரபாண்டியனின் சரித்திரம் வெகு சுருக்கமானதேயாகும். ஆராய்ச்சிவல்லுநர், இவன் சோமாறன் ஸ்ரீவல்லபனுக்குப்பிறகு கி. பி. 1268-ல் பட்டம்பெற்று 1310-வரை மதுரையிலிருந்து அரசியற்றிவந்திருக்கிறான் எனவும், பலநாடுகளையும்வென்று தன்னாணைக்குட்படுத்திக் கொண்டதோடு, இலங்கைத்தீவில் சுப்பகிரி என்னும் பட்டணத்தை இராஜதானியாகக்கொண்டு ஆட்சிசெய்துவந்த முதலாவது புவனேகபாகு என்பானைத், தனது சேனாதிபதியாகிய ஆரியசக்கரவர்த்தியால் அடக்கி, அங்கிருந்த ஸ்ரீபுத்தபிரானது பல்சேஷத்தைக் கவர்ந்து வரச்செய்தனன் எனவும், அப்பால் மூன்றாவது புவனேகபாகுவால் அப்பல் மீண்டும் இலங்கைக்குக் கொண்டுபோகப்பட்டதெனவும் முடிவில், இப்பாண்டியன், காமக்கிழத்தி மகனாகிய வீரபாண்டியனுக்கு இளவரசப்பட்டங்கட்ட எத்தனிக்கையில், பட்டமனைவியின் மகனாகிய சுந்தரபாண்டியனால் கொலையுண்டிறந்தனன் எனவும் இவன் வரலாற்றை ஒருவாறு விளக்கியிருக்கின்றனர்.

இத்துணைச் சிறிய சரித்திரத்தை, ஆருயிர் நண்பரும், அய்யாசமுத்திரம் ஹைஸ்கூல் தமிழ்ப்பண்டிதருமான, ஸ்ரீமத் ஆர். அரிஹரமையர் என்பவர், மாணவர்க்கும் பிறருக்குங்கற்குங்காலத்தில் மனத்துக்கினிமையும் ஊக்கமுமுண்டாகும் வண்ணம், இடையிடையே கதைப்போக்குக்குஞ்சந்தர்ப்பத்துக்கும் காலதேசவர்த்தமானங்களுக்கும் பொருந்துவனவான வரலாறுகளை இணைத்தும், பலவகைப்பட்ட நீதிகளோடு கற்பனாலங்காரங்களை ஏற்புழி இசைத்தும், மிக்க இனிய எளியதமிழ் நடையில் வரைந்துள்ளார்.

முதலாவது புவநேகபாகுமன்னனிடமிருந்த, ஸ்ரீ புத்தரது அருமைத் திருத் தந்தத்தைப் பாண்டியன் குலசேகரன் அபகரிக்க, அதனை அவனிடத்திலிருந்து மூன்றவது புவநேகபாகு கவர்ந்து கொண்டதான விஷயமே முக்கியமானதாக இருத்தலின், இந்நூற்குத் தந்தாபஹரணம் என்னும் பெயர் சூட்டினர் இந்நூலாசிரியர்.

பாண்டியராஜவம்ச சரித்திரத்தை ஒருவாறு ஆராய்ந்து எழுதி வைத்திருக்கும் இந்நூலாசிரியர், இன்னுஞ் சிலபாண்டியர் சரித்திரங்களையும் இந்நூலேபோல் புனைவனபுனைந்து, வெளியிடுவாராயின், அநேக நன்மைகளை இத்தமிழுலகம் உற்று இனிது விளங்குமென்பது எனது துணிவு.

இங்ஙனம்,

ம. கோபாலகிருஷ்ணையன்,

தலைமைத் தமிழாசிரியன்,

நேஷநல் வித்யாலயம், திரிசிரபுரம்.

பொருளுதவினோர்

"எம்மண்டலமுங்கொண்ட குலசேகரபாண்டியன் அல்லது தந்தாபஹரணம்."

இந்நூல் நாடெல்லாம் நலம்பெற வுலவும்வண்ணம் அச்சு வாகனத்தில் ஆரோகணிக்கும்பொருட்டுப் பொருளுதவிசெய்த கனவான், தென்காசித்தாலூகா திருக்குற்றால க்ஷேத்திரத்துக்கு வடபாலுள்ள, "இலஞ்சி" என்னும் கிராமத்தில் உயர்தரு வாழ்க்கைப்பெறுகின்றவரான மகா-ள-ள-ஸ்ரீ ஐ. எஸ். இராமசாமியா பிள்ளை அவர்களே.

இக்கொடையாளர், மேற்படி ஊர்க்கு வடபாலுள்ள நதியில் (குன்றக்குடிக்குச்செல்லும் மார்க்கத்தில்) கற்பணியிற் சிறந்த ஓர் பாலமும், ஆங்கோர் அணைக்கட்டும், ஸ்ரீ விநாயகமூர்த்தி திருக்கோயிலும், தண்ணீர்ப்பந்தல் மண்டபமும், இன்னும் சில சாசுவதமான தர்மங்களும் செம்மையுறப்புரிந்து சிறப்புற்றோங்கி விளங்கிக்கொண்டிருக்கும் ஸ்ரீ சைவவேளாளர் குடும்பத்திலுதித்தவரான மகா-ள-ஸ்ரீ மிட்டாதார், டி. சுப்பிரமணியபிள்ளை அவர்களின் மூன்றாவது புத்திரராவார்.

முன்னோர் ஒழுக்கின் முளையெனவளர்ந்த இப்பெருந்தகையாரும், மேற்படி இலஞ்சிநகரின் கீழ்பாலுள்ள சித்ராநதியின் மேல் கரையில் ஓர் படித்துறையும், அரசும், குறடும் அதற்குமேல் ஒரு தந்திமுகக்கடவுளையும் பிரதிஷ்டித்திருக்கின்றனர். மேற்படி ஊர்நடுவிலுள்ள ஸ்ரீ குலசேகரமுடையார் கோயிலை 1088-1089-ம் ஆண்டுகளில் ஜீர்ணோத்தாரணஞ் செய்திருக்கின்றனர். இலஞ்சிக்குமாரர் கோவில் திருமூலத்தானத்துச் சிலாவிக்கிரகமூர்த்தியைத் தமது குடும்பத்தாருடன் கலந்து பெருக்கிய செல்வத்தால் அழகுறப் பணிவித்

தாபித்திருக்கின்றனர். அன்றியும் அவ்விலஞ்சியில் கீழ்தரக்கலாசாலை (மிடில் ஸ்கூல்) ஒன்று தமது பெயரால் நீடூழி நிலவ உறுதிபெறப் பணிசெய்து கொடுத்திருக்கின்றனர். இவையல்லாமலும் இந்நூற்குதவிசெய்ததைப்போல் இன்னும் என்னாலெழுதப்பட்டிருக்கின்ற **பாண்டியராஜவம்ச சரித்திரத்தையும்** அச்சிடுவதற்கு வேண்டும் திரவியங்களையும் கைம்மாறுகருதாது தந்துதவி இம்மை மறுமைக்குரிய பயன்களெல்லாவற்றையும் இனிதினெய்துவாராயினர்.

இத்தகைய வள்ளன்மையாளரின் சிறப்பும், செல்வமும், வண்மையும், தருமசிந்தனையும், வாழ்க்கையும், ஆயுளும் மேன்மேலும் தழைத்தோங்குவதாக, எல்லாம் வல்ல கடவுளை எப்பொழுதும் பிரார்த்தித்துக்கொண்டிருக்கின்றனன்.

இங்ஙனம்,

ஆக்கியோன்.

இலஞ்சி,

ஐ. ஸ். இராமசாமிப்பிள்ளை அவர்கள்.

பொருளடக்கம்.

		பக்கம்.
1—வது	குலசேகரபாண்டியன் வடநாட்டின்மேல் தண்டெடுத்துச் செல்லல்	1
2—வது	வடநாட்டரசர் தமது சேனைக்குத்தலைவனைத் தெரிந்து நியமித்து அவனுடன் சில கூறுதல்	2
3—வது	ஆரியப்படைத்தலைவன் செய்த தந்திரப்போர்	6
4—வது	குலசேகரபாண்டியன் ஆரியப்படைத்தலைவனை வருவித்து வார்த்தையாடல்	8
5—வது	ஆரியவேந்தரும் குலசேகரபாண்டியனும் நேசமுறுதல்	14
6—வது	ஆரியநாட்டரசர் குலசேகரபாண்டியனுக்கு விருந்தளித்தல்	16
7—வது	சீதகோகிலம் கானஞ்செய்தலும், அவளைப் பாண்டியன் மற்றொரு மனைவியாகப்பாவித்தலும்	18
8—வது	குலசேகரபாண்டியன் ஆரியசக்கரவர்த்தி முதலானவருடன் மதுரைக்கு மீண்டது ...	21
9—வது	இலங்கைப் புவநேகபாகு மன்னனுக்குப் பாண்டியன் அமைச்சர் வரைந்த ஆஞ்ஞா பத்திரம்.	24
10—வது	ஆஞ்ஞா பத்திரத்துடன் தூதன் இலங்கையிற் சேறலும், அந்நாட்டின் வளங்களும்	24
11—வது	சுப்பகிரி நகர வர்ணனையும், தூதன் தன்வருகையைப் புவநேகபாகுவுக்குத் தெரிவித்தலும் ...	27
12—வது	புவநேகபாகு ஆஞ்ஞாபத்திரத்தைக்கண்டு முனிதல்	28
13—வது	ஆலோசனை செய்தல் அரசன் கூற்று	29

14—வது சித்தவாமன் என்னும் அமைச்சன் கூறியது ... 31

15—வது வச்சிரபாகு என்னும் மந்திரி கூறுவது 33

16—வது சேனாதிபதியாகிய வீரசிம்மளன் கூறியது ... 40

17—வது புவனேகபாகு போர்செய்வதாய்ப் பல்லை கடித்துக் கூறியதும், தூதன்கூறிய புத்திமதிகளும். ... 41

18—வது தூதனைப் பங்கப்படுத்தியது 43

ஷை. தூதன் வேடமாறுடி அறிவன அறிந்து செய்வன செய்தல் 45

19—வது மீண்ட தூதன் நடந்ததுரைத்தல் 49

20—வது கடித்த பல்லுக்குக்கொடுக்குந்தண்டனையைப்பற்றி ஆலோசித்தல் 53

ஷை. இலங்கையிற் புத்தசமயம் பரவிய விதம் ... 54

21—வது புத்தரது திருவாய்ப்பல் சிங்களர்க்குத் தெய்வமானதும், சிரித்த பல்லுக்கேற்ற தண்டனையைத் தீர்மானித்ததும். 57

22—வது சந்திரோதயம் 59

23—வது ஆரிய சக்ரவர்த்தி, படையுடன் சென்று சுப்பகிரி நகரை முற்றுகையிட்டுப் போர்புரிதல் ... 60

24—வது வீரசிம்மளன் புவனேகபாகுவுக்குத் தைரியங் கூறல் 61

25—வது வீரசிம்மளன் புவனேகபாகுவைக் குடும்பத்துடன் கோட்டையினின்றும் வெளிப்படுத்தல் ... 63

26—வது போரும் ஆரிய சக்ரவர்த்தியின் வெற்றியும் ... 64

27—வது தந்தாபஹரணம் 66

ஷை பாண்டியன் ஆரிய சக்ரவர்த்திக்குப் பட்டமும் பரிசுமளித்தல் 67

28—வது பாண்டியன், பல்லைவைத்த மணிமாங்கனியைக் கீத கோகிலத்திடங் கொடுத்தல் 69

29—வது குடும்ப கலகம் 70

30—வது மந்திரி சித்தவாமன், மன்னன் புவநேகபாகுவை மீண்டும் அரசனுக்க முயலுதல் 71
31—வது சித்தவாமனும், பிரபுக்களும் புவநேகபாகுவுக்கு அரசளிக்குமாறு பாண்டியனை வேண்டியதும், அவன் அளித்ததும், ... 74
32—வது புவநேகபாகுவுக்கு அரசளித்து முடிசூட்டுதல் ... 79
33—வது மூன்ருவது புவநேகபாகு, மந்திரி புத்தபூதியுடன் பாண்டியனிடத்திலிருந்து பல்லேப்பெற ஆலோசித்தல் 80
34—வது புத்தபூதி பல்லேப் பெறுதற்[illegible]ிய தந்திரமும், அவன் வீணைவிநோதினி முதலானவருடன் மதுரைக்கேகலும் 81
35—வது புத்தபூதி இரத்தினக்கனிகள் செய்வித்தல் ... 83
36—வது பாண்டியன் இரண்டுநாள் கானங்கேட்டு வீணைவிநோதினிக்குச் சம்மானங் கொடுத்தல் ... 85
37—வது சுந்தரபாண்டியன் புத்தபூதியைப் படைத்துணை செய்ய வேண்டியதும், அவனுக்கவன் குறிப்பாலொன்றைத் தெரிவித்ததும் 88
38—வது கீதகோகிலத்தின் முன்னிலையில் வீணைவிநோதினி செய்த முதல்நாள் கானம் 90
39—வது இரண்டாம்நாள் செய்த கானம் 92
40—வது வீணைவிநோதினி மூன்ரும்நாள் கானஞ்செய்து பலசம்மானங்களும், இரத்தின மாங்கனியும் பெறுதல். 93
41—வது அருமையான பல்லே ஆலயத்திலெழுந்தருளிவித்தலும், புத்தபூதியைப் புவநேகபாகு ஆதரித்தலும். 95
42—வது குலசேகரபாண்டியன் கொலையுண்டதும், சுந்தரபாண்டியன் ஆட்சியும். 97

இச்சரித்திரத்துள் கூறப்பட்டிருக்கும், ஆடவரும், பெண்டிரும்.

1	எம்மண்டலமுங் கொண்ட குலசேகரபாண்டியன் அல்லது குலசேகரபாண்டியன்	மதுரை அரசன்
2	சுந்தரபாண்டியன்	குலசேகரபாண்டியனின் பட்டத்து மனைவி மகன்.
3	வீரபாண்டியன்	குலசேகரபாண்டியனின் காமக்கிழத்தி புதல்வன்.
4	சித்ரகோகிலம்	குலசேகரபாண்டியனின் காமக்கிழத்தி.
5	புவனேகபாகு 1-வது	இலங்கை அரசன் சுப்பகிரிநகரை இராஜதானியாகக்கொண்டவன்.
6	புவனேகபாகு 2-வது ...	... 1—வது புவனேகபாகுவின் மகன்.
7	புவனேகபாகு 3-வது ...	... 2—வதுபுவனேகபாகுவின்குமாரன்
8	வீணைவினோதினி	இலங்கைஅரசனின் அரண்மனைப் பாணமகள்.
9	ஆரிய சக்ரவர்த்தி அல்லது அகில சக்ரவர்த்தி	பாண்டியன் சேனாதிபதி.
10	அரிய மந்திரன். ஆலவாய்	... பாண்டியராஜன் மந்திரிகள்.
11	சித்தவாமன். உச்சிரபாகு	1-வது புவனேகபாகுவின் அமைச்சர்கள்.
12	வீரசிம்மனன்	1-வது புவனேகபாகுவின் சேனாதிபதி.
13	புத்தபூதி ...	... 3-வது புவனேகபாகுவின் மந்திரி
14	ஆனந்தர் ...	... புத்தரது முதற் சீடர்.
15	காலிங்கராயன். சோடங்கன்	பாண்டியிலிருந்து இலங்கையிற் குடியேறிய வாணிபப் பிரபுக்கள்.

மகாமகோபாத்தியாய
டாக்டர். உ. வே. சாமிநாதையர்
நூல் நிலையம்,
சென்னை - 600090.

எம்மண்டலமுங்கொண்ட

குலசேகர பாண்டியன்

அல்லது

தந்தராபஹரணம்.

1-வது (குலசேகர பாண்டியன் வடநாட்டின் மேல் தண்டெடுத்துச் செல்லல்.)

இற்றைக்குச் சற்றேறக் குறைய 650-வருஷங்கட்கு முன் வைகை நதி தீரத்ததான மதுரை மாநகரில் பாறவர் மன் குலசேகரன் என்னும் ஓர் பாண்டியன் செங்கோல் செலுத்தி வந்தான். இவன் இளமையிலேயே கல்விகேள்விகளில் தேர்ந்து படைக்கலப் பயிற்சியிலும் பூர்ணம் பெற்றான். அழகிலும் ஆற்றலிலும் கருவேளையும் செவ்வேளையும் ஒத்த இப்பாண்டியன் காளைப்பருவம் கதிப்புறுங்காலத்திலேயே அரியணை ஏறி மணிமுடிசூடித் தனது தந்தையால் அளிக்கப்பட்டு வந்த நாடுகளை எல்லாம் ஐந்தும் காத்து ஆறிலொன்று கடமை கொண்டு மநுநூல் முறைதவறாது அரசியற்றிவரலானான். வருகையில், "தனக்குட்பட்டிருக்கும் நாடுகளோடு வடநாடுகளையும் வென்று கொண்டு உலகம் மதிக்க ஒரு கோலோச்சவேண்டும்" என்ற ஓர் எண்ணம் இவனுக்கு உண்டாயது. உடனே அவன் பயிற்சி பெற்ற பல்லாயிரக்

கணக்கான காலாட்படைகளையுந் தக்க சேனாதிபதிகளையும் யானைப்படை குதிரைப்படைகளையுந் திரட்டிக்கொண்டு வடபால் நோக்கிப் பிரயாணப்பட்டான். செல்லும் நெறி எல்லாம் தன்னாளுகைக்குட்பட்ட நாடுகளாயிருந்தன, ஆதலின் ஆங்காங்குள்ள அரசர்கள் யாவரும் இவனை மார்க்க மத்தியில் எதிர் கொண்டு அழைத்துச் சிறப்புற உபசரித்தனர். தமிழ் தெலுங்கு முதலான பல நாடுகளை எல்லாம் விரைவிற் கடந்த இப்பாண்டியன், விந்திய மலையையுந் தாண்டி அதன் வடபாலுள்ள ஓர் பூந்சோலையில் தளத்துடன் இறங்கிச் சில பகல் அங்குத் தங்கி அசைவாறிக்கொண்டிருந்தான்.

2-வது (வடநாட்டரசர் தமது சேனைக்குத் தலைவனைத் தெரிந்து நியமித்து அவனுடன் சில கூறுதல்.)

இங்ஙனம் பாண்டியன், குலசேகரன் பல்லாயிரக்கணக்கான படைகளுடன் ஆரியாவர்த்த பூமி முழுமையும் தன்னடிப்படுத்தத் துணிந்து வந்திருத்தலை, ஆங்கு அடுத்துள்ள சில வட நாட்டு வேந்தர்கள் கேள்விப்பட்டனர். அவர்கள் முன்னமேயே இப்பாண்டியனுடைய வீரதீரச் செயல்களையும் படைப்பெருக்கங்களையும் நன்கு அறிந்தவர்களாதலின், அம்மன்னவர் கூட்டமெல்லாம் இந்தத்தமிழ் அரசன் வருகையைத் தருமராஜன் வருகையாகவே பாவித்து, உள்ளமும் உடலும் நடுநடுங்கினர். பிறகு அவர்கள் யாவருஞ் சிறிது திடங்கொண்டு ஆங்கோரிடத்திற்கூடி அந்தத் தென்னாட்டு வேந்தனை உள்நாட்டிற் பிரவேசியாதபடி பொருது, தன்னாடு நோக்கித் திருப்புதற்கு வேண்டிய யோசனைகளைச் செய்து ஓர் முடிவுக்கு வந்தனர். அம்முடிவின்படியே, ஒவ்வொரு

ஆரிய மன்னருந் தங்கள் தங்களுக்குரிய சதுரங்க சேனைகளையும் சேனைத் தலைவர்களையும் ஒன்றாய்க் கூட்டினர். இங்ஙனங் கூட்டிப்பெருக்கிய சேனைகளுக்கும் சேனைத்தலைவர்களுக்கும் மேலான சேனாதிபதியாக, காளைப் பருவத்தொடு அரிமா அன்ன ஆற்றல் வாய்ந்தவனும், ஒப்புயர்வற்ற வீரனும், போர் புரியப் புகுவதென்றால் புத்தமுத விருந்துண்ணப் புகுவதே போல் நினைப்பவனும், இரணகளத்தில் தனது அரிய உயிரையுஞ் சிறியதுரும்பளவாகக் கருதித் தூசிப்படைக்கு முன் வாள் வீசி நடப்பவனும், மலை கலங்கினும் கலங்காத நெஞ்சுறுதி வாய்ந்தவனும், கல்வி கேள்விகளிற் சிறந்தவனும், சாணக்கியனை ஒத்த தந்திரசாலியுமான ஓர் முகம்மதிய வீரனைத் தெரிந்தெடுத்து நியமித்து, அவனிடத்திற் சில கூறலாயினர்.

"முகம்மதியவீரனே! இப்பூமியின் தெற்கோரத்திலிருக்கிற தமிழ் நாட்டு மன்னர்களால் வடக்கு ஓரத்தில் இருக்கும் எமது குலத்தவர் பட்டிருக்கும் பாட்டிற்கு ஓர் எல்லையில்லை. அதிலும், பாண்டியஇராஜவம்சத்தினர் பலரும் இந்நாட்டின்மேல் படை எடுத்துவந்து எமது மூதாதையர் பலரையும் வென்றடக்கித் திறை கொணர்ந்தளிக்கும்படி செய்திருக்கின்றனர். இவர்தம், மீனக்கொடி பதிக்கப்பெறாத சிகரங்கள் இமயமலையில் இல்லையென்றே சொல்லலாம். முற்காலத்தில், ஓர் சேரன் வடநாடு முழுமையும் வென்று இமயமலையே வடக்கு எல்லையாகக் கொண்டு "இமையவரம்பன்" என்ற ஓர் பெயரையும் பெற்று இருக்கிறான். மற்றொரு சோழன் ஏதோ தமிழ் நாட்டரசர்களை இகழ்ந்து பேசியதாகக் கேள்விப்பட்டுச் சில வடவேந்தரை அமரில் அடர்

த்து வென்று அவர்கள் தலைமேல், அந்தோ பரிதாபம்! பரியகற்களை ஏற்றிக்கங்கைக் கரையிலிருந்து பொருநைத் துறை வரை சுமந்து செல்லவிட்டு அவமானப்படுத்தினன். சோழ மன்னவர்களாலும் இந்நாடு பலமுறையும் வெல்லப்பட்டிருக்கின்றது. மானம்பொறுக்காத எமது முன்னோர் முற்காலத்தில் இரண்டு மூன்று பாண்டிய வேந்தர்களுடன் செய்த யுத்தத்தில் தோல்வியுற்றனரே அன்றி வேறில்லை. இப்படித் தென்னாட்டு வேந்தர்களுக்கு வடநாட்டு மன்னவராய எமது மூதாதையர் பலநூற்றாண்டுகளாக கொத்தடிமைகளாய் வாழ்ந்துவந்திருக்கின்றதை நினைக்குந்தோறும் எமது உள்ளம் படும்பாட்டை அந்த ஈசனை அன்றி வேறெவர் அறிவார்; வீரனே! இந்த அவமானம் எங்கள் நெஞ்சத்தைச் சதா வெட்டிப் பிளந்துகொண்டே இருக்கின்றது. பொறுக்கமுடியாத இந்த மனோவியாதியைத் தீர்த்துக்கொள்ளவே நாங்கள் இங்ஙனம் ஒன்றுகூடி எங்களுக்குரிய படை பலங்கள் அனைத்தையும் ஒரு சேரத்திரட்டினோம். இதற்கு மேலான சேனாதிபதியாக உன்னையே தெரிந்தெடுத்தோம் மூகம் மதிய சிங்கமே! இனி நீ செய்யவேண்டியதைச் சுருக்கமாய்ச் சொல்லுகின்றோம். கேள்;

நீ, இந்தப் படையைக்கொண்டு வெகுசாமர்த்தியமாய்ப் போர்புரிந்து அந்தப் பஞ்சவன் படைகளை எல்லாம் படுகளத்தில் பஞ்சுபோற் பறக்கஅடித்துகுலசேகரபாண்டியனையும் பின்கட்டுமுறையாகக் கட்டி எங்கள் முன் கொண்டுவந்து நிறுத்தல் வேண்டும். இன்றேல் அவனைக் கொலைசெய்தல் வேண்டும். அதுவும் செய்ய முடியாவிட்டால் இவ்விடம் விட்டு அவனை அடித்து ஓட்டல்வேண்டும். இவைகளொன்றும் செய்ய முடிந்திலையேல் எமக்கும் அப்பாண்டியனுக்கும் சமா

தானமாவது செய்துவைத்தல் வேண்டும். இவைகளில் ஒன்றேனுஞ் செய்ய நீ தவறவேகூடாது. சூரனே! எம்முடைய ஆருயிர்களும் ஆஸ்திகளும் உன் கைவசத்தனவா யிருக்கின்றன. நீ ஜெயித்தாய் என்று கேட்டால் நாங்கள் சிங்காதனத்தில் ஏறுவோம். தோற்றாய் என்று கேள்விப்பட்டால் அந்தக்ஷணமே தீக்குழியிலிறங்கிவிடுவோம். இஃது உறுதியேயாம், என்றனர். இவை எல்லாங்கேட்ட முகம்மதியவீரன் அவ்வரசரை நோக்கி, 'முடியுடை வேந்தர்களே! நானும் உங்களைப்போல ஓர் மனிதனே அன்றி வேறில்லை. மேலும், வெற்றியுந்தோல்வியும் ஒருவர் பங்கன்று. காலகதியால் அசகாய சூரனும் அபஜயத்தை அடைந்திருக்கின்றான். அற்ப பலமுள்ளவனும் மற்போரிலும் விற்போரிலும் எதிரியை வென்று வெற்றிமாலை சூடியிருக்கின்றான். எல்லாம் காலம் செய்யுங் கோலமே. இப்பொழுது நாம் எதிர்க்கப்போகும் பகைஅரசனோ மகாபராக்கிரமசாலியாகிய குலசேகரபாண்டியன். இவன் இங்கு கொணர்ந்திருக்கும் படைகளோ நூறாயிரத் தளவாயிருக்கின்றன. நீங்கள் என்னிடம் கொடுத்திருக்கும் சேனைகளோ ஐம்பதினாயிரத்துக் கதிகமில்லை. இச்சிறு படையைக்கொண்டு அப்பெரும் படையை வெல்வது அசாத்தியமான காரியமாகுமென நினைத்து நான் அதைரியப் படவில்லை. படையை நடத்தும் சாகசத்தாலும் பலவகைப் பட்ட தந்திரங்களாலும் எதிரியை வெல்லவேசெய்வேன். இன்றேல் உம்மோடு பாண்டியனை இணக்கமுறும்படி செய்வேன். இந்த இரண்டில் ஒன்று திண்ணம். இனி நீங்கள் மனக்கலக்கமின்றி இருங்கள், என்றான். அவ்வரசர்களும் அவனுக்கு ஆசிகூறி அப்பாற் பட்டனர்.

3-வது (ஆரியப்படைத்தலைவன் செய்த தந்திரப்போர்.)

முகம்மதிய சேனைபதி தனது படைகளைப் பலபாகங்களாகப்பிரித்துப் பாண்டியன் தங்கியிருக்கும் மலைச்சாலைக்குழுப் பலதிசைகளிலும் பக்கங்களிலும் செடி கொடிகளும் அடர்ந்த புதர்களில் மறைவாயிருக்கும்படி செய்தான். ஒவ்வொரு பகுதிக்கும் ஒவ்வொரு தலைவனை நியமித்தான். பலகுறிப்புக்களையும்அவர்களுக்குக் கற்பித்தான். காற்றைப்போற் கடுவேகத்துடன் செல்வதான ஓர் குதிரையின் மேல் ஏறிப் படைகளிருக்கும் இடங்களிலெல்லாம் அடிக்கடி சுற்றிக்கொண்டும் எச்சரித்துக்கொண்டும் இருந்தான். இங்ஙனம் நாள் சில செல்ல ஓர் நாள் பாண்டியனை வந்த காரியத்தை முடிக்கக் கருதிச் சேனைத்தலைவரை விளித்துப் படைகளை உள்நாட்டிற் பிரவேசிக்கும்படி செய்ய உத்திரவிட, அவர்களும் அவ்வாறே செய்தனர். பாண்டியன் படைகள் வடக்கே நோக்கி விரைந்து சென்றன. செல்லுகையில் அங்கு மறைவிலிருந்த வடநாட்டுச் சேனைகள் திடீரென்று எழுந்து தென்னாட்டுப் படைகளுடன் செருச் செய்யத்தொடங்கின. சிறிது பொழுது செல்ல, பாண்டியன் படைகளெல்லாம் சேர்ந்திரண்டு வடபால் நோக்கிப் போருக்கு விரைகையில் முகம்மதிய சேனைபதி தென்பாகத்திலிருந்த சேனைகளை எழுப்பிப் பாண்டியன் படையைப் பின்புறமாக நின்று பொரத்தூண்டினன். இப்படை நெருங்குதலைக்கண்டதும் பாண்டியவீரர்கள் தென்முகமாகத்திரும்பி வீராவேசத்துடன் அமராட ஓடிவருகையில், தளகர்த்தன் குறிப்பின்படி அந்த ஆரியப்படைகளெல்லாம் அப்படியே அங்குள்ள புதர்களில் மறைந்து விட்டன. இப்படி மறைந்துபோன சேனைகளைத் தேடிக்கண்டு பிடிக்கும் பொருட்டுத் தென்னவர்கோன் சேனைகள் செல்லுகை

யில் முகம்மதிய தளகர்த்தன் மீண்டும் வடாதுள்ள சேனைகளைச் செருச் செய்ய எழுப்பினான். இப்படி ஆரியப்படைகள் தெற்கிலும் வடக்கிலும் நிற்பதைத் தெரிந்த பாண்டிய சேனைத்தலைவன் தனது படைகளை இரு கூறு பிரித்துத் தெற்கும் வடக்குமாகப் போர் புரிய அனுப்பினான். இச்சேனைகள் இப்படிச் சென்றுகொண்டிருக்கும்பொழுது முகம்மதிய வீரன் கீழ்பாலுள்ள படைகளை மேற்சென்று போரத் தூண்டினான். இது கண்டு திடுக்கிட்ட பாண்டிய சேனைத் தலைவன் முன்னும்பின்னுமாய்ச் சென்றுகொண்டிருந்த சேனைகளை எல்லாம் மீள அழைத்து முக்கூறாக்கி மூன்று திசைகண்ணும் போர்புரியப்போக்கினான். இங்ஙனம் போக்கிய படைகள் விரைவாய்ச் சில தூரம் போய்க்கொண்டிருக்கையில் முகம்மதியன் மேற்கிலுள்ள காலாட்படைகளை எழுப்பினான். அதைக்கண்டதும் தமிழ் நாட்டுச் சேனைத்தலைவன் தத்தளித்து உடனே தனதுசேனைகளைத்திரட்டி நான்குபங்கு செய்து நாற்புறமும் அமராட அனுப்பினான். இது தெரிந்த ஆரியப்படை நாயகன் வேறு பல பாகங்களிலும் மறைத்து வைத்திருந்த படைகளையெல்லாம் ஒரே காலத்தில் வெளிப்பட்டு எதிர்க்கச்செய்தான். பாண்டிய சேனாபதியும் அப்படியே தனது சேனைகளைப் பல பாகங்களாக வகுத்து ஆங்காங்கு அமர் செய்ய ஏவினான். முகம்மதியத்தலைவன் தனது சேனைகளை ஒரு பக்கத்தில் எதிர்ப்பது போல் பாவிக்கச்செய்வான். திடீரென அவைகளை மறைந்து ஒழியச்செய்வான். அவைகளை வேறொரு பக்கத்தில் கதுமென எழுப்புவான். மேகம் வந்து சூழ்வதுபோல் மற்றொருபக்கத்தில் ஓர் தோற்றத்தைக் காண்பிக்கச்செய்து இடி முழக்கம் போல் கர்ச்சிக்குமாறும் மின் வெட்டினதுபோல் தோன்றி மறையும்படியா

கவும் செய்வான். இப்படி இந்திர ஜால வித்தைதக்காரன் ஜனங்களைப் பலவிதத்திலும் பிரமிக்கச்செய்வதுபோல் பாண்டியன்படைகளையும் தலைவர்களையும் பலவழியிலும் திடுக்கிட்டுத்தட்டழிய ஏமாற்றி அங்குமிங்குஞ் சுற்றிச் சுழன்று ஓடி ஓடித்தவிக்கும்படி செய்துவிட்டான்.

4—வது (குலசேகர பாண்டியன் ஆரியப் படைத் தலைவனை வருவித்து வார்த்தையாடல்)

இன்னணம் ஆரியப் படைத்தலைவன் ஒருமாத காலமாகத் தனது சேனைகள் ஒரு சிறிதும் அடிபடாமலும், பிடிபடாமலும், சடைவுறாமலும், ஊக்கங்குன்றாமலுமாய் எதிர்க்குமாறு வெகு சாகசக்கியமாகப் படைநடத்தி வருதலைக் கண்ணுற்று அதிகோபமும் ஆச்சரியமுங்கொண்ட பாண்டியன், தன்னுடைய சேனைத் தலைவர்களைப் போரை நிறுத்தும்படி சொல்லி அருகிலழைத்து, படைத்தலைவர்களே! உம்முடைய போர்த்திறமையும் தந்திரமும் சம்பிரதாயமும் நன்று! நன்று! எதிரியாகிய இந்த ஆரியப் படைத்தலைவன் சிறிது படைகளைவைத்துக்கொண்டு சுற்றிச்சூழ்ந்து நாள் முப்பதாக நம்மையும் நமது படைகளையும் அங்குமிங்குமாக இக்காட்டிற்குள் அலைய விரட்டிக் காலோயும்படி செய்துவிட்டான். பார்த்தீர்களோ? போர்நடத்தும் சாகசக்கியங்களை "முற்காலத்தில், இராவணன் மகனை இந்திரஜித்து என்பவன், மாயையில் மறைவதும், வெளிப்படுவதுமாய் நின்று யுத்தம் செய்து வானரவீரர்களை மயக்கி வலியடக்கினன்," என்று கதையிற் கேள்விப்பட்டிருந்ததை நான் இப்பொழுது நேரிலேயே பார்த்துவிட்டேன். வீரர்களே! இந்த ஆரியப்படை

தலைவனைப்போன்ற ஓர்யுத்த தந்திரியை நீவிர் இதுவரை எங்கேனுங் கண்டதுண்டோ? எனலும், அவர்கள் பாண்டியனை நோக்கி 'அரசர்க்கரசே!, நாமிப்படி அலைந் தோய்ந்துபோனதற்குச் சில காரணங்கள் உள. இவ்விடம், நமக்குப் புதிது. முட்செடி கொடிகளாலும் மரங்களாலும் நெருங்கிய காடாயுமிருக்கிறது. மேலும், மலைச்சரிவுகளும், உன்னதமான பாறைகளும், பள்ளத்தாக்குகளும், குகைகளும் இங்குநிரம்பி யிருக்கின்றன. இப்படிப்பட்ட காடுகளில் நம்முடைய சைன்யங்கள் நடந்து வழக்கமில்லை. மேலும் பருவகாலமும் நமக்கேற்றதாயிருக்கவில்லை. இப்பொழுது பனிக்காலம். இவ்வளவு கொடிய பனியும் வாடையும் நம் நாட்டில் இரா. இதனால் நமது படைகளிற்பாதி யளவு நோயாற் பீடிக்கப்பட்டு எழ முடியாதபடி கிடக்கின்றது. இங்ஙனம் இடமும் காலமும் நமக்கு விரோதமாயிருப்பதனாலேயே நாம் இவ்வாறு வருந்த நேரிட்டது. ஆரியப்படைகளுக்கோ இவ்விடமும் காலமும் ஏற்றனவாயிருக்கின்றன. ஆனதால் இக்குளிர்காலம் போம் வரை பொறுத்திருந்து, கோடைவந்ததும் நாம் போர் தொடங்கவேண்டும். அப்பொழுது வெற்றி நமக்கே கிடைக்கும். இதற்கோர் ஐயமுமில்லை,'' என்றனர்.

இவை எல்லாங்கேட்ட பாண்டியன் குலசேகரன், சிறிது நேரம் யோசனையில் இருந்து விட்டு அவர்களைப்பார்த்து, "நுட்பமான அறிவும் ஆற்றலும் வாய்ந்த வீரர்கள் கால தேசங்களின் மாறுபாடுகளைக் கடுகளவுங் கவனிப்பதில்லை. அவர்கள் தமது சதுரப்பாட்டினால் எப்படிப்பட்ட இடையூற்றையும் இலகுவிற் கடந்துசெல்லவே செய்வார்கள். இது நிற்க, அஞ்சாநெஞ்சு படைத்தவனும் அதிதந்திரசாலியுமான

அந்த ஆரியப்படைத்தலைவனை நான் கண்டு சில பேச நினைக்கின்றேன். அவனை ஆள் விட்டு அழையுங்கள்,'' என, அவர்களும் அவ்வாறே ஓர்வீரனைத் தூதற்குரிய அடையாளங்களுடன் அனுப்பினர். அவனும் ஆரியப்படைக்கள மத்தியில் மத்தகஜம் போல் நின்று கொண்டிருக்குந் தலைவனைக்கண்டு "எமது சக்கரவர்த்தி உம்மைக்காண்பான் அழைத்தனர்' என்றனன். அது கேட்டதும், அப்படைத் தலைவன் உள்ளூறச் சிறிது புன்னகை கொண்டவனாய் அத்தூதனை நோக்கி, "இதோ வந்துவிட்டேன் நீ செல்லுக" என்று சொல்லி அத்தூதனை அனுப்பிவிட்டுத் தனது சகாக்களாகிய சேனைத் தலைவர்களை அருகிலழைத்து இரகசியமாக, பிரியமானவர்களே! "நம்முடைய படை, பாண்டியன் படையிற் பாதி அளவேயாகும். நெருங்கித் தொடர்ந்து போர்நடக்குமாயின் அப்படைகள் ஒரே முகமாய்த் திரும்பி நமது சேனைகளைச் சின்னபின்னப்படுத்திவிட்டு உள்நாட்டிலும் பிரவேசித்துவிடும். அப்பொழுது, இந்த ஆரியாவர்த்த பூமிக்கும் ஆங்குள்ள அரசர்களுக்கும் ஏற்படும் ஆபத்துக்கள் அளவிறந்தனவாம். இப்பொழுதுள்ள காலநிலையே தமிழரைத் தலையெடுக்கவொட்டாமல் தடுத்துக்கொண்டிருக்கிறது. இக்காலம் போய்விடுமாயின் மற்றெக்காரணத்தாலும் நாம் இப்பகைவரை வெல்லவேமாட்டோம். ஆதலால், இப்பொழுதே நாம் பாண்டியன் சமுகத்திற்சென்று விநயமொழி தொடுத்து அவனுக்கும் நம்நாட்டு நிருபருக்கும் நேசமுண்டாகும்படி செய்யவேண்டும். இதற்குத் தகுந்த காலமும் இதுவேயாகும். என்று நினைக்கிறேன். உங்கள் கருத்தென்ன? விரைவிற் கூறுக" என்ன, அவர்களும் "அவ்வாறே செய்தல் நலம்" என்றனர். அப்பால் முகமலர்ந்த வீரன், பாண்டியன் இருக்கும் சூழலை நோக்கிப் புறப்பட்டான்.

செல்லுங் காட்டிடங்களிலெல்லாங் கடல் வந்து பரவி நிற்பதுபோற் பாண்டியநாட்டு வீரர்கள் படர்ந்து நிற்பதைக் கண்டான். கருமலை போன்ற அவர்தம் தோற்றத்தையும் கைகளிலுள்ள பற்பல விதமான ஆயுதங்களையும் பார்த்துப் பிரமித்தான். "இவர்கள் கைதவன் கொணர்ந்த படைகளோ அல்ல. காலனார் விடுத்த படர்களே யாவர்", எனக்கருதி உள்ளங் கருகினான் ஆயினும், அவன் அவ்வீரர்கள் பெய்யும் பனிக்கு ஆற்றாது மெய்கூசிக்குலைந்து வாடிநிற்றலைக் கண்டு, மனம் சிறிது குளிர்ந்தான். மலைச்சாரிபில் காடுகளை வகுந்து சென்றுகொண்டிருக்கும் போறுகளைப்போல் அணி வகுப்புப்பெற்று அங்குமிங்குஞ் சென்றுகொண்டிருக்கும சேனைகளின் நடுவில் அரிமா ஒன்று கம்பீரமாய் நடைகொள் வதுபோல், நடந்துசென்று பாடிவீட்டிற் புகுந்து, ஆங்கு, அரியணைமேல் வீற்றிருக்கும் பாண்டியன் குலசேகரனைக் கண்டு வணங்கி வணக்கத்துடன் ஒருபுறம் நின்றான். இங்ஙனம் நிற்பானைப் பாண்டியன் நோக்கி, வீரனே!"நீ போரிற் காட்டிய சாகசங்களும் சம்பிரதாயங்களும் மெச்சத்தக்கன வாய் இருக்கின்றன. எத்தனையோ சமர்முகங்களைப் பார்த் திருக்கின்றேன். உன்னைப் போன்று தந்திரமாகப் படை நடத்திய ஓர் தந்திரியை நான் எங்குங் கண்டதில்லை. அதனா லேயே காணும் அவாவால் உன்னை இங்கு வருவித்தேன் நீயார்? உனக்கு எந்தநாடு? எவரிடத்தில் எப்பணியில் இருக் கின்றனை? கூறுக" எனலும், சேனைத்தலைவன் பாண்டியனைப் பார்த்து, "அரசர்க்கரசே! யான் இந்த ஆரிய நாட்டிற்பிறந்த ஓர் முகம்மதியன். சிறுபிராயம் முதற்கொண்டே படைக்கலப் பயிற்சிபெற்று பௌவனம் வந்ததும், எம்இனத்து ஓர்வேந் தன் என்னைத் தன் சேனைக்குந் தலைவனாக நியமிக்க அதற்கு

இசைந்த நானும் பலநாடுகளை வென்று அவனுக்குக் கொடுத்தேன். அன்று முதல் அவ்வரசனிடத்திலேயே இருந்து காலந் தள்ளிவரலானேன். இப்படி இருக்கையில் தாங்கள் இந்நாட்டின்மேற் படையெடுத்து வந்திருத்தலைக் கேள்விப்பட்ட இங்குள்ள அரசர்கள் பலரும் தங்கள் நாடுகள் முன்பல முறையும் தங்கள் முதாதையர்களால் வெல்லப்பட்டிருந்தமையினால், பெரிதும் அச்சமுற்றுத் தந்தமக்குரிய படைகளை எல்லாம ஒன்றாகக் கூட்டித் திரட்டி என்னையே அதற்குத் தலைவனாக நியமித்துத் தென்னாட்டுப் படைகளை வடநாட்டிற் பிரவேசியாதபடி தடுத்துவிடவேண்டுமென்று ஆக்கினையிட்டனர். அவ்வுத்தரவைத் தலைமேற்கொண்ட யானும் ஏதோ தெரிந்தவரையில் இதுகாறும் போர் நடத்திவரலாயினன்' என்றான்.

இவ்வாறு கூறிய வீரனது மனோதிடத்தையுங் கம்பீரமான தோற்றத்தையும் பணிவும் ஒழுங்குமான விநயவசனங்களையுங்கண்ட பாண்டியன், அவனைப்பார்த்து 'சுந்த வீராகிய உத்தமத்தலைவனே! "உன்னைப் பார்க்கவேண்டுமென்று அவாவினால், வருவித்தேன்; கேட்பனவுங் கேட்டறிந்தேன். இனி, நீ சென்று முறைப்படி போரை நடத்துவாயாக; உன் போன்றவர் பலரையும் அமர்க்களத்தில் ஒருசேர வெல்வதே என்போன்றார்க்கு வெற்றியாவதன்றி வேறில்லை. இனி, நம் படைகள் வடநாட்டின் வடவெல்லையைக் கண்டாலன்றி மீளமாட்டா. செல்வாயாக' என்றான். இவைகளைக் கேட்டதும் அவ்வாரிய வீரனுக்கு நெஞ்சம் கொஞ்சம் அஞ்சியது. என்றாலும், அஞ்சா நெஞ்சுபடைத்தவன் ஆதலின், மீண்டும் அவன் அரசனை நோக்கி "வேந்தர் வேந்தே! உலகத்திலெவரையும் ஒரு நிமிடத்துள் வெறுத்துப் பகைத்திடலாம்;

ஆனால், விரும்பி நட்பாடுதலோ வெகு அருமையாயிருக்கின்றது. ஒருவரைப் பகைத்தலால்வரும் லாபத்திலும் பற்றுதலால் வரும் ஊதியமே மிகுதியாம் எனபர் ஆன்றோர் இவை நிற்க, இவ்வாரிய வேந்தர்கள் வெற்றியை விரும்பித் தங்களை எதிர்க்கவில்லை. சுத்தமான க்ஷத்திரிய குலத்தவராதலால், தமது மானத்தைக் காக்கவே தம்மாலானவரை அதாவது இவ்வாரிய நாட்டில் ஓர் ஆண்மகன் இருக்கும்வரை போர் செய்தே தீரவேண்டுமெனத் தீர்மானித்து இருக்கின்றனர். மானத்தின் பொருட்டு, உடல், பொருள், ஆவி, என்ற ம் மூன்றையும் தியாகஞ்செய்ய நிற்கும் இவ்வடவேந்தர் செய்தி இவ்வாறாக; இவ் வெளியேனுடைய எண்ணமோ வேறுவிதமாக இருக்கிறது. இந் நினைவு எல்லோர்களும் நன்மையைப் பதாகும் என்பதற் கையமில்லை" என அரசன் அதனை உரைக்க என, வீரன், "தமிழர் சக்கரவர்த்தியவர்களே! தாங்கள் பகைத்து இவ்வடநாடு முழுவதும் வென்றுவிட்டால் எத்தகைய பெருமைகளை எய்துவீர்களோ அத்தகைய சித்திகளிலும் பன்மடங்கு அதிகமான நன்மைகளை எல்லாம் சிநேகப் பான்மையால் தங்களுக்கு உதவ இவ்வாரிய வேந்தர்கள் எண்ணியிருப்பார்கள் என்று நான் நினைக்கிறேன். தங்கள் முன்னோர்கள் பலரும் இந்நாட்டின் மேற் பலமுறையும் படை எடுத்துவந்து வென்று பகைமையை விருத்திசெய்து கொண்டு போயினரே யன்றி வேறு இல்லை. அதனால், இவ்வடிமையின் வேண்டுகோளாவது நேசப்பான்மை நீடூழிவாழ இவ்வட வேந்தரின் அவாவின்படி தாங்கள் அவர்களோடு அளவளாவப்பன்முறையுங் கேட்டுக்கொள்கிறேன். திருவுளம்யாதோ?" என்றான். இவ்வாறு வீரன் கூறிய வார்த்தைகளின் சாரங்

கலை மனத்திற் பதிய வாங்கிய குலசேகரன், சிறிது நேரம் யோசனையில் இருந்துவிட்டுப் பிறகு அவனை நோக்கிப் புன்னகையுடன் நீ "விழுமியதே மொழிந்தாய், உன் எண்ணம் போற் செய்க" என்றான்.

5-வது (ஆரிய வேந்தரும் குலசேகர பாண்டியனும் நேசமுறுதல்)

உடனே முகம்மதியவீரன் பாண்டியனை வணங்கி விடைகொண்டு வட வேந்தர் கூடியிருக்குமிடத்தை நண்ணி நடந்தனவெல்லாம் விரித்துரைத்தான். அவர்களும் அவனது அரிய செயல்களை மெச்சி அகமிகக் களிப்பாராயினர். பிறகு முகம்மதியவீரன் அவர்கள் யாவரையும் அழைத்துக்கொண்டு பாண்டியன் சமுகத்தை அடைந்தான். பாண்டியனும் அவ்வாரிய அரசர்களை வரவேற்று முறைப்படி உபசரித்து ஆதனங்களில் அமரச்செய்தான். முகம்மதியத் தலைவன், அவ்வாரிய வேந்தர் ஒவ்வொருவரையும் அறிமுகம் செய்துவிக்கப் பாண்டியனும் முகம்மலர அகங்கனிந்த நட்புடன் அவர்களோடளவளாவினான். பிறகு வட வேந்தரும் தென்னவனும் க்ஷேம லாபங்களைப்பற்றிச் சிலநேரம் வார்த்தையாடிக் கொண்டிருந்தனர். 'ஒருநாட் பழகினும் பெரியோர் கேண்மை இருநிலம் பிளக்க வேர் வீழ்க்கும்மே,' என்றபடி சிறிது பொழுதில் உத்தம குலத்தவராகிய அவ்விருதிறத்து வேந்தருக்கும் நேசப்பான்மை பல்லூழிகாலம் பழகி வந்ததுபோல் வெகுதிடம் பெற்றுவிட்டது. அப்பொழுது ஆரிய வேந்தரில் ஒருவர் பாண்டியனை நோக்கி, "தமிழ் நாட்டுத் தாரதிபரே! சில நூற்றாண்டுகளாய் இப் பூதல மடந்தை இரண்டு

கால்களிலும் வாத நோய் காணத் தள்ளாடி நடந்து கொண்டிருந்தனள். தாங்கள் இங்கு விஜயமானது முதல் அவள் அந்த நோய் தீரப்பெற்று அன்ன பக்ஷியைப் போல் வெகு அழகாக அங்குமிங்கும் உல்லாசமாய் நடந்து உலவா நிற்கின்றனள்," என்றார். மற்றொருவர் "சிலகாலமாக இயற்கைக்கு விரோதமாய் இரண்டு கண்களுக்கும் வெவ்வேறு விதமான பார்வையோடு கூடியிருந்த இந்த பூமாது இப்பொழுது 'கண்ணிரண்டும் ஒன்றையே காணு' என்பதற்கிணங்கச் சமமான நோக்கத்தோடு கூடி விளங்குகின்றாள்" என்றார். வேறொருவர், "முன் பாரத்தின் காரணத்தால் மேல்கீழாகப் போன இவ்வுலகை அகத்திய முனிவர் தக்கணத்திற்சென்று சமப்படுத்தினது போல் தாங்களும் பகைமை காரணத்தால் தாறுமாறாகப்போன க்ஷத்திரிய சமூகமென்னும் உலகத்தை உத்தாரத்துக்கு வந்து சரிசெய்து விட்டீர்கள்"என்றார். இப்படியே மற்றைய அரசர்களும் அந்தப் பாண்டிய மன்னவனை வேண்டியபடி புகழ்ந்துபேசினர். பாண்டியனும் அவ்வேந்தர்களைப் பற்பலவாறு வியந்து கூறினன். இதுகண்ட இருதிறத்துச் சேனைத் தலைவர்களும் சேனைவீரரும் சமாதானத்தால் ஏற்பட்ட சந்தோஷத்தால் தோளோடு தோள் தழுவக் கையோடு கைகோர்த்துக் கலந்து ஒருழிநின்று ஆரவாரம் செய்யலாயினர். இருவகைச் சைன்யங்களும் ஒருபுடை திரண்டு நின்றதானது, "தென்திசைக் கடலும் வடதிசை வாரியும் பொங்கிவந்து கலந்து நின்றாற்போல் தோன்றியது. அப் படைகளின் ஆரவாரிப்பு அக்கடல்களின் அலையொலியை ஒத்திருந்தது.

6—வது [ஆரிய நாட்டரசர் குலசேகர பாண்டியனுக்கு விருந்தளித்தல்]

மறுநாள் வடவேந்தர் பாண்டியன் உவப்ப விருந்தொன்று நடத்தக் கருதினவராய் அக்காட்டில் கனிமரச் சோலையின் நடுவிடத்தில் வெகுவிஸ்தாரமான மண்டபம் ஒன்று பணிவித்தனர். அதன் மத்தியில் நவரத்தினகசிதமான அரியணை ஒன்றமைத்தார். அதன் மேல், பாண்டியன் குலசேகரனை வீற்றிருக்குமாறு வேண்ட, அவனும் அதன்மேலிவர்ந்து தேவேந்திரனைப் போல் விளங்கினன். அடுத்துள்ள ஆதனங்களில் அந்நாட்டிலுள்ள அந்தணரும் அரசரும் மற்றுமுள்ள பிரபுக்களும், உத்தியோகஸ்தர்களும், பிறரும், அமர்ந்திருந்தனர். அப்பொழுது, வடபுல வேந்தர்களுக் கெல்லாம் தலைமைவாய்ந்த ஓர் கிழமன்னவன் இரத்தினமாலிகை ஒன்றைக் கையில் தாங்கினவனாய்ப் பாண்டியன் குலசேகரன் வீற்றிருக்கும் ஆதனத்தை அடுத்து நின்றுகொண்டு அச்சபையோர் யாவருக்குந் தெளிவாய்க் கேட்கும்படி பாண்டியனை நோக்கி, " ஓ பாண்டிய இராஜ குலாதிபனே! உன்னுடைய மூதாதையரிற் சிலர் இந்நாட்டின்மேல் தண்டெடுத்துவந்து சில உடைமைகளையும் பகைமையையுங் கைக்கொண்டு போனார்களே யன்றி வேறில்லை. நீயோ, திரண்ட படையுடன் இங்கே வந்து எம்முடைய, சித்தத்தையுஞ் சிநேக இலாபத்தையுங் கைக்கொண்டு விட்டனை. அன்றியும் அமர்முகத்தில் எங்களை நீ வெல்லாவிட்டாலும் அன்பென்னுமோராயுதத்தால் எம் இனத்தவரது உள்ளமெல்லாம் எளிதின் மயக்கிக் கைக்கொண்டுவிட்டனை. அதனால் நீ இந்த வடநாடு முழுமையும் வென்றவனே ஆகின்றனை. ஆகவே, ஹிமசேது பரியந்தம்

உள்ள நாடுகள் எல்லாம் உனக்கு உட்பட்டவையே என்னலாம். அதனால் இதுமுதல் உன்பெயர் "எம்மண்டலமுங் கொண்ட குலசேகர பாண்டியன்" என விளங்கக்கடவது; என்று சொல்லிக் கையில் இருந்த இரத்தினஹாரத்தை அவன் கழுத்தில் அணிந்தான். இது கேட்டிருந்த அந்தணர் முதலிய பெரியோர் யாவரும் அவ்வாறே யாகுக என்று உயர்ந்த சத்தத்துடன் ஆசீர்வதித்தனர். அன்று முதல் இப்பாண்டியனை "எம்மண்டலமுங் கொண்ட குலசேகர பாண்டியன்" என உலகத்தார் அழைக்கலாயினார். அவ் வபிதானத்தையும் ஆசி மொழியையும் இரத்தினஹாரத்தையும் அணிந்துகொண்ட அப்பாண்டியன் அக்காலத்தில் அடைந்துகொண்ட சந்தோஷத்திற்கோரளவே இல்லை. களிப்பென்னுங்கடலில் மூழ்கிய பாண்டியன், அவ்வாரிய அரசனை, நோக்கி "எனது அன்பிற்கினிய நண்பர்காள்! இந்த விந்தியமலைக்குத் தென்பாலுள்ள நாடுகளுக்கெல்லாம் நானே ஓர் சக்கரவர்த்தியாவேன். அப்படி இவ்வாரிய தேசத்திலும் அப்பட்டத்தைநிலைநாட்டவேயான் இங்குப்பெரும் படை புடைசூழப் புறப்பட்டு வந்தேன். அப்படி வந்த என்வேகத்தை,இதோ நின்று கொண்டிருக்கும் இந்தமுசம்மதியனாகியஉமதுபடைத்தலைவன், வெகுசம்பிரதாயமாய்சிறிது காலந்தடுத்து விட்டனன். ஆரிய சக்கரவர்த்தியாகாதபடி என்னை இவன் செய்து விட்டபடியால், இவனே அப்பட்டத்துக்குரியவனாகின்றானென்று நினைக்கிறேன். அதனால் நான் இவ்வீரனுக்கு ஆரிய சக்கரவர்த்தி என்ற ஓர் பட்டப்பெயரைக் கொடுக்கின்றேன்," என்றான். எனவே அங்கிருந்தார் எல்லோரும், 'அது தகும், தகும்,' என்று ஆரவாரஞ்செய்தனர். அக்கால முதல் உலகத்தார் அப்படைத்

தலைவனை ஆரிய சக்கரவர்த்தி என்றழைப்பாராயினர். கிடைத்த இப்பட்டத்தால் முகம்மதிய வீரன் அகத்தில் மிகவும் களிப்புற்றவனானான். பிறகு பாண்டியன் அடுத்திருந்த ஆப்த அரசரை நோக்கி, "இப்படைத்தலைவனை நீங்கள் இதுகாறும் வைத்து ஆண்டு சிறப்புற்றதுபோல நானும் சிலகாலங் கைக்கொண்டு நலம் பெற விரும்புகின்றேன்" என்றான். அது கேட்ட வேந்தரும் அகத்தில் உவகைபொங்க அவ்வீரனோடு பற்பல விதமான அணிகலங்களையும் நிதிக்குவியல்களையும் அப்பாண்டியனுக்குக் காணிக்கையாக அப்பொழுதே அளிப்பாராயினர். உடனே அத்தமிழர் வேந்தனும் அந்த ஆரிய சக்கரவர்த்தியை அருகிலழைத்து, 'எனக்குரிய சேனாபதிகளுக்கெல்லாம் இன்றுமுதல் உன்னையே மேலான தலைவனாக்கினேன்' என்றுரைத்து, சில சம்மானங்களையும் அவனுக்களித்தான். அப்பட்டம் பெற்ற வீரனும், பாண்டியனை வணங்கி, 'இவ்வெளியேனுக்கு இப்பதவி, கிடைத்தது எனது முன்னோர்கள் செய்த நல்வினையின் பயனே ஆகும்' எனப்புகன்று மகிழ்ந்தான்.

7-வது (சீதகோகிலம் கானஞ்செய்தலும், அவளைப் பாண்டியன் மற்றொரு மனைவியாகப் பாவித்துக்கொண்டதும்)

அப்பால் வடநாட்டு வேந்தர்களால் பாண்டியனுக்கும் அவன் பரிவாரங்களுக்கும் விருந்தொன்று வெகு சம்பிரமமாய் நடத்தப் பட்டது. மாலை வந்ததும் ஏற்பாட்டின்படி பின்னற்கொடியொன்று வீணையுங் கையுமாய்மேகமண்டலத்

தினின்றும் வெளிப்பட்டதுபோல் விந்தமலைச் சாரலினின்றும் புறம்போந்த ஓர் மடமகள், அன்னம்போல் மந்தகதி கொண்டு வேந்தர் அவைக்களத்தை அடுத்து வணங்கி நின்றனள். அப்பெண்மணி அங்க சௌந்தரியத்தால் திலோத்தமையையும் விஞ்ஞானத்தால் சாரதா தேவியையும் ஒத்து விளங்குபவள். 'கீத கோகிலை' என்னும் அபிதானமுடையவள். இத்தகைய இவள், அரசர்கள் அனுமதிப்படி பாண்டிய தேசாதிபதியின் முன்னிலையிலிருந்து வீணையைமீட்டிப் பாடத்தொடங்கினள். வாயைப் பைபோற் பிளத்தல், குடுக்கைபோற் குவித்தல், வலித்தல், பற்கள் முழுவதும் வெளிப்படக்காட்டல், உதடுங்கண்ணும் புருவமும் கோடல், அழுமுகங்காட்டல், கழுத்தைப் பருக்கவைத்தல், ஒடுக்கல், வளைத்தல், மேல்நோக்கல், கீழ்முகவிழ்தல், தலையை அசைத்தல், நடுங்குதல், கைகால் முதலிய உறுப்புக்களெல்லாம் பலவித விகாரங்களை அடைதல், தொண்டை கட்டுதல், கம்மல், கோழைகிளம்பல், கனைத்தல், வெடிகுரல்பாய்தல் முதலான குற்றங்கள் ஒரு சிறிது மில்லாமல் 'சுவரின்மேல் எழுதிவைத்திருக்கும் சித்திரம் பாடிற்றோ' என்று சொல்லும்படி பாடினள். மிடற்றொலியும் வீணையின் நாதமும் ஒன்றிக்கலந்த கீதாமிர்த தாரையானது அவ்வவைக்கண்ணிருப்பாரது செவித்துளை வழியாகப்புகுந்து அவரது உள்ளமெல்லாம் இளக்கி இசைமயமாக்கிவிட்டது. அதனால் அங்குள்ளாரிற் பலர், 'ஹா! ஹா!,' என்ற மொழியையே அடிக்கடி முழக்கிக்கொண்டிருந்தனர். மற்றும் சிலர் தலை துளக்கியவண்ணமாய், 'தகும், தகும் கீத கோகிலம் என்ற பெயர் இப்பைந்தொடிக்குத் தகும்,' என்றனர். வேறு பலர் பாவசத்தால் சிறிதும் ஆடாமல் அசையாமல் நாட்டிவைத்த சிலை

களைப்போல் அப்படியே இருந்துவிட்டனர். அக்காட்டிலுள்ள மிருகங்களும் பறவைகளுங்கூட அச்சூழலை அடுத்துச்சூழ்ந்து சிறிதும் ஆரவாரம் செய்யாமல் செவிசாய்த்து இன்னிசையில் மனங்கலைப்பத் தம்மையே மறந்து நிற்பனவாயின. பாண்டியனோ, இசைப்புலமையிற் கைதேர்ந்தவனாதலால் தனது செவிகளை அப்பாண்மகளின் இனிய கீதத்துக்கும் விழிகளை வடிவழகுக்குமாக அர்ப்பிதம் செய்துவிட்டதுமட்டு அல்லாமல், விரும்பி உட்கொண்ட இசைப்பெருக்கம் இதயம் நிரம்பி வெளிப்பட்டதுபோல் உடலெல்லாம் மயிர்கூச்செறியப்பெற்றனன். கீத கோகிலமும் பாண்டியன் மேல் வைத்தகண்ணும் நரம்பின்வழி நடிக்கும் விரலும் இலக்கண வரம்பை காட்டிச்செல்லும் குரலுமுடையவளாய்ச் சிலநேரம்வரைக் கானம் செய்து நிறுத்தினள். உடனே பாண்டியன், அந்தக்கீத கோகிலத்தை ஆவலுடன் நோக்கிப் பற்பலவாறு புகழ்ந்து வடவேந்தர் தமக்களித்த ஆபரணங்களால் அவளை அலங்கரித்தான். இப்படி இவன் செய்ததையும் அவ்விசை மடந்தை அப்பாண்டியனையே நோக்கிப் பாடி அவன் அழகில் ஈடுபட்டு விட்டதையுங்கண்ட ஆரியவாசர், அவ்விருவரது மனோரதமும் நிறைவேறும் வண்ணம் அந்தப் பாட்டுக்குயிலையும் ஓர் காணிக்கப் பொருளேபோற் பாண்டியனுக்களிக்க, அவனும் அவளைக்கைக்கொண்டான். குலசேகரபாண்டியனால் மற்றொரு மனைவியாகப் பாவிக்கப்பட்ட அந்த சங்கித மடந்தை, வேள்மகனை அடுத்துநிற்கும் ரதிதேவியைப்போல் அவனை அடுத்துவிளங்கி உள்ளங்களிப்ப உடலம் பூரித்தாள்.

8—வது [குலசேகரபாண்டியன் ஆரிய சக்ரவர்த்தி முதலானவருடன் மதுரைக்கு மீண்டது.]

வடநாட்டு வேந்தரால் இங்ஙனம் சிலபகல் உபசரிக்கப் பெற்ற பாண்டியன் எம்மண்டலமுங் கொண்டவன், ஒருநாள் அவரிடத்தில் விடைகொண்டு சீதகோகிலத்துடன் தேரேறித் தெற்கே நோக்கிப்பிரயாணப்பட்டான். சேனைபதியாகிய ஆரிய சக்ரவர்த்தியும் படைகளை அணிபெற வகுத்து நடத்தினான். சிலவாரம் செல்ல, எல்லோரும் இராஜதானியாகிய மதுராபுரியில் வந்துசேர்ந்தனர். சேர்ந்ததும், பாண்டியன் தனது அரண்மனையை *அடுத்துள்ளதும், ஆராமத்தாற் சூழப்பெற்றதும், சீதசந்திர விலாசமும் என்னும் பெயர்பூண்டதுமான ஓர் அழகான மாளிகையில் அந்த இசைமடந்தையை வசித்திருக்கச்செய்து, வேண்டும் பொருள், ஏவல்,முதலியஎல்லாம்அவள்எண்ணத்தின்படியே நல்கினான். நாளுக்குநாள் அவள்மேல் அவனுக்குக் காதல் வளர்ந்து கொண்டேவந்தது. ஆரிய சக்ரவர்த்திக்கும் ஆவன அளித்து அதிகப்படியான மாதவேதனங்களும் கொடுத்துவந்தான்.

அடுத்த தினத்தில், குலசேகரபாண்டியனின் பிறந்தநாட் கொண்டாட்டமாயிருந்தபடியால் அன்று அவன் சர்வாலங்காரங்களுஞ் செய்துகொண்டு சீதசந்திர விலாசத்தினின்றும் புறப்பட்டுப் பரிவாரங்கள் புடைநெருங்கிவர, அழகிய

* சீதசந்திர விலாசத்தைச் சீதமதி விலாசம் எனவும் சொல்லப்படும்.

பொன் மலைபோல் அதி உன்னதமானதும் அலங்கரிக்கப் பட்டதுமான அத்தாணி மண்டபத்திற் புகுந்து, ஆங்கு அபரஞ்சித் தங்கத்தாலும் இரத்தின வகைகளாலும் இயற்றப்பெற்று சூரியமண்டலம்போற் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும் சிம்மாசனத்தின்மேல் வீற்றிருப்பதானான். அந்தணர் எல்லாம் ஆசி கூறி ஒருபால் அமர்ந்தனர். பலமொழிப் பாவாணர்களும் கவிமாலிகைகளால் அப்பாண்டியனை அலங்கரித்துக்கொண்டிருந்தனர். அமைச்சர்களும், சேனைத்தலைவர்களும், பிரபுக்களும் பிறரும் அந்த மண்டபத்தில் எள்விழுதற்கும் இடமில்லாதபடி வந்து நெருங்கினர். வழக்கப்படி பலநாட்டுப் புரவலர்களும் கையுறைப் பொருளோடு கப்பமாகக் கொடுக்குந் திரவியங்களையுங் கொண்டுவந்து குவித்துக் குலசேகரனது குரைகழற் சேவடியை வணங்கி ஒருழி ஒதுங்கி நின்றனர். அப்பொழுது பாண்டியன், தனது கடைக்கண்ணினால் அங்கு வந்து நிறைந்திருப்பார் யாவருக்கும் தனது உள்ளன்பை உணர்த்திவிட்டுத், தான் தண்டெடுத்து வடநாடு சென்றதும், அங்கு எம்மண்டலமும் கொண்டவன் என்னும் ஓர் பெயர் பெற்றதும், தீரனைய ஓர் சேனைபதியையும் ஒப்புயர்வற்ற ஒருதெள்ளிசை மடந்தையையும் சிநேகலாப முதலானவைகளையும் பெற்றுமீண்டதுவரையுள்ள விருத்தாந்தங்கள் எல்லாவற்றையும் விரித்துரைத்தான். அவைகளை எல்லாம் கேட்ட அச்சபையோர் அம்மதிக்குலக் காதலனை, மிகமிகத் துதித்துப்பேசினர். பிறகு அவ்வரசன், அடுத்துநின்ற அமைச்சனொருவனை நோக்கி, “இன்று நமது திருவோலக்கங் காணவாராத வேந்தரும் உளரேயோ?” என, அதற்கு அவன், “எம்மண்டலமுங் கொண்டருளிய பாண்டிய குலசேகரசக்ரவர்த்தியாரே! இத்தரணியில்நமக்குட்பட்டதராதிபரில்

ஒருவனைத்தவிர மற்றையக் காவலர் யாவரும் கடமைப் படிக் கொடுக்கவேண்டுங் கப்பமும் காணிக்கையும் கொணர்ந்து நல்கிக் கருணைக்குப் பாத்திரராய் இங்குந்தனே அமர்ந்திருக்கின்றனர். வராத ஒருவன் யாவனெனில் இலங்கையர் கோனாகிய முதலாவது புவனேகபாகு என்பவன். இவனுடைய தகப்பன், பாட்டன் முதலானவர் முறைப்படி திறை செலுத்திவந்திருக்கின்றனர். இந்தப் புவனேகபாகு சமீபகாலத்தில்தான் பட்டம் பெற்றிருக்கிறான். இவன் பாண்டியமன் குலத்தின்பராக்கிரமங்களை அறியாதவனுமல்லன். இப்படி இருந்தும் ஏற்பட்ட காலதோஷத்தாலோ முடியெடுத்து அரியணை யேறிவிட்ட முறுக்காலோ, ஈனமதி படைத்த சில துன்மந்திரிகளின் போதனையாலோ, வேறெந்தக் காரணத்தாலோ இவன் இரண்டொரு வருஷங்களாய் வரிகொடாமலும் வணக்கமுறாமலும் இருக்கின்றான்," என்றான். எனவே குலசேகரன் சிறிது சினங்கொண்டு சிவந்த கண்ணுடன் அமைச்சரை அழுந்த நோக்கி, "அந்தப் புவனேகபாகு கப்பத்துடன் வந்து காலில் வணங்குகிறானா? அல்லது காலனூர் ஊர்போய்ச் சேருகிறானா? இவற்றில் ஒன்றைச் சட்டெனத்தூதன் மூலங்கேட் டறியுங்கள்," என்று ஆஞ்ஞை யிட்டு அச்சபையிலுள்ளார் யாவர்க்கும் செய்யத்தகும் மரியாதைகள் யாவுஞ்செய்வித்து, விடைகொடுக்க, அவரெல்லோரும் தந்தம்மிடங்களிற் சார்ந்தனர். பாண்டியனும் சீதகோகிலம் எதிர்வந்து உபசரிப்பச் சீதமதி விலாசத்திற் சென்றெய்தினான்.

அரசன் அகன்றதும் அமைச்சரும் சேனைத் தலைவர்களும் ஓரிடத்தில் அமர்ந்து புவனேகபாகுவுக்கு ஓர் இலிகிதம் வரையலாயினர்.

9-வது (இலங்கைப் புவநேகபாகு மன்னனுக்குப்பாண்டியன் அமைச்சர் வரைந்த ஆஞ்ஞாபத்திரம்,)

"ஹிமசேது பரியந்தம் இசைக்கொடி நாட்டி எம்மண்டலமுங்கொண்டருளிய சந்திரகுலோத்பவரான ஸ்ரீமாறவர்ம குலசேகரபாண்டிய சக்கரவர்த்தி அவர்கள், இலங்கைப் புவநேகபாகுமன்னனுக்குவரைவித்தஆஞ்ஞாபத்திரம். நீ சிலதுன் மந்திரிகளின் வார்த்தையைக் கேட்டுச்சில்லாண்டுகளாகக் கொடுக்கவேண்டுந்திறைப் பொருளைக் கொடுக்காமலிருக்கின்றனை. குறிப்பிட்ட காலங்களில் வந்து நமது குரைகழல் வணங்கி எதிரில்நிற்கின்றிலை. உனதுதகப்பன் பாட்டன் முதலானவர்களின் ஒழுக்கங்களினின்றும் பெரிதும் மாறுபட்டு நடக்கின்றனை. நீ இப்படி இருத்தலைக்கண்டு நாம் உன்னை மிகவும் வெறுக்கின்றோம். போனதுபோக, இனியேனும் இந்தக்கட்டளைத திருமுகத்தைக்கண்டவுடனேயே கொடுக்கத்தவறிய கப்பப்பணத்தின்முழுமடங்குகூட்டிக்கொணர்ந்து நம் முன்னிலையிற்குவித்துக் கும்பிடக் கடவை. இன்றேல், உனது ஆருயிர் அந்தகன் ஊரிலும் உன் உடலம் நாய் நரிகளின் வயிறுகளிலும் உன்னால் ஆளப்பட்டுவரும் ஆழி சூழ் இலங்கை எமது ஆக்கினை சக்கரத்துள்ளும் அடங்கிவிடும். இதற்கோர் ஐயமே இராது."

10-வது (ஆஞ்ஞாபத்திரத்துடன் தூதன் இலங்கையிற் சேறலும் அந்நாட்டின் வளங்களும்)

இங்ஙனம் வரைந்த இலிகிதத்தில் மீன இலச்சினையும் பொறித்து அதனை, நற்குடிப் பிறப்பும், நற்குணமும் கல்வி

கேள்வி, சொல்வன்மை, தன்னரசன் மாட்டு அன்புடைமை, நீதிநூல் ஆராய்ச்சி, பகைஅரசரின்முகம்நோக்கி அகநிலை அறியும் அறிவுநுணுக்கம், கால தேசங்களுக்குத் தக்கப்படி உபாயமறிதல், மனத்தூய்மை, உண்மை, ஆழநோக்கி யோசிக்குந்தன்மை, துணிவு, முடிவுகாலம்அடுக்கினும் அஞ்சாது தன்னரசன் கூறியதைப் பகையரசனிடம் பகருமோர் மனத்திண்மை, முதலான குணங்களெல்லாம் வாய்க்கப்பெற்ற ஓர் தூதனிடங் கொடுத்து, "நீ விரைந்து சென்று இலங்கை அரசனாகிய புவநேகபாகு விடங்கொடுத்து அவன் கூறும் வாய் மொழிக்கேற்றவாறு சொல்வன சொல்லி அறிவன அறிந்து வருவாயாக," என, அவனும் அவ்விடத்தை விட்டு நீங்கித் தென்கிழக்குக்கடற்கரையை அண்மிப்படவேறி இலங்கைத் தீவின் வடகரையில் வந்திறங்கினன். கடற்கரையோரத்திலுள்ள துறைமுகங்களிலெல்லாம் சிறிதும் பெரிதுமான தோணிகளுங் கப்பல்களுங் கட்குடியர் போலவும் கரிக்குலங்களைப்போலவும் அசைந்துகொண்டிருத்தலையும், நாநாவிதமானசரக்குகள் ஏற்றுமதி இறக்குமதி யாகிக்கொண்டிருத்தலையும். தன்னாட்டுப் பொருள்களும் பிறதேயத்துச் சமான்களும் ஆங்காங்குப் பற்பல குன்றங்களைப்போற் குவிந்து கிடத்தலையும், உணக்கு மீன் குவியல்களையும், உப்பும் இப்பியும்சங்கும்முத்தும் வெள்ளிவெற்பெனப்பற்பலஇடங்களிற்பரவிக்கிடத்தலையும், கலங்கரைவிளக்கமும்கருமலைபோன்றதோற்றத்தவரானபரதவர் வதிதரும் பல்லாயிரக்கணக்கான குடிசைகளையும், அரசமாளிகையையும்சுங்கம் பெறுவோர் தங்கும்சாவடி முதலான கட்டிடங்களையும், கண்டு பிரமித்தான். அப்பாலத்தூதன் நாட்டுக்குள் நடந்தான். செல்லும் நெறியெல்லாம் செந்நெல்லும் வாழையும் தெங்கும் மாவும்

பலாவும் காய்கனிகளின் பொறை ஆற்றாது வளைந்து வணங்கிநிற்றலைக்கண்டு, இப்படிப்பட்ட செழிப்பான பூமியை எங்குங்கண்டதில்லை என எண்ணிக்கொண்டே ஏகினான். இங்ஙனம் இவன் பலகாவதங்கள் சில நாளாகக் கடந்தான். இடையிடை நீர் நிலவளங்களிற் சிறந்தகுப்பங்களும் பெரிய பெரிய ஊர்களும் பட்டணங்களும் பற்பல கண்டு அப்பாற் படர்ந்தான். இப்படி பல பகல் பிரயாணம் செய்து யாழ்ப்பாணம் என்னும் தேசத்திற் புகுந்தான். அங்குள்ள பல வளங்களையும் செல்வச் சிறப்பையும் பார்த்துப் பார்த்து வியந்துள்ளங்களித்தானேனும், சிறிது பொறாமையுங் கொண்டான். பிறகு அவன், அந்நாட்டின் தலை நகரும் இராஜதானியுமான சுப்பகிரி என்னும் பட்டணத்தைக் கண்டான். இந்நகரம், செடி கொடிகளாலும் செழித்தோங்கிய விருக்ஷ ஜாதிகளாலும் பொலிவுபெற்ற உன்னதமான மலைகளாற் சூழப்பெற்றது. அப்பால் ஆழமும் அகலமுமான அகழியாலும் அதற்கப்பால் கருங்கற்களால் நெருங்க வலியுறப்பணி செய்யப்பட்டதான ஓர் பெருங்கோட்டையாலும் வளைதரப்பெற்றது. வீரர்கள் பலராலும் இரவும் பகலும் காக்கப்பட்ட வாயில்களை உடையது. கம்பீரமான தோற்றத்தால் விளங்குவது. இப்படிப்பட்ட கோட்டை கொத்தளங்களைக் கண்ட அத்தூதன், சிறிது அச்சங்கொண்டான். என்றாலும், அடுத்தபடியாக அவன்பாண்டியனுடைய பராக்கிரமத்தையும், படைத்தலைவனை ஆரிய சக்கரவர்த்தியின் அறிவாண்மைகளையும், உள்ளத்தில் உன்னிப் பெரிதும் இடங்கொண்டான்.

11-வது (சுப்பகிரி நகர வர்ணனையும், தூதன் தன் வருகையைப் புவநேகபாகுவுக்குத் தெரிவித்தலும்)

பிறகவன் அக்கோட்டைக்குட் சென்றான். அவ்விடத்தில் விஸ்தாரமான அநேக வீதிகள், ஒன்றின்பின்னொன்றாய்நவரத்தினமணிக்கோவையைப்போல் வெகு ஒழுங்காய்ப் பலவிதமான வர்ணங்கள் தீற்றப்பெற்ற மாடகூடங்களை உடையனவாய் விளங்கின. வீடுகள் எல்லாம் மலைகளை ஒத்திருந்தன. அவ்வீடுகளின் வாசல்களெல்லாம் அம்மலைகளிலுள்ள குகைகள்போன்றிருந்தன. அவ்வாயில்வழிச்சென்று மீளும் ஆடவர்கள் யாவரும் அரிமாவை நிகர்த்து விளங்கினர். தூசிதுரும்புகள் இல்லாதபடி சுத்தம் செய்யப்பட்ட தெருக்களில், சங்கிலித்தொடர்போல் புருஷரும் பெண்டிரும் சதா சென்று மீண்டுகொண்டிருந்தனர். பற்பல வாகனங்களும் ஒய்வொழிவில்லாமற் போய்க்கொண்டும் வந்துகொண்டிருந்தன. கொடிகள் கட்டப்பெறாத மாளிகைகளும், கோலம் செய்யப்படாத வாசல்களும், கோயிலில்லாத தெருக்களும் அங்கில்லை என்றே சொல்லலாம். அல்லாமலும் அங்கு அன்னசாலை, அறச்சாலை, கல்விச்சாலை மடாலயம், பௌத்தாலயம், பிறவும் உள்ள கோயில்களும் பல விளங்கிக்கொண்டிருந்தன. இவைகளை யெல்லாங் கண்ணாரக்கண்டு களித்துச் சென்ற அத்தூதன், ஆச்சரியப் பட்டவனாய், இந்த "சுப்பகிரி,நகருக்குஇணையாவதுசுவர்க்க நகரே அன்றி வேறு இல்லை" எனச்சொல்லிக்கொண்டான். அப்பால் அவன் அரசன் இருக்கும் அரண்மனையை யடுத்தான். அவ்வரசமாளிகையில் சிற்பிகள் வனைந்திருக்கும்

வேலைப்பாடுகளை நோக்கிச்சிறிது நேரம் திகைத்து நின்றான். ஆசாரவாசலில் ஆயுதபாணிகளாய்த் திறந்த கண் மூடாது நின்று கொண்டிருக்கும், காவலாளிகளில் ஒருவனிடத்தில், தன்னை, இன்னானெனத் தெரிவித்து, அரசனிடத்திலறிவிக் குமாறு கேட்டுக்கொள்ள, அவனும் அவ்வாறே சென்று, புவநேகபாகு மன்னனிடந் தெரிவித்தான். தெரிவிக்கவே, அந்த இலங்கை வேந்தன், சில நிமிடங்கள் வரை போசனை யிலிருந்து விட்டு, அந்த வாயிற்காவலனை நோக்கி, நீ விரைந்து சென்று நமது வச்சிரபாகு, சித்தவாமன் முதலான மந்திரிமார்களையும், வீரசிம்மன் உட்பட்ட சேனைத்தலைவர் களையும் இங்கு அதிசீக்கிரம் அழைத்துவா" என, அவனும் அவ்வாறே சென்று அவர்கள் யாவரையுங் கூட்டிக்கொண்டு வந்தான்.

12-வது (புவநேகபாகு ஆஞ்ஞாபத்திரத்தைக் கண்டு முனிதல்.)

வந்த அமைச்சர்களும், அநீகினித் தலைவர்களும் அரசனை வணங்கி, ஆங்கோர் இருக்கையில் அமர்ந்த பின்னர், இலங்கையர் கோன் அவர்களை நோக்கி, "அன்புடையீர்! பாண்டியன் தூதன் இதோ 'வாசலில் வந்திருக்கின்றான். அவன் கூறுவது "இன்னது தான்" என்பதை நாம் அறி வோமே. செய்யவேண்டுவது என்னை?" எனலும், மந்திரி வச்சிரபாகு, "சுவாமி, இலங்கேசா! நாம் அறிவோம் என் றாலும் வந்த தூதன் சொல்வதையுங் கேட்டுத்தான் மேலே

யோசிக்கவேண்டும்" எனலும் அப்பொழுதே தமிழ் நாட்டுத் தூதனுமுள்ளே வருவிக்கப்பட்டான். வந்த தூதன் அரியணைமேல் வீற்றிருக்கும் அரசன் முன்னிலையிற் சென்று நிற்க, சிங்களரிறைவன் அவனைப்பார்த்து, "தூத வந்த விஷயத்தைச்சொல்" எனலும், அவன் மடியிலிருந்த பாண்டியன் இலிகிதத்தை யெடுத்து நீட்டினான். அதனை அடுத்து இருந்த மந்திரி ஒருவன் வாங்கி அரசன் உத்தரவின் மேற் படித்து முடித்தான். அதில் அடங்கிக் கிடந்த விஷயங்களைக் கேட்டதும் அந்த அரசனோடு அங்கிருந்தார் தலைகளெல்லாம் அவமானத்தாற் கவிழ்ந்தன. அக்ஷணமே அடங்காச்சினத்தால் அவைகளெல்லாம் நிமிர்ந்தன அப்பொழுது புவநேகபாகு கண்களில் தீப்பொறி பறக்கக்கோபித்து, அத்தூதனை நோக்கிச் சிற்சில சொல்லத்தொடங்குகையில், வச்சிரபாகு அவனைநோக்கி" ஆ! சிங்களர் சிங்கமே! எய்தவனிருக்க அம்பை வெறுத்து வெருட்டுவாருமுண்டோ? தூதன் என்ன செய்வான், அவன் அங்குக் கொடுத்ததை இங்குக் கொடுத்தான். இவ்வளவே சினம் தணிக." என்று சொல்லி விட்டு அத்தூதனை அப்பா லோரிடத்திற் காத்து இருக்குமாறு அனுப்பிவிட்டான். பிறகு அவர்கள் ஆலோசனை செய்யத்தொடங்கினர்.

13-வது (ஆலோசனை செய்தல் அரசன் கூற்று.)

"அதியூகசாலிகளான அமைச்சர்களே! பராக்கிரமசாலிகளான படைத்தலைவர்களே! என்ன சொல்ல? பாண்

டியநாட்டு மன்னரில் அநேகர் பட்டம்பெற்றவுடன் நம்நாட்டின்மேற் படையெடுத்துவந்து பொருதுவதும் நம்மிடத்திற் கப்பம் வாங்குவதும் வழக்கமாய்ப் போய்விட்டன. இந்நிகழ்ச்சி வெகுபுராதன கால முதற்கொண்டே பெரும்பாலும் ஏற்பட்டிருப்பதாகச் சரித்திரத்தால் அறியக்கிடக்கின்றது. ஆதிபாண்டியர்களிற் பலர் இந்நாட்டைக் கொள்ளை இட்டுக்கொண்டு போனதுபோக, அவர்க்கு இப்பால் பாண்டியன் வரகுணன் என்பான் இங்குப் படையுடன் வந்து விரகினால் எனது முன்னோரை வென்று பொன்மணி முதலான நிதிகளையெல்லாம் பொதிபொதியாகக்கட்டிக்கொண்டு போயிருக்கிறான். அப்பால் மாறன் ஸ்ரீ வல்லப ஏகவீர பரசக்ர கோலாகலன் என்பவன் திரண்ட சேனையுடன் இச்சிங்களத்திற் புகுந்து இங்குப் பட்டத்தரசனாயிருந்த அகபோதி என்பானையும் அவன் இளைய சகோதரராகிய சீலமேகசேனன், மஹேந்தன் இவர்களையும் அடக்கி வேறொருவனை அரியணையிலேற்றி அரண்மனையிலுள்ள ஆபரணப்பெட்டிகளையும் பௌத்தாலயங்களிலிருந்த தங்க விக்கிரகங்களையுமெடுத்துக்கொண்டதுமன்றி இவ்வூரையும் எரியிட்டெரித்துச்சென்றான். பிறகு மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் என்பவன், இங்கணெய்தி இளைப்புற்றிருந்த எனது முன்னோரிலொருவரை ஜெயித்து எத்தனையோ பணம் நிறைந்திருந்த பைகளை எடுத்துச்சென்றதுமல்லாமல் இந்நாட்டை வென்றதற்கறிகுறியாகத் தன்னாட்டில் ஓர்சோலையை வைத்து அதற்கு ஈழங்கொண்டசோலை என்று பெயரிட்டிருப்பதாகவும் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். இவனுக்கிப்பால் எம்மண்டலமுங்கொண்ட சுந்தரபாண்டியன் என்பவன், தன்னுடைய விரோதியாகிய ஹோசல நரசிங்க மன்னவனுக்

கு, எனது முன்னோரில் ஒருவர் ஏதோ படைத்துணை செய்த தாய் நினைந்து, இங்குச் சேனையுடன் சினந்துவந்து இந்நாட்டைப்படாத பாடுபடுத்தியளவிறந்த பொருட்குவியல்களை யெல்லாம் அடியற அள்ளிக்கொண்டதுமல்லாமல் இவ்விலங்கையை இராமனைப்போல் ஜெயித்து விட்டதாகப் பாவித்துக் "கோதண்ட இராமன்" என்ற ஓர் பெயரையும் சூட்டிக்கொண்டான். இப்படியே சில சோழவேந்தர்களும் இந்த ஈழத்தைப் பாழாக்கிப் போயிருக்கின்றனர். இத்தமிழ் நாட்டரசர்கள் பலகாலங்களிலும் செய்துவந்த கொடுமைகளையும் அவமானத்தையும் எனது முன்னோர் எவ்வாறு பொறுத்திருந்தனரோ யான் அறியேன். அவரைப்போல் இருக்க என்மனம் இசையவில்லை. அதனை நினைக்குந்தோறும் என் இருதயம் குமுறித்தவிக்கின்றது. அந்நிய அரசனுக்குத் திறைஅளந்து அடிவணங்கி நிற்குமொருவனுக்கு அரசன் என்ற பட்டம் அவமானத்தைக் கொடுப்பதன்றி வேறுமுண்டோ? இனியான் அந்தக்குலசேகரனுக்குக் கீழ்ப்பட்ட சிற்றரசனாயிருக்கவேமாட்டேன். பெரிதுமானமே, அன்றிப் பிராணனல்ல. நான் சொல்லவேண்டுவன சொல்லிவிட்டேன். உமது உள்ளத்தையும் உரைக்க வேண்டுகிறேன்," எனலும் முதுமைப் பருவத்தவனான "சித்தவாமன்" என்னும் அமைச்சன் எழுந்து கூறலானான்.

14-வது (சித்தவாமன் என்னும் அமைச்சன் கூறியது)

அரசர்க்கரசே! காலதேச வர்த்தமானங்களைப் பார்க்கும்பொழுது பாண்டியனுடன் போர் தொடங்க இது சமய

மல்ல. இக்குலசேகரபாண்டியன்மகுடம் தரித்ததும் நல்வினையின் பயனால் நன்மதியே அவனுக்கு மேலோங்கிக் கொண்டிருந்தது. அதனால் அவன் தனக்குக் கீழ்ப்பட்டிருந்த சிற்றரசர்களுக்கு உசிதம் போல் வேண்டுவன விட்டுக்கொடுத்து அவர்களை யாவரையும் 'எள்' என்னும் முன்னர் எண்ணெயாய் வந்து நிற்கும்படி செய்து கொண்டான். பிறகு, அவன் வடநாட்டையும் வெல்லக்கருதி அளவிறந்த சேனையுடன் அங்குச்சென்று சண்டை செய்து, சேனைகளிற் சிறிதுஞ் சாவக்கொடாமல் ஓர் தந்திரத்தால் அவ்வாரிய அரசர்கள் அனைவரையும் அத்தியந்த ஆப்தர்களாக்கிக் கொண்டதோடு, அசகாய சூரனை ஆரிய சக்ரவர்த்தி என்னும் ஓர் படைத்தலைவனையும் கைவசப்படுத்திக் கொண்டிருக்கின்றான். இத்தலைவன் இந்திரசித்தையும் தந்திரத்தால் போர்த்தொழிலிலேமாற்றப்பட்டவன். இப்பாண்டியன் சொப்பனத்தில் நினைந்தாலும் அப்பொழுதே வந்து எல்லாப்படியாலும் உதவிபுரிய அவ் வடவேந்தர்கள் காத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இவையெல்லாம் ஒற்றரால் அறிந்தவை. அன்றியும் கன்னித்துறை முதல் பனிவரை வரையிலுமுள்ள பிரஜைகளெல்லாம் இம்மாறன் ஆளுகையை மனமார மகிழ்ந்து, வாயார வாழ்த்தியவண்மாயிருக்கின்றனர். இவனுக்குரிய நாடுகளோ பல. அவைகள் ஒவ்வொன்றும் பலநூறு யோஜனைப்பரப்புள்ளன. அவைகளில் வசிக்கும் ஜனங்களின் கணக்கோ கோடிக்கணக்கேயாகும். படைகளின் தொகுதியும் இலக்ஷக்கணக்கே. இச்செய்தி இவ்வாறாக, தங்களுக்குள்ள நாடுகளோ சிலவாகும் ஜனத்தொகையும் சுருக்கமே. பருவமழையில்லாமையால் இப்பொழுதிங்குப்பஞ்சம் கொஞ்சம் தலையெடுத்திருக்கின்றது. அதனால் ஆவின்பால்குடிப்பாரும் அன்னப்பாலுக்குஆலாய்ப்பறக்க ஆரம்பித்துவிட்டனர், நாடு தேய்ந்ததால் நராதிபன் பா

டும் ஓய்ந்தது தானே. இது நிற்க, பாண்டியன் படையிற் பா
தியளவேனும் தங்கட்குப்பதாதிகள் உளவா? இல்லையே.
பத்துடையானை எட்டுடையான் எவ்வாறு வெல்லுவான். இஃ
தன்றி, தாங்கள் சில்லாண்டுகளாய்க்கையாடிவந்தபக்ஷபாதச்
செயல்களினால் நாட்டுக்குடிகளில் நம்மினத்தைத் தவிறத்தமிழ்
நாடுகளிலிருந்து வந்து இங்கு வசிக்கும் பிரஜைகள் யாவரும்
தங்களுடைய ஆட்சியை உள்ளூற வெறுத்திருப்பதுமல்லா
மல் உமக்கோர் பகையரசன் வருகையையும் எதிர் பார்த்துக்
கொண்டிருக்கின்றனர். வெற்றிமாலை சூட விரும்பும் வேந்
தர்க்குப்படைப்பெருக்கும் பணச்செருக்குங்குடிஜனங்களின்
நேசமும் காலத்தின் செவ்வியும் இன்றியமையாதன. இவை
நான்கும் நமக்கிப்பொழுதில்லை. அதனாற் சமாதானமே தக்க
தென்று தோன்றுகிறது. அப்பால், திருவுளப்படி செய்த
ருள்க" என்றான்.

15-வது [வச்சிரபாகு என்னும் மந்திரி கூறுவது.]

சித்தவாமன் செப்பிமுடிந்ததும், மற்றொரு மந்திரியாகிய
வச்சிரபாகு என்பவன், சிங்கம்போற் கர்ச்சித்தெழுந்து
அரசனை வணங்கி "எதிரற்ற வீரதீர ஈழதேசாதிபதியே! மெத்
தப்படித்த சித்தவாமனுக்குத்தற்காலம்புத்திகெட்டுப்போய்
விட்டதென்றே நினைக்கிறேன். மேலும் வயது செல்லச்செல்
ல ஞாபகத்தப்பு வரும். அப்பாலும் வயதாக அறிவு மழுங்
கும். அதற்குப் பிறகுதான் ஆவியுமுடலை விட்டு நீங்கும்" என
உலகத்தார் கூறுவதை, இப்பொழுது இவனிடத்திற் கண்
கூடாகக் கண்டுகொண்டேன். இவன் அறிவில்லாமல் உளறி

யவைகளைத் தாங்கள் அகத்திற் கொள்ளமாட்டீர்களென்றே நினைக்கின்றேன். உலகத்தில் அரசர் என்றிருப்பவர் எப்பொழுதும் வெற்றிகொள்வதுமில்லை, தோல்வியுறுவதுமில்லை. சில பாண்டிய அரசர்களாலும், சோழவேந்தராலும், இந்த ஈழநாடு பலமுறையும் வெல்லப்பட்டதென்றும், பாழாக்கப்பட்டதெனவும் சொன்னீர்கள். அதுபோல் இவ்விலங்கைக் காவலர்களாலும், தமிழ்நாடுகள் தாக்கப்பட்டும் தகிக்கப்பட்டும் போயிருக்கின்றன. இவ்வரலாற்றினிற் சில சொல்வேன், கேட்பீராக.

ஆதிகாலத்தில் இந்த நாட்டை இராவணேசுவரன் அரசியற்றிவந்தான். அவனுடைய பராக்கிரமத்தைப்பற்றிப்பேசவென்றால், அது இங்கடங்குவதன்று. அவன் ஒருகாலத்தில் ஒருமலையையும் வேரொடு பிடுங்கினான். கடலையுங் கலக்க நினைத்தான். திக்குவிஜயத்தில் தேவரையும், மனிதரையும் வென்று அவர்களைத் தனக்குரிய குற்றேவல்கள் செய்யப்பணித்தான். தன்னுடையமூத்தமகனை மேகநாதனையேவி இந்திரனைக்கட்டிக்கொணரச் செய்து, அவனுக்கு "இந்திரஜித்து" என்ற பெயரைச் சூட்டினான். இந்த இந்திரஜித்தைப்போல் தந்திரப் போர்செய்பவர்கள் இவனுக்கு முன்னும் இருந்ததில்லை. பின்னும்பிறக்கப்போவதில்லை. இவனுக்குத்தம்பி அக்ஷயன்என்பவன். இந்த அக்ஷயனைச்சொப்பனத்திற் கண்டாலும் அந்த க்ஷணமே தேவர்கள் சோர்ந்துவிழுந்து மூர்ச்சை போய் விடுவார்கள். இராவணனுக்கு அடுத்த தம்பி கும்பகர்ணன் என்பவன். இவனது வல்லமை எல்லை கடந்தது. இவன் உறங்கினால் உலகம் இலங்கும். விழித்தால் அது கலங்கும். இன்னும் அதிகாயன், மஹாகாயன், மஹோதரன், பிரகத்தன் முதலான அளவிறந்த வீரர்

களும் இருந்திருக்கின்றார்கள். இவர்களுடைய புயபலத்தைப் புகல நாள்பல வேண்டும். இப்படிப்பட்ட வீரர்களின் கூட்டங்களுங் கோடிக்கணக்கான சேனைகளுஞ் சூழஇருந்த அந்த இராவணனை வடநாட்டு வேந்தனாகிய 'இராமன்' என்பவன் குரங்குப்படைகளைக் கூட்டிவந்து வென்றுவிட்டான். என்கிறார்கள், இருக்கலாம். இதற்கோர் காரணமுமுண்டு. இந்த இலங்கேசனுக்குக் கடைசித்தம்பி ஒருவனிருந்தான். அவன் பெயர் விபீஷணன் என்பது, அவன் மகாவஞ்சகன். குடும்பத்துரோகி. அப்படிப்பட்ட இவன் வெகுநாளாய் அண்ணன் இருக்கும் அரியணைமேல் தானிருந்து தனிக்கோல் செலுத்தவேண்டுமென்றெண்ணி, அதற்கேற்றகாலத்தையும் எதிர்பார்த்திருந்தான். இருக்கையில், தம்பியாகிய இலக்குமணனோடும், மனைவியாகிய சீதையோடும் கோதாவரி தீரத்தில் வந்திருந்த இராமன், நமது இலங்கையர்கோன்தங்கையாகிய சூர்ப்பனகையின் காதையும் மூக்கையும் அறுத்துவிட்டான். அது கண்டுபொறாத இராவணேசுவரன், அந்த இராமன் மனைவியையும் அவ்வாறுபங்கப்படுத்தாமல் அப்படியே அவளைத்தூக்கிக்கொண்டுவந்து, இங்குள்ள அசோகவனத்திற் சிறைசெய்தான். அரசர் ஏறே! இந்த இராம இராவணரில் யோக்கியர் இன்னார் என்பதைப்பற்றி யான் சொல்லவேண்டியதில்லையே. நிற்க. சீதையிங்குச்சிறைப்பட்டிருத்தலைத்தெரிந்தஇராமன், வானரச்சேனையுடன்வந்துஇக்கோட்டையை முற்றுகையிட நினைக்கையில்அந்த விபீஷணன் இதுதான் தக்கசமயமெனக்கருதிச் சரேலென அந்த இராமனையடைந்து வணங்கித்தன்னை இன்னானெனத்தெரிவித்து, 'சரணம், சரணம்'என அவனும் அவனை ஏற்றுக்கொண்டு, "இனி இந்த இலங்காராஜ்யம் உனக்கே" என்று வாக்குத்தத்தமுஞ்

செய்தான். பிறகு போர் மூண்டது. அச்சண்டை பல நாள் நடந்தது. அப்பொழுதெல்லாம் துரோகியாகிய அந்த விபீஷணன் இராமனையடுத்து நின்றுகொண்டு, இராக்கத வீரர் செய்யும் யுத்தரகசியங்களையெல்லாம் வெளிப்படுத்திக்கொண்டேயிருந்தான். இப்படி இவன் செய்ததினாலேதான், அந்த இலங்காதிபன் இளைப்புடன்மாள நேர்ந்தது. இந்தக்கோடரிக்காம்பொன்றைக் கைக்கொள்ளாவிட்டால் அந்த இராமன் நமது இராவணசக்கரவர்த்தியை வென்றுவிடுவானென்று நினைக்கிறீர்களா? இத்தகையவீரசூர இராவணேசுவரன் வீற்றிருந்த சிங்காதனத்தில் தாங்களும் எழுந்தருளியிருக்கின்றீர்கள் என்பதைத்திருவுளத்திற் சிந்தனைசெய்ய வந்தனைசெய்து கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

சில நூற்றாண்டுகளின் முன், இந்நாட்டிற் "சேனன்" என்னும் சக்கரவர்த்தி செங்கோல் செலுத்திவருகையில் பாண்டியில் வரகுணவர்மன் என்னும் பாண்டியன் மகுடம் தரித்தனன். இவ்வரசன் தன் மரபினனான "மாயா பாண்டியன்" என்பவனை அநியாயமாய்ச்சில குற்றங்களைக்கற்பித்து வெறுத்து அவமானப்படுத்தினான். அது பொறாத அம் மாயாபாண்டியன் இங்குவந்து நமது சேனசக்ரவர்த்தியின் சேவடிகளில் வணங்கித்தான் பாண்டியனாற் பட்டபாடுகளையெல்லாம் புகன்று, தன்னைப்பாண்டிய தேசாதிபதியாகச் செய்விக்கவேண்டுமெனக் கேட்டுக்கொண்டான். இப்படி இவன் கேட்டுக்கொண்டபடி செய்துமுடிக்கத்திருவுளங் கொண்ட சேனவேந்தனும் அப்பொழுது அங்கிருந்த சேனைத்தலைவரை நோக்கி நீங்கள் "இப்பொழுதே படையுடன் மதுராபுரியிற் படர்ந்து வரகுணவர்மனைப்புறம்பட ஓட்டி இந்த மாயாபாண்டியனுக்கு மகுடாபிஷேகஞ்செய்வித்து வாருங்கள்" என உட

னே அவர்களும் பதினாயிரத்துக்கு மேற்பட்ட படையுடன் கடல் கடந்து இரவில் மதுரையை வளைந்து, கோட்டைக் கதவுகளிலும் கோபுரங்களிலும் மற்றுமுள்ள மாடமாளிகைகளிலும் தீயிட்டெரியச்செய்தனர். சிறிது பொழுதில் அந்த ஆலவாய் காளவாயிலைப்போல அக்கினியால் தகிக்கப்பட்டுவிட்டது. அக்காலத்தில் அந்த மதுரையூர் என்னபாடு பட்டிருக்குமோ யானறியேன். பொழுது விடிந்ததும், வடக்கே சென்றிருந்த பாண்டியன் வாருணவர்மன், சேனையுடன் திரும்பிவந்து இலங்கைச்சேனையை யெதிர்த்துச் சிறிதுபொழுதிற் படைகளையெல்லாம் பறிகொடுத்துப் பட்டபடுகாயத்தால் எங்கேயோசென்று இறந்துவிட்டான், பிறகு இலங்கைச்சேனைத்தலைவர் அந்தமாயா பாண்டியனைச்சிங்காதனத்திலேற்றிச்சிறப்புற மகுடாபிஷேகம் செய்வித்து முன்னிருந்தபாண்டியர்கள் இங்கிருந்து கவர்ந்துசென்ற செல்வங்களின் இரட்டிப்பான திரவியங்களைக்கைக்கொண்டு மீண்டனர். சிங்களர்சிங்கமே! இப்படிப்பட்ட சேனைத்தலைவர்கள் போன்ற படைத்தலைவர்கள், இன்னுந் தங்களுக்கிருக்கவே செய்கிறார்கள். இவ்விஷயமும் ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொள்ளவேண்டுகிறேன்.

கொஞ்சவருடங்களுக்குமுன் இங்குச்செங்கோலோச்சிவந்த பராக்கிரமபாகு மன்னவனும் பாண்டிய நாட்டிறைவனை பராக்கிரமபாண்டியனும் மனங்கலந்த நட்பினராய் வாழ்ந்துவந்தனர். வருகையில், அந்தப்பராக்கிரம பாண்டியனின் தாயாதியான குலசேகரபாண்டியன் என்பவன், ஓர் சோழவேந்தனின்உதவியினால்அந்தப்பராக்கிரமனை நாட்டைவிட்டுவிரட்டிச் சிங்காதனமேறினான். நாடிழந்த பராக்கிர

மன் இங்கேவந்து நட்பாளனுகிய நமது பராக்கிரமபாகு விடம் நடந்ததைச்சொல்லி வருந்தினுன். நட்டவன் கஷ்டத்தைக்கண்டு சகியாத நம்மரசன், "இலங்காபுரி" "ஜெகத் விஜயன்" என்னும் இரண்டு படைத்தலைவரை விளித்து "நீங்களிருவரும் பெருஞ்சேனையுடன்விரைந்துமதுரையிற்சென்று குலசேகரனைக்கொலைசெய்து, நமது நேசனை இப்பராக்கிரமனுக்கு அரசுரிமையையளித்துவாருங்கள்" என்று ஆக்ஞையிட, அவர்களும் படையுடன்கடல் கடந்துமேலைக்கரையையடுக்கையில் அங்குமுன்னமே இவர்வருகையையறிந்து குலசேகரனுல் அனுப்பப்பட்டிருந்த சேனைகள் போர்செய்யவர' அவைகளையெல்லாம் இவ்வீரர்கள் ஹதம் செய்தனர். அப்பால் இப்படைத்தலைவர் மதுரையில்வந்து கோட்டையை முற்றுகையிட்டனர். குலசேகரனுக்கு உதவியாகச்சேரனும், சோழனும்படையுடன்வந்து இவருடன்யுத்தம்செய்ய, முடிவில் அவர்கள்யாவரும் தோற்ருேடிவிட்டனர். பிறகு சிங்களத்தலைவர்,வடக்கேவிந்தியமலை, தெற்கும்மேற்குங்கிழக்கும் கடல்கள் ஆகிய இவ்வெல்லைக்குட்பட்ட தேசங்களையெல்லாம் வென்றனர். இதற்குள் பராக்கிரமபாண்டியன் இறந்துவிட்டபடியால் அவனுடைய சந்ததியான "வீரபாண்டியன்"என்பவனை, அரியணையிலேற்றிமகுடம்புனைந்து, தாங்கள் ஜெயித்தநாடுகளையெல்லாம் அவ்வீர பாண்டியனுக்கே கொடுத்து, இலங்கையில் மீள்வாராயினர். இங்ஙனம் வெற்றிமாலைசூடிமீண்ட இவ்வீரர்களை, நம் பராக்கிரமபாகு மன்னவன், மிகச்சிலாகித்து, பல சம்மானங்களும் அளித்துவாழ்த்தினன். பாண்டியநாட்டில் தனக்குக்கிடைத்தவெற்றிக்கறிகுறியாக 'பாண்டு விஜயகம்' என்னும் பெயருடைய ஓர் கிராமத்தை இந்நாட்டிலேயே சிறப்புறப்பணிவித்துப்பெரி

டாக்டர். உ. வே. சாமிநாதையர்
நூல் நிலையம்,
சென்னை

யோர்களுக்குத்தானஞ் செய்திருக்கின்றான். இவ்வூர் இப்பவும் இங்கு நமது வெற்றிக்கொடியேபோல்விளங்கிக்கொண்டிருக்கின்றது. இன்னும் எத்துணையோ நம்நாட்டுவீரர்கள் அந்தத்தமிழ்நாடுகளைத் தத்தளிக்கச்செய்து கப்பம்வாங்கியிருக்கின்றனர். அவருடைய வெற்றிப்பிரதாபங்களையெல்லாம் நம் நாட்டுச்சரித்திரங்கள் வரிசைவரிசையாய் விளக்கிக்கொண்டிருக்கின்றன. இவருடைய இரத்தமெல்லாம் இந்நாட்டைவிட்டு எங்கும்போய்விடவில்லை. காலம் சென்ற, இலங்காபுரி,ஜெகத்விஜயரைப்போல் பல்லாயிரம்வீரர்கள் இப்பவும் இத்தேயத்திலிருக்கவே செய்கிறார்கள். அவர்கள் யாவரும் நீறுபூத்தநெருப்பேபோல் விளங்காமலிருக்கிறார்கள். நாம் இப்பொழுது 'பூ' என்று ஊதவேண்டியதுதான் தாமதம். உடனே அவர்கள் 'புஸ்' என்று கிளம்பி உலகத்தையே அழித்தாலும் அழித்துவிடுவார்கள்.

சித்தவாமன் "நம்நாட்டிற் பஞ்சந்தலையெடுத்திருக்கிறது" என்றான். உண்மைதான். அந்தப்பஞ்சம் நமக்குமாத்திரம் தானு. இங்குவந்து போர்செய்யப்பட்டவர்க்கும் அதுஉண்டல்லவா? இன்று ஒரு மழைபெய்தால் நாளை நமக்குப்பஞ்சம் எது? மேலும் அவன் "பாண்டியன் படையில் நம்படை பாதியளவுதானிருக்கு" மென்றான். இருக்கலாம். பலத்தில் ஒரு சிங்களவீரனுக்குப்பத்துத் தமிழரேனும்பற்றுவார்களா? தமிழ் நாடுகள் தானியம் விளையும் நாடுகளே. ஈழநாடோ தானியமும் இரத்தினங்களும் விளையும் நாடாயிருக்கின்றது. "பலஅரசர்கள்பாண்டியனுக்குத்துணைவருவார்க"ளென்றான். முன் இலங்காபுரியும் ஜெகத்விஜயனும் சென்று அடித்த அடித்தழும்புகள் அங்குள்ள எல்லாநாடுகளிலும் இன்னும் எழுதலைமுறைகளுக்கும் இருக்கவேசெய்யும் என்பதற்குஐய

யில்லை. இலங்காபுரியென்றால் உயிர்கலங்காத அரசர்கள் அந்நாடுகளில் சிலரும் உளரேயோ. இவ்வாறாக ஆங்குள்ள வேந்தர்கள் பாண்டியனுக்குப்படைத்துணைசெய்ய எவ்வாறு இசைவார்கள்? ஒருபொழுதும் மாட்டவேமாட்டார்கள். வீரத்திற்கும், வெற்றிக்கும், செல்வங்கட்கும், சிறப்புக்கும், கோட்டைகொத்தளங்கட்கும் ஓர் பீடம்போன்று விளங்குவதான இந்த ஈழநாட்டிற்கிறைவராகிய தாங்களோ, அந்தத் தென்னவனைச்சேவித்து திறை அளப்பீர்கள்? நன்று! நன்று! அந்தக்கிழட்டுமனிதன் அசட்டுத்தனமாக ஏதேதோபுலம்பி விட்டனன். அவைகளையொருசிறிதும் ஏற்றுக்கொள்ளாமல் முன் தாங்கள் மானமே பெரிதென்று கூறியதற்கிணங்கப் போர்புரியவே துணிவீர்களென்று நம்புகிறேன்" என்றான்.

16-வது (சேனாதிபதியாகிய வீரசிம்மளன் கூறியது)

அப்பால் சேனாதிபதியான வீரசிம்மளன் எழுந்து அரசனை நோக்கி ஈழர்பெருமானே! "பகைவரைப்பணிந்துவாழ நினைக்கும்பார்த்திபர்க்குப்படை எதற்கு? படைத்தலைவன் எதன்பொருட்டு? "அரசகுலத்திற்பிறந்த வீரராவார்க்கு அழகாவது முன்வைத்தகாலைப்பின் வாங்காது போரில்முனைந்து வெற்றிமாலை சூடுதல், அன்றி வீரசுவர்க்கம் புகுதல், இந்த இரண்டில் ஒன்றேயன்றி வேறில்லை" என்பர். தாங்களும் இதனை அறிந்தே கூறினிர். என்றாலும் இந்த நரைத்தமனிதன் உரைத்தசொல் உங்கள் உள்ளத்தை யொருவேளை மாற்றிவிடுமோ என்று அஞ்சியே இங்குநான் இவ்வாறு கூறி

னேன். அரசசிங்கமே! இனி நினைத்தபடி போர்புரியவே துணிவீராக. போர்முகத்தில் அந்தத்தமிழர்படையை இரத்த வெள்ளத்தில் முழுகியொழியும்படி செய்வதுமன்றி, அந்தப்பாண்டியனையும் ஆண்டிவேடம்பூண்டு அப்பால் மறைந்தோடும்படியும் செய்துவிடுகிறேன். சண்டையில்லாமையால் இந்நாட்டுவீரர்களின் புஜங்களெல்லாம் தினவரித்துக்கொண்டிருக்கின்றன" என்றான். மற்றுமுள்ள மந்திரிகளும், சேனைத்தலைவர்களும் இவ்வாறே வீரமொழிகள்பலகூறி மீசைகளைமுறுக்கலாயினர்.

17-வது (புவநேகபாகு போர்செய்வதாய்ப்பல்லைக் கடித்துக் கூறியதும் தூதன்கூறிய புத்திமதிகளும்.)

இவையெல்லாங்கேட்டலும் அந்தப்புவநேகபாகு, தனது வாகுவின்மேல் வெற்றிமாலைசூடிவிட்டதாகவே நினைத்துவிட்டான். அவன்கம்பீரமாக நிமிர்ந்து புயங்களைக் குலுக்கிக்கொண்டு அங்குள்ளாரைப்பார்த்து "அன்பானவர்களே! உங்கள் நினைவும் எனது எண்ணமும் ஒன்றியிருத்தலே இனியாம் பெறப்போகும் வென்றிக்கறிகுறியாகும். நீங்கள் எல்லோரும் இருக்கும்பொழுது எனக்கே ஜயங்கிடைக்குமென்பதற் கையமுமுண்டோ. இல்லையேயில்லை. இனி நீவிர்போர்புரிதற்குரியகாரியங்களை யெல்லாம் வெகு விரைவிற்செய்வீர்களாக" என்று ஆக்ஞையிட்டனன். அப்பாலவன் பாண்டியன் தூதனைவருவித்து, அவனைநோக்கிச் சீற்றங்கொண்டு பற்களைநெறநெற எனக்கடித்துக்கொண்டே "அடா! மூடத்தூதனே! நீ இப்பொழுதே முழுமூடனாகிய உனது அரசனி

டத்திற்சென்று அரசகுலத்திற்பிறந்த ஆண்மகனாயின் அவனை என்னுடன் செருச்செய்யவரச்சொல். அஃதில்லாவதனால் திறைப்பொருளுடன் வந்து எனதுதிருவடியை வணங்கச் சொல்." என்று சொல்லிவிட்டு மீண்டும் கட, கடவென்ற சப்தம் நெடுந்தூரங்கேட்கும்படி பல்லைக்கடித்தான். இதே சமயத்தில் அடுத்திருந்த மந்திரிகளும்தந்திரிகளும் கற, கற வென்னும் ஒலிகிளம்பத்தமது பற்களைக்கடிக்கலாயினர். இப் பற்கடிகளாலுண்டான ஓசை அங்கிருந்தாரது செவிகளை யெல்லாம் செவிடுபடும்படிசெய்துவிட்டது.

இப்படியெல்லாம் ஆகவே தென்னவன் தூதன், சிறிது சினங்கொண்டு சிங்களவேந்தனைநோக்கி "அரசே! இனி உனக்குவர அடுத்திருக்கும் ஆபத்தையறியாமற் சொல்லாலும் பல்லாலும் கடியதன்மையைக்காண்பித்து விட்டனை. இச்செயலை யான் எனது இறைவரிடஞ்சென்று செப்புவனாயின் உடனே அவ்வரசர்பெருமான், தமது வாட்படையாற் படபடவென்று படித்த உனது நாக்கையும், கடகட என்று கடித்தபற்களையும் வெட்டிவீழ்த்துவதோடமையாமல், இத் தீவையும் தீவாய்ப்பெய்து வெள்ளியசாம்பராய்க்கியே உள்ளத்திற்கொண்ட சினத்தைச்சிறிது ஆற்றுநிற்பர். உனது முன்னோனைப்போல நீயும் தலையால்திறையளந்து வணக்கமுற்று நடப்பாயேயானால் உய்ந்தாய். இன்றேல் மாய்ந்தாய். எட்டியோசிக்கும் ஆற்றலில்லாதவர் வார்த்தைக்குச் செவிக்கொடுத்துக்கெட்டுப்போகவேண்டாம். அடக்கமில்லாதவனாய்நடந்து*வடக்கிருக்குங்காலனை வருவித்துக்கொள்ளாதே. இத்துணையுமுனது நன்மையைக்கருதியே இங்கெடுத்துரைத்தேன்" என்றான்.

---

*வடக்கிருக்குங்காலன் — இங்குப்பாண்டியராஜன்.

18-வது (தூதனை பங்கப்படுத்தியது)

இவைகளைக் கேட்டதும் அந்த இலங்கையர் கோனுக்கு அடங்காத கோபம்வந்துவிட்டது. உடனே அவன் அந்தூதன் தலையைத் துமித்துவிட உடைவாளையுருவி எழுந்திருந்தான். விரையவே அவனை, அடுத்திருந்த அமைச்சர்முதலாயினோர் கட்டிப்பிடித்துக்கொண்டு, மன்னர்மன்னனே! என்ன செய்யத்துணிந்துவிட்டீர்? இத்தூதனோ உமக்கெதிரியாவான்? அந்த மீனக்கொடியோன் அங்குச்சொல்லியனுப்பியதை இந்த ஈனக்கொடியோன் இங்குவந்து சொல்லினான். இவ்வளவேயன்றி வேறில்லையே. இனி, நீர் இவன்மேல் ஓங்கிய வாளை அப்பாண்டியன் மேலோச்சுவீராக. சினந்தணிக. மேற்செய்யவேண்டுங் காரியங்களிற் சிந்தையைச் செலுத்துக. மேலும், வந்ததூதனை வதைசெய்தல் மன்னவர்க்கடுத்ததன்றென மநுநூல் முறையிடுதலை நீயிர் அறிவீர் போலும், முற்காலத்தில் இராமனால் அனுப்பப்பட்ட தூதனான அநுமானென்பவன், நமது இராவண சக்கரவர்த்தியின் முன்னிலையில் வந்து எதேதோ அடாத மொழிகள் சில தொடுக்க, அதுபொறாது கொண்ட கோபத்தால் அவர் அவனை வெட்டி வீழ்த்தத் துணிக்கையில் அண்டையிலுள்ளார் இப்படிச்செய்வது அரசருக்கு அடாதென்றெனப் பலநியாயங்களை எடுத்து விரித்து அவரைச் சமாதானப்படுத்தி விட்டு அந்தக் குரங்குத் தூதனின் அங்கம் பங்கமுறுமாறு வாலில் எண்ணெய்த் துணிகளைச் சுற்றி எரியிட்டு அவனை அப்பாலடித்து ஓட்டிவிட்டதைக் கேட்டிருந்தும் நாங்கள் இங்ஙனம் தூதனின் சென்னியைத் துணிக்கத் துணிந்து எம்மனோர்க்கு

மிகவும் ஆச்சரியத்தை விளைவிக்கின்றது. பிரதாப இலங்கேசா! எதிரற்ற தங்களை வெகு அலக்ஷியமாக எடுத்தெறிந்துபேசிய இவனை இலகுவில் விட்டுவிடவுங் கூடாது. ஏதேனும் ஒரு பங்கத்தைச் செய்துதான் அப்பாற்படுத்தவேண்டும்" என்று கூறி அரசனை அரியணையி லிருக்கச்செய்தனர்.

பிறகு, அவ்வமைச்சர்கள் அத்தூதனுக்குக் கொடுக்கும் அவமானத்தைப் பற்றிச் சிறிதுபொழுது யோசித்துவிட்டு, முடிவில் அவனுக்கு 'முண்டிதஞ் செய்வித்தலாகிய பங்கமே தக்கதாகும்" எனத்துணிந்தார்கள். உடனே ஆங்கோர் மயிர் வினைஞன வருவிக்கப்பட்டான். அவன்முன் பாண்டியன் தூதனைப் பற்றியிழுத்துச்செல்ல சிலவீரர்கள் நெருங்கினர். நெருங்கவே தூதன், அவர்களை நோக்கி "நீங்களென்னைத் தொடாதேயுங்கள். எனக்கு க்ஷவரம் செய்துகொள்வதென்றால் மிகவும் சந்தோஷந்தான்" என்று சொல்லிவிட்டுத்தான் இனிமேற் கொள்ளப்போகும் வேடத்திற்கேற்றதான முண்டிதக்கோலம் ஒருகாசுங்கூடச் செலவில்லாமலேயே கிடைப்பதற் குள்ளங்களித்தவனாய் வெகு உல்லாசத்துடன் நடந்து நாவிதன் முன்னிலையில் நலம்பெற இருந்து கண்ணாடியைக் கையிலெடுத்து மொட்டையிடுங் கோலத்தைக் கண்ணிமைக் கொட்டாமற் பார்த்துக்கொண்டேயிருந்தான். க்ஷவர வேலை முடிந்ததும் பாண்டியன் தூதன் அங்கிருந்து வெளிப் படுத்தப்பட்டனன். இவையெல்லாம் கண்டிருந்த புத்திசாலியானசித்தவாமன், அந்தோ! ஆதியில் மஹோதரன்முதலான துர்மந்திரிகள் வார்த்தையைக் கேட்டு இராவண ராஜன் நாசமானான். அதுபோலவே இந்த வேந்தனும் வச்சிரபாகுவின் நச்சுமொழியால் நாசமடையப் போகின்றான். என்ன செய்யலாம்! எல்லாம் வினையின் பயனேயன்றி வேறில்லை."

எனப் பல பல நினைந்து மனமுருகினன், அப்பால், அங்கிருந் தோரெல்லோரும் அரசனிடத்தில் விடைபெற்றுத் தந்தம் இடங்களிற்சார்ந்தனர்.

18—வது [தூதன் வேடமாறுடி அறிவன அறிந்து செய்வன செய்தல்.]

சூரியன் அஸ்தமித்தான், இராவானதும், அந்த சுப்ப கிரிபட்டணம் சிறிதும் பெரிதுமான தீபங்களால் நக்ஷத்திர மண்டலம்போல்விளங்கியது.அரசமாளிகையின்மேன் மாடத் துச்சியில் வைக்கப்பெற்றிருந்த ஓர் பெரிய தீபமானது பூர்ண சந்திரனைப்போல் அந்தத் தீவுமுழுவதும் பிரகாசத்தை வீசிக் கொண்டிருந்தது. அங்குள்ளார் பலரும் புத்த மதத்தினராத லால், அவர்கள் வழக்கம்போல் புத்தாலயத்திற்குச் செல்வா ரும், தெரிசித்துமீள்வாருமாயிருந்தனர்.அவ்வாவீதியெல்லாம் என்றும் நாணயங்களின் கலகலப்பும், கொள்வார் கொடுப் பாரது குரலோசையுமாகவே நிறைந்திருந்தன. இரவின் முதல் யாமம் சென்றதும் தமிழ்நாட்டுத் தூதன் "நாம்தூதா கவந்தகாரியம் போரில்வந்து முடிந்துவிட்டது. ஆதலின் இனி அறிவன அறிந்து பார்ப்பன பார்த்துவிட்டே ஊருக் குத் திரும்பவேண்டும்" என்று துணிந்து உடுத்திருந்த வெள் ளை வஸ்திரத்தைக் காவித்துணியாக்கிக் கட்டிக்கொண்டான். விபூதி உருத்திராக்கங்களால் தன்னை அலங்கரித்துக்கொண் டான். இப்படி இவன் உண்மையான துறவியைப்போல் வேடம் மாறுடி ஒருவருடனும் அதிகமாய்ப் பேசாமலும், ஓரிடத்திலே அதிகநாழிகை நிற்காமலும் "சிவ சிவ" என்று

உச்சரித்துக்கொண்டே வீதிகளிலும், மூலை முடுக்குகளிலும் புகுந்து ஆங்காங்கு ஜெனங்கள் பேசிக்கொள்வதையெல்லாங் கேட்டறிந்துகொண் டிருந்தான். இவனிப்படியிருக்கையில், மந்திரி வச்சிரபாகு, "பாண்டியராஜனுடன் போர் மூண்டு விட்டதால் இந்தேயத்தவரில் பதினாறு வயதுக்குமேல் அறுபது வயதுக்குட்பட்டவர் யாவரும் போர்ப்பழக்கம் செய்துகொள்ளுமபொருட்டுக் கோட்டை வெளியில் இப்பொழுதே வந்து கூடல் வேண்டும்" என்று பறை முழக்கும்படி உத்தரவிட்டான். இம் முழக்கம் கேட்டதுந் தகுதியுள்ளவர் யாவரும் வரிசை வரிசையாகவந்து கோட்டை வெளியிற் கூடலாயினர். இங்ஙனங்கூடினவரது முகப்பொலிவையும் இன்னகையையும் உள்ளூரத்தையுங்கண்ட அந்தத் துறவித்தூதன், "ஓகோ! இந்நாட்டவர்க்குச் சண்டைசெய்வதென்றால், இவ்வளவு சந்தோஷமா! என்னதீரம்! என்னதிடம்!" என்று ஆச்சரியப்பட்டான். பிறகு, அவன் வடபாலுள்ள கடற்கரையில் வந்தான். அங்குள்ள துறைமுகத்திற் பாண்டியன்சேனை வந்திறங்காதபடி தடுக்கப்பலமும் பலருமானசேனையொன்று அணிவகுத்து நிற்பதைக் கண்டான். சிறிதுமனம் கலங்கினான். அப்பால், அவன் தமிழ்நாடுகளினின்றும்வந்து அங்குக் குடியேறிக்கப்பல் வியாபாரிகளாயும், கோடீசுவரப் பிரபுக்களாயுமிருப்பாரது தெருக்களிற் சென்றான். அங்குள்ள பிரபுக்களின் முதன்மை வாய்ந்தவர்கள், "காலிங்கராயன், சோடங்கன்" என்பவரே. இவர்கள் இத்துறவியைத் தமிழ்நாட்டவன் என்று குறிப்பால் அறிந்து அழைத்து உபசரிக்க, அவனும் அவர்களுக்குஆசிகூறிச் சிலஞானவிஷயங்களை யெடுத்து விரித்து போதிக்கலானான்.

மத்தியான காலத்தில் அத்துறவிக்கு அன்னம் அளிக்கப்பட்டது. அப்பால், அப்பிரபுக்கள் சந்நியாசியை நோக்கி "சுவாமீ! தங்களுக்கு எந்தவூர்? "என, அதற்கவன்," இதென்ன இப்படிக்கேட்கிறீர்கள்? துறவிக்குச் சொந்தமான ஊரொன்றுமுண்டோ? என்றான். அதற்கவர் 'உமக்கு வேண்டுவது யாது?" என, "அவன், வேண்டுவதும் வேண்டாததும் இவ்விடத்துக்கு ஏது? என்றான். இப்படி இவர்பேசிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது அரசன் புவநேகபாகு அழைத்ததாகவோர் சேவகன் வந்து அவர்களைக் கூப்பிட உடனே அப்பிரபுக்களும் அத்துறவியைத் தாங்கள் வரும்வரை அங்குத்தானே இருக்கும்படி சொல்லிவிட்டு மற்றும் சில செல்வவான்களையும் உடனழைத்துக்கொண்டு அரசனவைக்களத்திற் புகுந்தார்கள்.

அரசவைபுகுந்த பிரபுக்கள் இரவுவரைபேச வேண்டுவனவெல்லாம் பேசிவிட்டு வீட்டுக்கு வந்தனர். துறவி அவரை நோக்கி," பிரபுக்களே! நீங்கள் இங்கிருந்து செல்லுங்காலத்திலிருந்த முகப்பொலிவு மாறிச் சடைவுகொண்டுமீளக் காரணம் யாதோ?" என, அவர்கள்," சுவாமீ! தங்களைப் போன்றவர்க்கு என்ன விசாரமிருக்கிறது? சந்நியாசிபாடு திண்ணையிலே, சம்சாரி பாடுதான் பெரும்பாடா யிருக்கிறது. விஷயம் என்னவென்றால், இந்தேசத்தரசனுக்கும் பாண்டிய தேசாதிபதிக்கும் போர்நடக்குங்காலம் நெருங்கிவிட்டது. இச்சண்டை இலேசாய்ப்போகுமென்று தோன்றவில்லை அது எப்படியானாலும் எங்கள் வியாபாரங்கள் தடைபட்டிருவது நிச்சயம்: அப்பொழுது நாங்கள் நஷ்டத்திற் குள்ளாவோம். இவ்விஷயம் இவ்வாறாக, வேந்தன் புவநேகபாகு எங்களை யுத்தத்துக்கு வேண்டும் பொருளுதவி செய்ய வற்

புறத்துகின்றான். இவன் யோக்கியனல்லன். பக்ஷபாதி. எங்களை ஒருவிதமாகவும் இந்நாட்டுக் குடிகளை மற்றொரு விதமாகவும் நடத்திவருபவன். எம்மைக்கண்டாலவனுக்கு உள்ளூற வெறுப்புத்தான். இப்படிப்பட்ட இவனுக்குப் பொருளுதவிசெய்ய எங்களுக்குச் சிறிதும் பிரியமில்லை. செய்யாதுபோனாலும் ஆபத்துத்தான். இங்ஙனம் நாங்கள் இருதலைக்கொள்ளிக்குள் ளகப்பட்ட எறும்பேபோல் ஒருவழியுங்காணாது தவித்துக் கொண்டிருக்கின்றோம். நிற்க, சுவாமிகள் பாண்டியநாட்டுக்கெப்பொழுது பிரயாணப்படுவதாயிருக்குமோ? "எனலும், அந்தத் தூதத்துறவி, "இன்னும், இரண்டு மூன்று நாட்களிற் செல்வேன்" என்றான். அதற்கவர், "அவ்வாறாயின் தாங்கள் நமது பாண்டிய தேசாதிபதியை, விரைவிற் படையுடனிங்கு வந்துசேர்ந்து இந்தச் சிங்களவேந்தனை அடங்கப்பொருது, செவ்வழி நடக்கும்படி செய்ய நாங்கள் கேட்டுக்கொண்டதாய் விண்ணப்பஞ்செய்ய வேண்டுகின்றோம். வரும் சேனைகளுக்கெல்லாம் உண்டியும் உடையும் வேண்டியமட்டும் நாங்களே நல்குவோம். வேறுஞ் செய்யக்கூடிய உதவிகளெல்லாஞ்செய்யவுங் காத்திருக்கின்றோம். இதனையும் அறிவிக்குமாறு கேட்டுக் கொள்கின்றோம்" என்றனர்.

இவ்வாறு கூறிய பிரபுக்களின் உள்ளத்தை வேறு பல வழிகளாலும் பரீக்ஷித்து உண்மையானவர்களெனத் தெள்ளிதிற் றெளிந்தபின்னர் அத்துறவித்தூதன், அவர்களை ஆங்கோர் ஒதுக்கிடத்தில் அழைத்துச்சென்று "சகோதரர்களே! நான் ஒரு துறவியுமல்லன். ஆண்டியுமல்லன். இந்தப் புவனேகபாகு கொடுக்கக் கடமைப்பட்ட கப்பத்தைச் சிலகாலமாய்க் கொடுக்கவில்லை. அதனைக் கொடுக்கின்றானா? அல்லது

அமராடி ஆவியை விடுக்கிறுரு என்பதை அறிந்துவா என, நமது பாண்டிய சக்கரவர்த்தியால் அனுப்பப்பட்டு வந்த தூதனே யாவன். நான் நூதுவந்த காரியம் முடிந்துவிட்டது. ஈழத்திறைவன், எதிர்க்கவேதுணிந்துவிட்டான். நான் இங்கு, அறிந்துகொள்ள வேண்டுவன எல்லாம் அறிந்து கொண்டுவிட்டேன். நாளையத்தினம் மதுரையிற்சென்று, நடந்ததை நராதிபர்க்கறிவிப்பேன். உடனே, படைகளும், இந்த நோக்கிப் புறப்பட்டுவிடும். நீங்களுஞ் சொன்னது போல் நடப்பீர்களென்று உறுதியாக நினைக்கின்றேன். நீங்கள் செய்வதாய்ச் சொன்ன உதவிகளையும் நமதரசர்க்கு விண்ணப்பம் செய்வேன்." என்றுகூறி, அவரிடத்தில் விடை பெற்று, படவேறி மறிகடல் கடந்து மதுராபுரியில் வந்து தனது வரவைக் காவலனுக்கறிவித்தான்.

சீதசந்திர விலாஸத்தில் தெய்வப்பெண்ணை யொத்த கீதகோகிலத்தின் திவ்வியதமமான சங்கீதாமிர்தத்தைச்செவியாரப்பருகி, மனமார அனுபவித்துக்கொண்டிருந்த பாண்டியன் குலசேகரன், ஈழநாடுசென்ற தூதன்மீண்டுவிட்டதைக் கேட்டதும், அங்கு நின்றெழுந்து மந்திராலோசனை மண்டபத்திற்கு வந்தான். அமைச்சரும், அநீகினித் தலைவரும் அங்கு வந்தமர்ந்தனர். தூதுவனும் அங்கு வந்து பாண்டியனைப் பணிந்துநிற்க, அவனை வேம்பன் நோக்கி, "நீ சென்று மீண்ட வரலாற்றினை உரைக்க" என, அவன் செப்பலானன்.

19—வது [மீண்ட தூதன் நடந்தது ரைத்தல்.]

எம் மண்டலமுங் கொண்டருளிய பாண்டியர் பெருமானே! அடியேன் அலையாழி தாண்டி ஈழமண்டலத்தின்

உள் நாடாகிய யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள, ராஜதானியான சுப்பகிரி பட்டணத்திற் புகுந்து எனது வரவை புவநேகபாகு மன்னனுக்கறிவித்தேன். அவனும், மந்திரி முதலானவரை வருவித்து என்னையுமுள்ளேவரக் கட்டளையிட்டான். நான் அவன் முன்னர்ச்சென்றவுடன் தங்கள் ஆக்ஞாபத்திரத்தை நீட்டினேன். அதைப் பார்த்ததும் அவனுக்கு அதி கோபம் வந்துவிட்டது. உடனே, அடுத்திருந்த மந்திரியொருவன் அவனைச் சமாதானப்படுத்தி, என்னை வெளியிற் சென்றிருக்கும்படி சொன்னான். அப்பால் அவர்கள் ஆலோசனை செய்யத் தொடங்கினர். முகூர்த்தம் மூன்று சென்றபின்பிறகு, புவநேகபாகு என்னையழைப்பித்து கோபபரவசனாய்ப்பற்களை நெறநெறெனப் பன்முறை கடித்துக்கொண்டு சில இழிமொழிகளுடன், "உன்னுடையஅரசன் அரசகுலத்திற்பிறந்த ஆண்மகனாயின் என்னுடன் செருச்செய்ய வரச்சொல், அல்லாதவனானல், திறைப்பொருளுடன் வந்தென்றன் சேவடியை வணங்கச்சொல்" என்று இடி முழக்கம்போல் மீண்டும் பற்களைக்கடித்து, மீசையை முறுக்கினான். அவன் இம்மொழிகளைக் கூறுங்காலத்தில் அங்கிருந்த மந்திரிகளும் சேனாதிபதிகளுங்கூட அடக்க முடியாத சினத்தினராய்ப் பற்களைக் கறகறவெனக் கடித்தனர். இந்தப் பற்கடிச்சத்தமானது அங்கிருந்தாரது செவிகளையெல்லாஞ் செவிடுபடும்படி செய்துவிட்டது. இப்படிப்பல்லைக் கடிக்கும் வல்லவர்களை நான் எங்குங் கண்டதில்லை. அவரது எயிறுகள் தான் என்னே? வயிரப்பாறைகளோ! வச்சிராயுதங்களோ! மற்றுமெவையோ யானறியேன்," என்றான். இவையெல்லாம் புன்னகையுடன் கேட்டிருந்தபாண்டியன் குலசேகரன் மீண்டுமவனைப்பார்த்து நிரம்பவும் நன்று! நன்று. "அந்தநாடு, கோட்டை, படை, குடிகளாகிய இவைகளின் தன்மைகள் என்னை" என, தூதுவன் ஓதுவான்.

"அருந்தமிழ்நாட்டுப்பெருந்திறல்வேந்தே! அந்நாட்டுத் துறைமுகங்களிற் பெரியதுஞ் சிறியதுமான கப்பல்களும், தோணிகளும், நிறைந்து அசைந்து கொண்டிருக்கின்றன. நகரங்களில் எற்றுவதும் இறக்குவதுமான பொருள்கள் பருவதங்கள் போன்று அணி அணியாய்க் குவிந்துகிடக்கின்றன. அங்கு நம் நாட்டுப் படைகள் வந்திறங்காதபடி ஆயிரக்கணக்கான போர்வீரர்கள் காத்திருக்கின்றனர். நான் சென்ற வழிப்பக்கங்களிலெல்லாஞ் சோலைகளாலுஞ் செந்நெற்பழனங்களாலும், செழிப்புற்றிருக்கின்றன. இப்படியிருந்தும் அத்தேசத்தவர் "பஞ்சம் கொஞ்சம் தலையெடுத்திருக்கின்றது" என்கிறார்கள். அந்த இலங்கைக்குக் கூராழியே ஓர் பேரகழியாயிருக்கின்றது. சுப்பகிரி நகரம் பெரிய மலைகளாற் சூழப்பட்டிருக்கின்றது. அந்த மலைக்கோட்டையின்மேற் பல்லாயிர வீரர்கள் ஆயுதபாணிகளாய்ச்சதா சுற்றித் திரிந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். இதற்கப்பால் அகாதமான அகழியொன்று நாற்புறமுஞ்சூழ்ந்திருக்கிறது. அதற்கப்பாற் கற்கோட்டையொன்று வெகு கம்பீரமான தோற்றத்தோடு கூடியதாய் உயர்ந்துவிளங்குகின்றது. இது, அநேக இயந்திரங்களையும், கள்ளவழிகளையும்பலவாயில்களையுமுடையதாயிருக்கின்றது. வாயில்கள் தோறும் போர்வீரர்கள் பளபளப்பான ஆயுதங்களேந்தி இமைத்தல்கூடச்செய்யாது காத்து நிற்கின்றனர். அந்தச் சுப்பகிரிநகரம் மாடமாளிகை கூடகோபுரங்களாலுந் தோரணங்களாலுங் கொடிகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு வெகுஅழகாயிருக்கின்றது. இது அநேக வீதிகளையுடையது. அரசனிருக்கும் அரண்மனை, வெள்ளிமலைபோல் ஜொலித்துக்கொண்டிருக்கின்றது. நவரத்தினமயமான அநேக ஸ்தூபிகளாலும் வர்ணவிசேஷங்களாலும்

அணிபெற அமைந்துள்ளது. இங்கோர் புத்தாலயமிருக் கின்றது. இவ்வாலயத்தினமைதியைக்கண்டு பிரமிக்காத சிற்பிகள் இல்லை'' யென்றேசொல்லலாம். இக்கோயிலிலுள்ள விக்கிரகங்களெல்லாம் மாற்றுயர்ந்த சுவர்ணத்தாலானவை. அவைகள் தங்கத்தாலும் இரத்தினங்களாலும் அலங்கரிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. காலை நடுப்பகல் இரவு ஆகிய முப்பொழு திலும் ஜனங்கள் கும்பல்கும்பலாய் இங்குவந்து தெரிசனஞ் செய்துவிட்டுப் போகின்றனர். "இக் கோயிலுக்குள்ள செல்வங்களுக்கெல்லையில்லை'' என்கிறார்கள். பௌத்தர்கள் யாவரும் அவ்வரசன்மேல் மிகவும் அன்புள்ளவர்களாயிருக் கின்றார்கள். அவன்பொருட்டு அவர்கள் தமது ஆவியை யுங் கூட த்தியாகஞ்செய்யத்தயாராயிருக்கின்றார்கள். இவ்வர சனை அப்பிரியங்கொண்டு வெறுக்கப்பட்ட பிரஜைகளும் சிலருளர். அவர் யாவரென்றால், இந்நாட்டினின்றும் அங் குச்சென்று குடியேறிய பெரியபெரியகப்பல் வியாபாரிகளே இவர்கள் வணிகர்கள்போலும். இவர்களை, அன்னியநாட்ட வரென்று அவ்விலங்கைவேந்தன்பலவழியிலும்வருத்தப்படுத் துகின்றான். அதனால் இவர்கள் அவனை மனதார வெறுக்கின் றனர். அப்பிரபுக்களை நான்கண்டு வார்த்தையாடினேன். அவர்கள், தாங்கள் சேனையுடன்போர்புரியவருதலை எதிர் பார்த்திருக்கின்றனர். வரும்படைகளுக்கெல்லாம் உண்டி யும் உடையும் உதவுவதாய் வாக்களித்து மிருக்கின்றனர்.

அரசகெம்பீர! அந்தஈழத்திலுள்ள சேனைகளையெல்லாந் திரட்டிப்பார்த்தால் ஐம்பதினாயிரம் அல்லது அறுபதினாயிரந் தானிருக்கும். இப்படைகள் தங்களுடைய சேனைப்பெருக் கத்துக்கு எம்மாத்திரம். தங்களுடைய புயவலிக்கும் மன

வுறுதிக்கும் ஆரியசக்கரவர்த்தியின் ஆற்றலுக்கும் எதிர்நிற்பார் அங்கு ஒருவருமேயில்லை. ஆதலால் ஜெயந்தங்களுக்கே. இதில் யாதொருசந்தேகமுமில்லை. ஒன்றுமாத்திரம் இவ்வெளியேனது உள்ளத்தைக்கொள்ளிகொண்டுசுடுவதுபோற்சுட்டுக்கொண்டிருக்கின்றது. அதுதான்யாதென்றால், அந்தப்புவநேகபாகுவும் அவன் அமைச்சரும் சேனாதிபதியரும் என்னைக்கண்டு சினந்து பாறையோடுபாறை உரசினாற்போற் பற்களைக்கடித்துக்கொண்டதுதான். இப்படிக்கடித்த அவர்களது பல்லுக்கு எப்படியாவதொரு தண்டனைகொடுத்தாலன்றி என் மனஞ் சாந்தியுறாது" என்றான்.

20—வது (கடித்தபல்லுக்குக் கொடுக்குந்தண்டனையைப் பற்றி ஆலோசித்தல்)

---*---

ஆரியன் வார்த்தைகளைக்கேட்ட குலசேகரன் அமாத்தியரை நோக்கி "இனிச்செய்யவேண்டுவது" என்னை! என, அவர்கள் 'அரசே! அந்த ஈழத்தரசன் மதங்கொண்டவேழத்தைப்போல் நம்மை மதியாதவனாகவும், இகழ்ந்தவனாகவும், ஏற்பட்டஇறையைக் கொடாதவனாகவும், எதிர்த்துப்போர் செய்யத்துணிந்தவனாகவுந் தெரிவதால் அவனைப்படையுடன் சென்றடர்த்து அடக்கவேண்டுவது அவசியமாகிவிட்டது' என்றனர். அதற்குப் பாண்டியன் அப்படித்தான் நானும் நினைக்கிறேன். "அந்த இலங்கைவேந்தனும் அவனுடைய அவையிலிருந்த அமைச்சர்முதலியோரும் கோபத்தால் நம்மைஇகழுகையில் பற்களைக்கடித்துக்கொண்டதைப் பற்

திப்பாக்கப்பாக்கப்பேசி நம்து தன்பரிதாபப்படுகின்றனே. அதற்கு நாம் அவர்களுக்கு என்ன தண்டனைகொடுக்கலாம்." எனலும், ஆரியசக்கரவர்த்தி, "அவர்கள் எல்லோரையும் போர்முகத்திற் பிடித்துப்பிணித்து மல்லாத்திக்குறட்டினல் அவர்களதுபற்களை யெல்லாம் பிடுங்கிவிடவேண்டியதுதான். அப்படிப்பிடுங்கிய தந்தங்களைக்கொணர்ந்து நானே தங்களது தாளிணையின்கீழ் சமர்ப்பிப்பேன்" என்றான். இப்படி இவன் சொன்னதைப் புன்னகையுடன் கேட்டிருந்த ஆலவாய் என்னும் அமைச்சன், அரசனைவணங்கி மண்டலமுழுதும் வென்றருளிய பாண்டியர்பெருமானே! ஆரியசக்கரவர்த்தி அறைந்த மொழிகள் எனக்கு அடங்காச்சிரிப்பை யுண்டாக்குகின்றது. பல்லைக்கடித்தவர்கள் போருக்காற்றுதோடி எங்கேனும் புகுந்தொளித்துவிட்டால் அவர்கள் பற்களை இவன் எவ்வாறு பிடுங்குவானே! அறியேன். அன்றியும் அவர்கள் இரணகளத்திலிறந்து விடுவார்களாயின் அவர்களது பற்களைப்பிடுங்கலாமா. செத்தபிணத்தின் பல்லைப்பறிப்பது என்னே! வீரமாகுமா? அதனை ஒருகாணிக்கைப்பொருளாக்கருதவும்படுமோ. என்றுரைக்கையில் அடுத்திருந்த ஆரியமந்திரன் என்னும் அமைச்சன் அரசனைநோக்கி, "முத்தமிழ்நாட்டுடைத்தமஅரசரே! எனக்கொன்று தோன்றுகிறது. அந்தப்படி செய்தால், சினந்துபற்களைக்கடித்தவரது பற்களைமாத்திரமல்ல அந்தத்தேசத்திருப்பவருடைய தந்தங்களையெல்லாஞ்சேரப்பிடுங்கிவிடுவதுபோலாகிவிடும்" என, பாண்டியன் அதனைப்பகருக, என்றலும் மந்திரிவழுத்துவான்.

(இலங்கையிற் புத்தசமயம் பரவியவிதம்)

மதிகுலத்துதித்த மன்னவரேறே! "இற்றைக்கு ஆயிரத்

றிதாளாயிர ஆண்டுகளின்முன் வடநாட்டிற்கபிலவாஸ்து நகரத்திலிருந்த சுத்தோதனமன்னவனுக்கு மனைவியாகிய “மாயை” என்பாளிடம் ஓர் புண்ணியபுருஷர் அவதரித்தனர். அவர்தான் “புத்தர்” என்பவர். ஜீவகாருண்யமே திருவுருவெடுத்து வந்திருக்கின்றது” என்று அவரைப்புகழாதாரில்லை. அப்பெரியார் ஜெகத்திலுள்ள ஜீவர்கள் அறியாமையினாற் பலவழியிலும் துன்புறுதலைக்கண்டு பெரிதும் வருந்தினார். நல்லமார்க்கமொன்றைக்கண்டுபிடித்து யாவரையும் அவ்வழியில் நடக்கச்செய்து, துன்பம்நிறைந்த இவ்வுலகத்தை இன்பம் பழுத்தமற்றோருலகமாக்கத்திருவுளங்கொண்டார். ஒருநாளிரவில் அவர் அடையவிருந்த அரசபதவியோடு அம்பொன்மணிக்கிரீடத்தையும் அருமையானமனைவியையும், மகனையும் மற்றுமுள்ள உலக இன்பங்களையும் அடியற வெறுத்துவெளிப்பட்டார். துறவியானார். ஆரணியங்களிற்சென்று கந்தமூலங்களையே உணவாகக்கொண்டு உண்மையான இன்பநெறியொன்றைக்காண்பதிலேயே உள்ளத்தைச்செலுத்தி யலைந்து, வருந்தினார். வருடங்கள்சில சென்றன. ஒன்றுமவருக்குத்தோன்றவில்லை. பிறகு அவர் அங்குள்ள தவசிகளைக்கண்டு விசாரித்தார். அவர்கள்சொன்னதையுமிவர்மனம் ஒப்பவில்லை. அப்பால் அவர் ஆகார நித்திரையின்றி ஓரிடத்தில் தவம்செய்துகொண்டிருந்தார். அத்தவத்தால் உடம்பு இளைத்ததேயன்றி வேறொன்றும் அவர்கண்டாரில்லை. பிறகு அவர் உடம்பை நல்லவண்ணந் தேற்றிக்கொண்டு, நாநாதிசைகளிலுந் திரியலானார். முடிவில் ஓர் அரசமரத்தினடியில் நிஷ்டையிலிருந்தார். அப்பொழுதுதான் அவருக்கு ஞானோதயமாயிற்று. ஆனதும் அவர், தான் கொண்ட ஞானவிசேஷத்தையும் மற்றும் உலகத்தவர்க்குத்

தகுதியான ஒழுக்கவகைகளையும்விளக்கிப்பல நூல்களையெழுதினர். தமதுகொள்கைகளைப்பல இடங்களிலுஞ்சென்று பிரசங்கஞ்செய்தார். வடநாடுமுழுவதும் இவர்மதம் எளிதிற் பரவிவிட்டது. இவருக்குச்சீடர்கள்பலர். இச்சீடருள் முதன்மையானவர் "ஆனந்தரென்பவர். இவர்பெரும்படிப்பாளி. ஸர்வசாஸ்திரபாரங்கதர். தருக்கிப்பதிலிவருக்கிணையாவாரில்லையென்றே சொல்லலாம். மேலும் இவர் ஆசை, கோபம்,சோம்பல்என்றவைகளை அடியறத்தொலைத்த அமலர். சாந்தகுணசம்பன்னர். புத்தருக்கு இவர்மேற் பிரியம்அதிகம். ஆரியாவர்த்தநாடு முழுவதுந் தமது மதம் பரவிவிடவே புத்தர், மற்றையத்திசைகளிலுந் தமது கொள்கைகளைப்பரவச்செய்யத்திருவுளங்கொண்டு, திபேத், சைனு, முதலான தேசங்களுக்கும் தென்னடுகளுக்கும் பலசீடர்களை அனுப்பினர். முதற்சீடராகிய ஆனந்தனை அருகிலழைத்து "நீ இலங்கைசென்று, பிரசங்கங்கள் பல தேன்மாரிபோற்பொழிந்து அங்குள்ளாரது உள்ளமெல்லாம் இளக்குவித்து நமது சமயத்தைத்தலை மேற்கொண்டு ஒழுகும்படி செய்வாயாக," என்றனுப்ப, அவரும் அலைகடல்மார்க்கமாகப்பலபகல் பிரயாணஞ்செய்து ஈழநாட்டில்வந்து, கேட்டார் நெஞ்சமெல்லாம்நெக்குவிட்டுஎருகுமாறு இனியபிரசங்கங்கள் பலசெய்தார். அதனல் அநேகர் பௌத்தராயினர். அவர்கள்யாவரும் அந்த ஆனந்தரையே உபதேசகுருவாகக்கொண்டு அவர்காட்டிய நெறியில்நின்று சிறிதும் நவறுது நடப்பாராயினர். இப்படியாக, புத்தமதம் அந்த இலங்கைத்தீவில் வேரூன்றிவிட்டது.

21-வது (புத்தரது திருவாய்ப்பல் சிங்களர்க்குத் தெய்வமானதும் சிரித்த பல்லுக்கேற்ற தண்டனையைத் நிர்மாணித்ததும்.)

பழமையான வேதமார்க்கத்தாற் பளபளத்துக்கொண்டிருந்த அவ்விலங்கைத்தீவு புத்த மதத்தால் புதிப்பிக்கப்பட்டுவிட்டது. ஆனந்தர் சில ஆண்டுகள் அங்கு வதிந்திருந்தார். ஒரு நாள் அவர் தமது ஆசிரியரைத் தரிசிக்க வேண்டுமென்ற அவாவால் அங்கு நின்றும்புறப்பட்டுஆரியாவர்த்தஞ்சென்றனர். அப்பாலும் வருடங்கள் பல செல்ல புத்த பகவான் நிர்வாண மெய்தினர். காலஞ்சென்ற கௌதமரது சரீரம் தகனம் செய்யப்பட்டது. தகனமான சாம்பல், எலும்பு, பல் முதலானவைகளை வேறு வேறாகப்பிரித்தெடுத்தனர். அவைகளிற் சிற்சிலகூறுகள்புத்தமதம் பரவியிருந்த நாடுகள் தோறும் அனுப்பப்பட்டன. அங்ஙன மனுப்பப்பட்டவைகளுள் கடைவாய்ப்பல்லொன்று இலங்கைக்குவர அதனை, அவ்வூர் வாசிகளும் அரசனும், அந்தத் ததாகதரே வந்து விட்டதாகப்பாவித்து, அங்கோர் ஆலயத்தை அதிவிரைவிற் பணிவித்து அதனுள் எழுந்தருளப்பண்ணி வணங்கி வருகின்றனர். நித்தியபூஜைகளும், திருவிழாக்களும் அதற்குவெகு விமரிசையாய் நடைபெறுகின்றன. இஃதன்றி இக்கோயிலில் புத்தர், ஆனந்தர் முதலானவர்களின் சுவர்ண விக்கிரகங்களுமிருக்கின்றன. இவைகளெல்லாம் இரத்தினாபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. நம் ஆனந்தன் சொன்னதும் இக்கோயிலைத்தான். அங்குள்ள பௌத்தராவரெவரும் இந்தப்பல்லாலயத்தை வணங்காமலுண்பதும்

உறங்குவதுமில்லை. அந்தப்பல்லே அவர்க்குக்கண்ணுங்கருத்துங் கடவுளுமாயிருக்கின்றது. இப்படிப்பட்ட அந்தப்பல்லை எப்படியாவது இங்குக்கவர்ந்து வந்துவிட்டால் இப்பொழு திலங்கையிலிருக்கப்பட்ட அரசன் முதல் எல்லாருடைய தந் தபந்திகளோடு இனிமேலும் அங்குப்பிறப்பவர்களுடைய எயிற்று வரிசைகளையெல்லாம் பிடுங்கி விட்டதாகி விடும். இப்படிச்செய்வதே, கடித்திட்ட அவரது பற்களுக்குக்கொ டுத்திட்ட தண்டனையாவது. இதனினும் தண்டனை வேறு முண்டாயிற்கூறுக" என்றான்.

ஆலவாய் அமைச்சன் சொன்னவெல்லாங் கேட்டிருந்த குலசேகரன் அவனை உவந்து நோக்கி எனது அருமையான அமைச்சர் தலைவனே! " நீ சொன்னதே சரி. அப்படித் தான் அவர்களைத் தண்டிக்கவேண்டும். இதைப்பார்க்கிலுங் கடுமையான தண்டனையொன்று அவர்க்கிருப்பதாக எனக் குத்தோன்றவில்லை," என்றான். மற்றவரும் " அப்படித் தான் " என்றனர். அப்பால் பாண்டியன், படைத்தலைவ னாகிய ஆரிய சக்கரவர்த்தியைப்பார்த்து, " வீரனே! நீ, நா ளையே சதுரங்கசேனையுடன் கடலைக்கடந்து அந்த இலங்கை யை மலங்கப்பொருது புத்தரது தந்தத்தையும், புவநேகபாகு வின் செல்வங்களையுங் கூடுமானால் அவனது சென்னியையுங் சேரக்கவர்ந்து வருவாயாக"எனலும், அவனும் ஆஞ்ஞைப் படியே செய்வேன்" என்றான். அப்பால் பாண்டியன் அங் குள்ளவர்களெல்லாஞ்செல்ல விடையளித்து, கீதகோகிலத் தின் பாகினுமினிய சங்கீதமும் வடிவழகும் பிடரைப்பிடித் துந்த விரைந்து சீதமதி விலாசத்திற் சென்று புகுந்தான்.

22—வது (சந்திரோதயம்.)

அந்தி மாலை ஏக, சந்திரன் உதயம் செய்தான். அவன் தண்ணிய நிலவால் மண்ணுலகமுழுவதும் கவர்ந்து கொண்டான். அந்தக்கொழுத்த வெள்ளிய நிலவு அப்படியே அள்ளிக்கொள்ளலாம் போன்றிருந்தது. அக்காலத்தில் ஆலவாய் நகரிலுள்ள மாடமாளிகைகள், பாற்கடல் நடுவில் பற்பல வெண்ணிறக் குன்றுகள் ஒழுங்குறக் கிடந்தன போலிருந்தன. ஆடிக்கொண்டிருக்கும் கொடிகளிலுள்ள மீனங்கள் அப்பாலாழியில் வீசும் அலைகளின்மேல் துள்ளிவிளையாடும் மச்சங்களை ஒத்திருந்தன. கோபுரம் அக்கடல் நடுவிற் கடவுளர் கடையஇட்ட மந்தரகிரியை நிகர்த்தது. கோபுரத்துக்கு நேர்முகமாகக்கிடக்கும் வீதிகள் அக்கடை வடம் கிடந்தலைப்பொருவின. நிலாமுற்றத்திலிருந்து விருந்துண்போர் தண்ணீரைப் பாலென்றும் புளிக்குழம்பைப்பாற்குழம்பென்று மயங்குவாராயினர். சிறுசெல்லாம் வீதிகள் தோறும் பற்பல விளையாடல்களைப்புரிந்துகொண்டிருந்தனர். ஆடவருள் அநேகர் ஆங்காங்குக்கூடிப்புராணச்சிரவணஞ் செய்ய, சிலர் புராணபடனஞ் செய்துகொண்டிருந்தனர். சிலர், லௌகிக வியவகாரங்களை விரித்தனர். வித்வான்கள் அந்தாதி சொல்லிக்கொண்டும் அரிய புதிய தமிழ் மாலைகளால் அந்தச்சந்திரனை அலங்கரித்துக்கொண்டுமிருந்தனர். மடவார்களிற் பலரும் ஆங்காங்குக்கூடி யிருந்து அன்று தாந் தாஞ்செய்த அடுதொழில் முதலான வேலைகளைப்பற்றி ஆதியோடந்தமாகஒருவர்பின் ஒருவராய்ச்சொல்லிக்கொண்டிருந்தனர்.

23வது (ஆரிய சக்கரவர்த்தி படையுடன் சென்று சுப்பகிரி நகரை முற்றுகையிட்டுப் போர் புரிதல்.)

பொழுது புலர்ந்ததும் ஆரிய சக்கரவர்த்தி தன் கீழ்ப்பட்ட சேனாபதியரோடும் இலக்ஷக்கணக்கான காலாட்படைகளோடுந் தென்கிழக்குத் திசையை நோக்கிப்புறப்பட்டான். மாரிகாலத்தில் பல பெருநதிகள் ஒன்றாகக்கூடிக்கடலை நோக்கி விரைவதுபோற் சென்ற இச்சேனைகள் சாகரத்தின் கரையையடைந்ததும் ஆங்கு மிதந்து ஆடி அசைந்துகொண்டிருந்த பெரிய பெரிய படகுகளிலேறின. படைத்தலைவர்களும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்த ஓர் கலத்திலமர்ந்தனர். காற்றின் சகாயமுமேற்றபடியிருந்தது. சூரியன் அஸ்தமித்துச் சிறிது பொழுது சென்றது. படகுகளும் இலங்கையை அடுத்தன. வடபாலுள்ள துறைமுகங்களிற் சிங்களப்படைகள் காவல் செய்துகொண்டிருத்தலைத் தெரிந்த, பாண்டியன் படைத்தலைவன், தனது சேனைகளை அவ்விடத்திலிறக்காது தென்பாலுள்ள துறைமுகங்களில் இறங்கச்செய்தனன். மையினும் கரியஇருள் எங்கும் வியாபித்தது. அப்பொழுது ஆரியசக்கரவர்த்தி சேனைகளை அணி வகுத்து ஆரவாரஞ் செய்யாதபடி விரைவாய் உள் நாட்டில் நடத்திக்கொண்டுபோய் நான்காவது யாமம் வருகையில், சுப்பகிரி மலைக்கோட்டையையும் அகழியையும் திடீரென்று புகுந்து கடந்து அப்பாலுள்ள கற்கோட்டையைச் சூழும்படி செய்தனன். மலைக்கோட்டைமேல் உறக்கத்திலிருந்து விழித்தெழுந்த சிங்களச்சேனை, பாண்டிய நாட்டிச்சேனைகளின் பெருக்கத்தைக்கண்ணுற்று பதறிப் பதைபதைத்து, ஆங்காங்கு ஒளித்தோடிவிட்டன.

முற்றுகையிட்டிருந்த அநீகினிகள் ஆரவாரித்தலையறிந்த இலங்கைப்படைத்தலைவனை வீரசிம்மளன், ஓகோ! "தமிழ் நாட்டுச்சைனியங்கள் இப்படிச்சட்டெனவந்து விடுமென்று நான் நினைக்கவில்லையே! மலைக்கோட்டையை இச்சேனைகள் எவ்வாறு கடந்தனவோ?" என்று நினைத்துப் பிரமித்தான். பிறகு அவன் ஊக்கங்கொண்டு தனது படைகளைப் பிரித்து, கோட்டை வாசல்களைக் காத்து நிற்கப்பணித்து, கணப்பொழுதும் ஓரிடத்தில் நில்லாமல் அவ்வாயில்கள் தோறுஞ் சுற்றித்திரிந்து வெகு ஜாக்கிரதையுடன் அக்கோட்டையைப் பாதுகாத்துவந்தான். ஆரிய சக்கரவர்த்தியோ, மதிற்புறத்திற் கிடந்த கற்களையும், மரத்துண்டுகளையும், தனது பெயர் தீட்டிய சிலஆயுதங்களையுங் கோட்டைக்குள்ளெடுத்தெறியும்படி படைகளை ஏவினான். மதிலகத்துள்ள சேனைகளும் இவ்வாறே செய்தன. இதனால் இருதிறப்படைகளிலும் சில அழிவுற்றன. பெயர் தீட்டிய ஆயுதங்களை வீரசிம்மளன் பார்த்து, அந்த ஆரிய சக்கரவர்த்தியின் வீரதீரங்களை முன்னமே கேள்விபட்டிருந்தனனாதலின், பெரிதும் அச்சங்கொள்ளலானான்.

—o—

24-வது (வீரசிம்மளன் புவநேகபாகுவுக்குத் தைரியங்கூறல்.)

வாரங்களிரண்டாகப் பாண்டியன் படைகள் கோட்டைக்குள் நுழையமுடியாமல் தியங்கிக்கொண்டிருத்தலைக் கண்ட ஆரிய சக்கரவர்த்தி ஒருநாள் மிகுதியும் சினங்

கொண்டு படைகளை வடக்குக்கோட்டை வாசற்கபாடத்தை யுடைத்தெறியும்படி ஏவினான். அவைகளுங் கோடரிகளைக்கொண்டு கபாடத்தைப் பிளக்க ஆரம்பித்தன. தெற்கு வாசற் கதவையும் இவ்வாறே பிளக்க அச்சேனைகளுக்குத் தரவளித்தான். இப்படியிருக்கையில் அரசன் புவநேகபாகு, சேனைத்தலைவனாகிய வீரசிம்மனனை அழைத்துக்கொண்டு, அரண்மனையின் எழுநிலைமாடத்தின் மேற்றளத்திற் சென்று நின்றுகொண்டு கோட்டையைச்சுற்றிப் பாண்டிய நாட்டுப் படைகள் பரந்துநிற்றலைக்கண்டு திகைத்துச்சேனைத்தலைவனை நோக்கி, "வீரசிம்மனா! விரிகடல்போல் இங்குச் சூழ்ந்திருக்கும் இப்படைகளின் தொகுதிக்கு நம்முடைய சேனைகள் எம்மாத்திரமாகும். ஹா! ஹா! ஆபத்து அடுத்து விட்டது. இந்தச் சேனாசமுத்திரத்தின்மத்தியில் இச் சுப்பகிரிநகரம் அலைகளால் தாக்கப்படுகிற கப்பலைப்போல் தத்தளிக்கின்றதே! இனிச்செய்வது யாது ?" என, சேனைத்தலைவன் மனத்துள் மலைவுகொண்டவனாயிருந்தாலும், கம்பீரத்தை முகத்திற் காட்டினவனாய், "வேந்தர் வேந்தே! இப்பாண்டியன் படைகளில் நூற்றுவர்க்குப்பத்து சிங்களவீரர் வீதங் கணக்கிட்டுப்பாருங்கள். காக்கை ஆயிரமானாலும் கல் ஒன்றே போதுமானதாகுமல்லவா ? ஒன்றுக்குந் தாங்கள் அஞ்சவேண்டாம். என் உடலில் உயிர் இருக்கிறவரையிலும் நான் தங்களுக்காவது தங்களிராஜ்யத்துக்காவது ஒருவிதத்தீங்கும் வந்தணுகவிடேன். இஃது உறுதியேயாகும்," என்று சுருக்கமாய்ச் சொல்லிவிட்டு அவனிடத்தில் விடைகொண்டுவிரைந்து வடக்குக் கோட்டை வாசலுக்கு வந்தான்.

டாக்டர். உ. வே. சாமிநாதையர்
நூல் நிலையம்
சென்னை - 600090.

25—வது (வீரசிம்மனன் புவனேகபாகுவைக் குடும்பத்துடன் கோட்டையினின்றும் வெளிப்படுத்தல்.)

அங்கே அக்கோட்டைக்கதவு சிறிது பொழுதில் பொடிப்பொடியாய் உதிர்ந்துவிடும் நிலைமையிலிருப்பதைக்கண்டான் உள்ளத்திலச்சங்கொண்டான். அப்பொழுது அவனிடத்தில் தலைவிரி கோலமாய் ஓடிவந்த ஓர் தூதன், "தெற்குக் கோட்டைக் கபாடஞ்சிறிதுபொழுதில் தவிடு பொடியாய்ப் போய்விடும் போலிருக்கின்றது," என்றான். எனவே. அத்தலைவன் நெஞ்சம் திடுக்கிட்டது. "ஓகோ! நம்மரசன் கூறியபடி ஆபத்து அடுத்துவிட்டது போலும். இனி நாம் சும்மாயிருக்கக்கூடாது. நம் கொற்றவனைக் குடும்பத்தோடிப்பொழுதே இந்நகரத்தினின்றுமப்பாற்படுத்தல்வேண்டும்,' என்று துணிந்து அந்தூதனை நோக்கி, "நீ விரைந்தோடி நம்மன்னவனை மனைவி மக்களுடன் தெற்குக் கோட்டை வாசலுக்கு இக்கணமே அழைத்துவா," என்று அவனை அனுப்பிவிட்டு, தானுமோர் குதிரைமேலேறி விரைந்து தெற்குவாசலுக்கு வந்து, அங்குள்ள படைகளையும் படைத்தலைவர்களையுமழைத்து, "இரகசியமாக நீங்கள் யாவரும் வடக்குவாசலில், படைத்தலைவனாகிய ஆரியசக்கரவர்த்தி பிடிபட்டான், கட்டுப்பட்டான்" என்று உயர்ந்த குரலிற் பன்முறைகூறிச்சிங்கநாதஞ் செய்யுங்கள்" என, அவர்களும் அப்படியே, தொண்டை கிழியப் பெருங்கூக்குரலிட்டுப் பன்முறை கூறிக்கர்ச்சித்தனர். இம்மொழி காதில் இடி முழக்

கம்போல் விழவே, தமிழ்ப் படை வீரரும் சேனைபதிகளும் தீயினாற் சுடப்பட்டவர்போல் துடிதுடித்து "இனி யாம் என்னசெய்யப்போகின்றோம்? பண்ணிய எண்ணமெல்லாம் பாழாயினவே," என்று, ஒரு கணநேரம் ஒன்றுந் தெரியா தவராயிருந்து பிறகு, எப்படியாவது அப்படைத்தலைவனை மீட்க வேண்டுமென்ற துணிவுடன் அச்சேனைத்தலைவர்களு டங்கு நின்ற சேனைகளும் அவ்வாயிலினின்றுமதிவேகமாய் வடக்கு வாசலை நோக்கி ஓட்டம் பிடித்தனர். உடனே வீர சிம்மளன், அந்தத் தெக்கணவாயிலைத்திறந்து, மனைவி மக்க ளோடு அரசனையும் அப்பாற் செல்லவிடுத்தனன். அவர்க ளும் சிலவீரர்கள் துணைவரக்கடற்கரையையடுத்து, ஆங்கோர் கலத்திலேறி அடுத்த வோர் தீவிற்சென்றிறங்கிவிட்டனர்.

26-வது (போரும் ஆரிய சக்கரவர்த்தியின் வெற்றியும்.)

ஓடிய வீரர்கள் வடக்கு வாசலை அடுக்கையில் அங்கே ஆரிய சக்கரவர்த்தி அரிமாவன்ன கர்ச்சனைச்செய்துகொண் டிருத்தலைக்கண்டனர். அவனும் இவரைக்கண்டு திடுக்கிட்டு "உங்களுக்கென்னுற்றது காவலைவிட்டுவரக்காரணமென்ன? விரைவிலுரையுங்கள்" என, அவர்களும் நடந்ததை நவின் றனர். அதைக்கேட்டதும் அவன் அக்காலாட்களையுந் தலை வர்களையும் பலவாறு இகழ்ந்து பேசி, "மீண்டும் அங்குச் சென்று கபாடத்தைப்*பற்படம் போல் நொறுக்கி அரணுக்

*பற்படம்—அப்பளம்

குள் பிரவேசியுங்கள்" எனக்கட்டளையிட, அவர்களும் மீண்டும் தெக்கணவாயிலிருப்புக்கு வீராவேசத்துடன் அந்த இருப்புக்கதவை மோதியிடித்துப் பொடியாக்கி அலைகடல் ஒன்று மலைக்குகையிற் புகுவதுபோற் கோட்டை வாயிலிற் புகத் தொடங்கினர். இதே சமயத்தில் வடக்கு வாயிற் கதவும் தகர்க்கப்பட்டுவிட அவ்வழியாகவும் பாண்டிய நாட்டுச்சேனைகள் உள்ளுறப்படர்வதாயின. இப்படி ஏக காலத்தில் இருவழியாலும் பாண்டியன் சேனைகள் கோட்டைக்குட் பிரவேசிக்கவே, சிங்களச்சைன்னியமும் அப்படைகளை எதிர்த்து அமராடத் தொடங்கியது. இவ்விரு சேனைகளும் வெகு கோபாவேசத்துடன் ஒரு நாள் முழுவதுஞ் சண்டை செய்தன. பல்லாயிர வீரர்கள் மாய்ந்தனர். வெட்டாலும், குத்தாலும், இடியாலும், அடியாலும், கால் கைகள் முறிந்தவரும், குற்றுயிராய்க் கிடந்து துடிப்பவரும் பலராயினர் பிணக்குவியலும், இரத்தப்பெருக்கும், பல இடங்களிலுமிருவதாயின. கூக்குரலும் கர்ச்சனையும், சிங்கநாதமும், வீரமொழியும், ஒன்றுகூடிக் கடலொலிக்கும் மேற்பட முழங்கின. இரவிலும்இப்போர்வெகு கடுமையாக நடந்தது. ஆரியச்சக்கரவர்த்தியும் வீரசிம்மனனும் தங்களுக்குரிய சவுரியங்களையெல்லாம் அன்றையத்தினங் காண்பிக்கலாயினர். வர வர ஈழநாட்டுப்படைகள் குறைந்துகொண்டே வந்தன. நடுராத்திரியில் இப்படைகள் பாதியளவிற்பாழாயின, அது கண்டு பொறாத வீரசிம்மனன், வாட்படையொன்றேந்தித் தமிழச்சேனையுட்புகுந்து சதுக்குச்சதுக்கெனவெட்டி வீழ்த்தத்தொடங்கினன். தொடங்கவே ஆரியவீரன், அடக்கமுடியாத சினத்துடன் வேலொன்றைக்கைக்கொண்டு விரைந்து பாய்ந்து வீரசிம்மனனின் மார்பிற்குத்தித்தூக்கிச் சுழற்றிப்

பூமியிலடித்தான். அடிக்கவே அந்தச்சிங்களத்தலைவன் அங்கம்தவிடுபொடியாய் நொருங்கிப்போய்விட்டது. இங்ஙனம் படைத்தலைவன்படவே எஞ்சியிருந்த இலங்கைச் சேனைகள் மனங்கலங்கிப்பலவழியாலுமொளித்தோடிவிட்டன. பாண்டியவீரர்கள் ஜெயப்பறை முழக்கிச் சிங்கநாதம் செய்தனர். இவ்வொலி அப்பட்டணமுழுவதும்பரவிஎதிரொலிவிம்மியது. இதனைக்கேட்டதுஞ் சிங்களமந்திரியாகிய வச்சிரபாகு, மானமுயிரைவருத்தப்பொறுக்கமாட்டாவதனுப் நான்றுகொண்டிறந்தான். இருட்பொழுது நீங்க, பகலவனுங் கிழக்குத் திசையில் பளிச்சென்றுதயஞ்செய்தான்.

27-வது (தந்தாபஹரணம்.)

வெற்றிமாலைசூடிய ஆரியசக்ரவர்த்தி, எஞ்சியிருந்த தனது வீரர்களையெல்லாம் ஒருபுறம் அணிபெறநிறுத்திச்சில சேனைத்தலைவர்தொடர்ந்துவர அங்குள்ள புத்தாலயத்திற் புகுந்துஆங்கு நிலை,தூண்,போதிகை, முதலானவைகளிற் சிற்பிகள்காட்டிஇருக்கும் கைவன்மைகளைப்பார்த்து வியந்துகொண்டே மூலத்தானத்திற்சென்று ஆங்கோர்பொற் பெட்டியிலிருந்த ஸ்ரீபுத்தாதுபல்லை எடுத்துப் பத்திரப்படுத்திக் கொண்டான். பிறகு விலையுயர்ந்த ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்த விக்கிரகங்களைக்கைப்பற்றினான். அப்பால் அரண்மனையுட்சென்று நிதிக்குவியல்களையும் ஆடையாபரணவகைகளையும் கவர்ந்துகொண்டான். தனது படைவீரர்களுக்கு உணவும்துணியும் வேண்டுமளவு கொடுத்துத

வீய பிரபுக்களாகிய காலிங்கராயன் சோடங்கன் முதலானவர்களை வருவித்துப்பாராட்டி உபசரித்து அவர்கள்உதவிய அன்னவஸ்திரங்களின் விலைமதிப்புக்கெல்லாமடங்கதிக மான திரவியங்களை நல்கி விடை கொடுத்தனுப்பினான். அராஜகராமாயிருத்தல் தகாதெனத்துணிந்து அந்தஇலங்கைக்கோர் பிரதிநிதியைநியமித்து அவனுக்கு, பாரபக்ஷமின்றி நேர்மையுறப் பிரஜைகளைப் பரிபாலிக்கவேண்டுமெனப்பல புத்திமதிகளையும் புகட்டினான்.

[பாண்டியன் ஆரியசக்ரவர்த்திக்குப்பட்டமும் பரிசுமளித்தல்.]

—o—

பிறகு ஒருநாள் ஆரியசக்கரவர்த்தி படைகள் புடைபெயரப் பாண்டியநாட்டை நோக்கிப்புறப்பட்டான். பாண்டியனுடைய வெற்றிப்பிரதாபங்களையே பாடிக்கொண்டுசென்ற வீரரும் தலைவரும் கடற்கரையையடுத்துக்கப்பலேறி மேலைத் துறையை நண்ணி, அங்கு நின்றும்புறப்பட்டு மதுரையம்பதியிற்புகுந்தனர். பாண்டியன்குலசேகரன், அமாத்தியர்அருகு சூழ அரியணைமேல் வீற்றிருந்து, இவரது வருகையை எதிர் பார்த்திருக்கையில், ஆரியசக்கரவர்த்தி அங்குத்தோன்றிப் பாண்டியனைவணங்கி, கொண்டுவந்தபுத்தபிரான் பல்லை எடுத்து அவன்கையிற்கொடுத்தான். அதனைக்கண்டதும் அந்த மீனவனுக்குண்டான ஆனந்தம் அளவுகடந்து விட்டது. உடனே அவன் ஆசனத்தினின்றுமிறங்கி அந்த மகாவீரனை மார்போடணைத்துத்தழுவி "அன்பனே! அருமந்தசூரனே!

உன்னுடைய வல்லமையைப்பற்றி என்னென்றுபுகழ்வேன். நீ அந்தப்புத்தருடைய பல்லையோ பறித்துக்கொணர்ந்தாய் அல்ல! அல்ல! அப்புலகேசபாகுவின் பல்வரிசையோடுஇலங்கையிலுள்ளார் எயிற்றணிகளெல்லாவற்றையுமே பறித்துக்கொணர்ந்துவிட்டாய். வீரரெனப்படுவார் உன்னையன்றி வேறுமுளரேயோ? அந்த விந்தக்கன்னிக்குச் சொந்தமான இடம் உன்றன் தோளிணைகளேயன்றி வேறில்லை" எனப் பற்பலவாறுபுகழ்ந்து மீண்டும் அவனைநோக்கி "இலங்கை கொண்ட எனது வலங்கைவிஜயனே! நான் முன் உனக்கு "ஆரியசக்கரவர்த்தி" என்ற ஓர் பட்டப்பெயரைக்கொடுத்தேன். அப்பெயர் உன்னுடைய அரியபெரியபராக்கிரமத்துக்கு அவ்வளவுபற்றுவதின்று. ஆதலின் இன்றுமுதல் இவ்வுலகம் உன்னை அகில சக்கரவர்த்தி என்றழைக்கக் கடவது" என்றான். உடனே அருகிலிருந்தார்வரும் ஒன்றுபோல "அதுவே சாலும் அதுவே சாலும்" என்றனர். அப்பால் அந்த அகிலசக்கரவர்த்தி கொண்டுவந்து குவிந்த அணிகலங்களாலேயே பாண்டியன் அவனையலங்கரித்துபசரித்தான். இலங்கையிலிருந்துகொண்டுவரப்பட்ட திரவியங்களையெல்லாம் பாண்டியன், படைவீரர்களுக்கே பகிர்ந்தளித்தான். அப்பால் அந்த அகிலசக்கரவர்த்தி, தான் விடைபெற்று இலங்கைசென்றது முதல் மீண்டதுவரை நடந்த விஷயங்களையெல்லாம் விரித்துரைத்தான். இவையெல்லாம் இன்புறக்கேட்டிருந்த அவையோரும் அவனைவாழ்த்தித் தமதிடஞ்சார்ந்தனர். பொழுதுசாயுங்காலமடுந்தது. மணிமுடிமன்னவன், அங்குள்ளாரியாவருக்கும் விடைநல்கி, அப்பல்லிமாத்திரம் கையிலெடுத்துக்கொண்டு, அந்த இசைக்குயிலின் நகைஎதிர்ப்பட்டு அங்கைகோர்த்தீர்ப்பச்சீதமதிவிலா

சத்திற்சென்று கீதகோகிலத்தின் அருகிலமர்ந்து அவளது பூர்ணமதிநிகர்த்த முகமண்டலத்தைநோக்கி, படைத்தலைவன் பெற்றுமீண்ட விஜயங்களையெல்லாம் விரிவுறவிரித்து விளம்பினன். அவளுங்கேட்டுக் களிப்பென்னும் கடலில்மூழ்கினாள்.

28—வது பாண்டியன், பல்வைத்த மணிமாங்கனியைக் கீதகோகிலத்திடங் கொடுத்தல்.)

அடுத்தநாட் காலையில், பாண்டியன் அரண்மனைக்குரிய பணிகளையெல்லாம் பணிசெய்துகொடுக்குங் கைதேர்ந்த ஓர் பொற்கொல்லனை வருவித்து, "அவனிடத்தில் அந்தப் புத்தபிரான் பல்லை எடுத்துக்காட்டி இதுவைத்து மூடும்படியான செப்பொன்று மாம்பழத்தின் வடிவமாய் மாற்றுயர்ந்த தங்கத்தாற்செய்து அதன் புறமெல்லாம் இரத்தினங்களைப் பதித்தல்வேண்டும். அன்றியும், நுட்பந்தெரிந்தாற்கல்லாமல், மற்றெவராலும் அச்செப்பு மூடவும் திறக்கவும் முடியாதபடி இருக்கவேண்டும். வேலைப்பாடும் வியப்பைத் தருவதாகவும் வேண்டும்" என்றுத்தரவிட்டு வேண்டுவன நல்க, அவனும் அவைகளைப் பெற்றுக்கொண்டுபோய் இரண்டு தினத்தில் வேலையை முடித்துச்செப்பை அரசன் கையிற் கொடுத்தான். பாண்டியனும், அதனைக்கண்டு பணித்திறத்தை மெச்சி அவனுக்குப் பரிசு பல நல்கிப் பிறகந்தத் தந்தத்தை அச்செப்பிலிட்டு மூடி, கீதகோகிலத்தின் கையிற்கொடுத்து, "பார்த்தாயா? இந்தப்பழத்தை" என்ன, அவளும் அந்த நவமணிக்

கனியின் அழகையெல்லாம் வெகுநேரம்வரை பார்த்துவிட்டு, ஆச்சரியங் கொண்டவளாய் அரசனைநோக்கி, "எனது ஆருயிர்க்குயிரே! இந்த அருமையான செப்பு தங்கட்கு எங்குக் கிடைத்தது? இலங்கையிலிருந்து வந்ததோ?" என அதற்கவன் "அன்றன்று. இங்குத்தானே பணிசெய்யப்பட்டது" என்றான். சீதகோகிலம் அங்ஙனமாயின் "இதற்குள் யாது இருக்கின்றது திறக்கவும் முடியவில்லையே" என, அரசன் "இதனுள் இருப்பது அந்துணைச்சிறந்த பொருளன்று. அதனால்திறக்கவும் வேண்டியதில்லையே" என்று சொல்லி, "இதனை நீ உன்னுடைய அணிகலப்பெட்டிக்குள்ளிட்டுப் பத்திரமாய் வைத்துக்கொள்" என நவின்று அவள்கையில் அதனைக்கொடுத்துவிட்டு, வெளியில்வந்து, இரதமேறிஉலாப் போந்தனன்.

29-வது (குடும்பகலகம்.)

இக்காலத்திற் குலசேகரபாண்டியனுக்கு, பட்டத்து மனைவியிடம் பிறந்த சுந்தரபாண்டியன் என்ற ஓர் மகனும், காமக்கிழத்தியாகிய சீதகோகிலத்தினிடமாகப்பிறந்த வீரபாண்டியனென்ற ஓர் புதல்வனும் இருந்தார்கள். இவர்கள், பாலப்பருவங்கடந்து யௌவனதசையை எட்டிப்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். முறைப்படி சுந்தரபாண்டியனே இளவரசுப்பட்டத்துக்குரியவனாகஇருக்க, அவனைத்தள்ளிவிட்டுப் பாண்டியன் குலசேகரன், சீதகோகிலத்தின் மேல்வைத்த மோகத்தினால் அவள் மகனாகிய வீரபாண்டியனுக்கு அப்

பட்டத்தைச்சூட்ட நினைந்தான், இவ்விஷயமாய் அவன் ஒரு காலத்தில் அமைச்சர்களோடும் ஆலோசனை செய்தான் ஆனால் அம்மந்திரிகள் 'இப்படிச்செய்வது ஒப்பத்தக்கதில்லை' என்றுமறுத்துவிட்டனர். இதனையறிந்ததமிழ்நாடும், அப் பாண்டியனைப்பழிக்கத்தொடங்கியது. இதனாற் பிள்ளையாகிய சுந்தரபாண்டியனும் அவன் தாயும் குலசேகரனைவெளிப் பட வெறுக்கலாயினர். இக்குடும்பச்சித்திரம் வரவரவிருத் தியாகிக்கொண்டிருந்தது.

30-வது [மந்திரி சித்தவாமன், மன்னன் புவநேகபாகுவை மீண்டும் அரசனாக்க முயலுதல்]

இங்கு இவ்வாறாக, ஈழநாட்டுமந்திரியாகியசித்தவாமன், நடந்த போரினால் இலங்கைத்தீவு பெரிதும் மெலிவடைந்தி ருத்தலையும் பாண்டியன் பிரதிநிதியால் ஆளப்பட்டு வருதலை யும் மதத்தாலும் துன்மந்திரிகளின் வார்த்தையாலும் மதிம யங்கிய புவநேகபாகு மன்னவன் அரசிழந்துகுடும்பத்தோடு அடுத்த ஓர் தீவிற்சென்று ஏழையைப்போற் காலந்தள்ளி வருதலையும் நினைந்துநினைந்து மனமுருகினான். சிங்களப்பிர ஜைகளாவாரும் அரசனைஇழந்ததுக்கம் கால்வாசியாக, அரிய ஆசாரியரது தந்தத்தை இழந்ததுயரம் முக்கால்வாசியாகக் கூடிய முழுத்துன்பத்தில் அழுந்திக்கண்ணீர்சொரிந்தவராய், சித்தவாமனை அடுத்து மேலோனே! "எமது மன்னனையும்

குலதெய்வமாகிய பல்லையும் நாங்கள் கண்டு வணங்குங்காலமும் வருமோ?' என ஏக்கத்துடன் வினவ, அதற்கவன் அன்புடையீர்! "இப்பொழுதுவந்தது துன்பமே. இனிவரவிருப்பது இன்பமே, என்பதற்கையமில்லை. நமது பார்த்திபனோடு பல்சேஷத்தையும் விரைவில் மீட்க முயற்சிப்பேன். நீங்கள் மயங்கவேண்டாம்" என்று அவர்களைச்சமாதானப்படுத்தினன். சிலநாள்செல்ல அவன், எப்படியாவது புவனேகபாகுவைப் பண்டுபோல் அரசனாய் வீற்றிருக்கச்செய்யவேண்டும். என்று துணிந்தான். ஒரு தூதனை விடுத்து அடுத்த தீவிலிருந்த அரசனை அழைப்பித்தான். வந்தவேந்தனை எதிர்கொண்டழைத்து, ஆங்கோர்மாளிகையில் அமரச்செய்து, அவன் அடைந்திருக்கும் நிலைமையைக்கண்டு நெடுமூச்செறிந்து வருந்தினன். சிங்களப்பிரஜைகளும் தம்முடைய அரசன் வந்திருப்பதைக்கேட்டுவந்தவனைக்கண்டு தாரைதாரையாய்க் கண்ணீர் சொரிந்தனர். அப்பொழுது புவனேகபாகு சித்தவர்மனை நோக்கி, "அன்பனே! ஆதியில் நீ புகன்றபுத்திமதியைக்கேட்டு நடந்திருந்தால் நான் இப்பொழுது இந்த நிலைமையில் வந்திருக்கமாட்டேன். மூத்தோர்சொல்லும் வார்த்தை அமிர்தம் என்பதைஅறிந்திருந்தும், மமதையால் அதனை மறந்தொழிந்தேன். என்னைக் கெடுகாலம் சூழ்ந்திருந்தபொழுது வச்சிரபாகு என்னசெய்வான். வீரசிம்மனன்யாது செய்வான் அவர்களைச்சொல்ல யாது இருக்கிறது. அவர்கள்காலமோ சென்றுவிட்டது. இனி என்கதியாதாமோ," என்று சோகித்தழுதான். அப்பொழுது சித்தவர்மன், அவனது கண்ணீரைத் துடைத்து, "அரசே! அழல் வேண்டாம். மீண்டும் அரசனாயிருக்கும் பதவி தங்கட்குக் கிடைக்குமாறு இதோ முயற்சிக்கிறேன்" என்று சொல்லி

விட்டு, பிரபுக்களாகிய காலிங்காயன், சோடங்கன் முதலானவர்களை அரசன் கூப்பிடுவதாக ஆள்விட்டழைப்பித்தான். வந்த பிரபுக்களும் அரசனது பரிதாப நிலைமையைக்கண்டு வருத்தமுறுவாராயினர். அப்பொழுது சித்தவாமன், காவலனை நோக்கி "இப்பிரபுக்களின் தயவு தங்களுக்கு இருக்குமாயின் தாங்கள் முன்போலவே அரியணைமேலிருந்து அரசியற்றலாம்" எனலும் அவரை, அந்தப்புவநேகபாகு அருகிலழைத்து, "அன்புடையீர்! நான் உங்கட்குச்செய்த தீமைகளின் பயனே, என்னை இப்பொழுது இப்படியாகக்கொண்டு வந்துவிட்டதென நினைந்துவருந்துகின்றேன். இனியவரிடத்திலும் பாரபக்ஷத்தைக்காட்டாது, பொதுவாகவே நடப்பேன். இஃது சத்தியம் சத்தியம்" என்று "அவருடையகைகளைப்பிடித்துக்கொண்டு நயந்து, சித்தவாமன் சொற்படி கேட்டுநடக்கவேண்டுகின்றேன்" என்றான்.

ஓர் கொடியன்னவன் இப்படிச்சொல்வானானால் எவருக்குத்தான் இதயமிளகாது. உடனே அப்பிரபுக்களும் அவனை வணங்கி 'அப்படியே செய்கிறோம்' என்றனர். சித்தவாமன் அப்பிரபுக்களைநோக்கி, "நீங்கள் என்னுடன் பாண்டியனிடத்தில் வந்து நம் புவநேகபாகுமன்னவர்க்கு அரசுரிமையை அளிக்குமாறு அவனை வணங்கி நல்வார்த்தைசொல்லி, மன்றாடவேண்டும்" என்றான். அதற்கவர்கள் "அரசன் இனி பக்ஷபாதமாய் நடப்பதில்லையென்றும், தன்னாட்டுக்குடிகளைப்போல் எங்களையும் கௌரவமாக நடத்துவதாகவும் இன்னுமொருமுறை அவையோர் யாவருங்காணப் பிரமாணஞ்செய்துகொடுக்கவேண்டு"மெனவுங் கேட்டுக்கொள்ள, புவநேகபாகு அதற்கிசைந்து அன்னமும், பாலும், உப்புங்கைக்

கொண்டு அப்படியே மும்முறைகூறி ஆணையிட்டான். அப்பால் அப்பிரபுக்களோடு சித்தவாமனும்பாண்டியனை நோக்கிப் பிரயாணப்பட்டான். இப்படிப்பிரயாணப்பட்டுச் செல்வாரை அரசன்நோக்கி, நமது புத்தபகவானது பல்லையும் அவசியம்வாங்கி வரல்வேண்டும். ஞாபகம்! ஞாபகம்! எனப்பலமுறைகூறி அவரைஅனுப்பினான்.

31வது சித்தவாமனும் பிரபுக்களும் புவநேகபாகுவுக்கு அரசளிக்குமாறு பாண்டியனை வேண்டியதும் அவன் அளித்ததும்.

புறப்பட்ட இம்மூவரும் மதுரையம்பதியில்வந்துசேர்ந்து அவைக் கண்ணிருக்கும் பாண்டியனுக்கு வாயிற்காவலரால் தமது வருகையை அறிவித்து உள்ளே சென்று குலசேகரனின் குரைகழற் பாதத்தின் கீழ் விழுந்துவணங்கி, எழுந்து நின்றனர். இங்ஙனம் நிற்பாரை ஆங்கிருந்த ஆரியச்சக்கரவர்த்தியாகிய அகிலைச்சக்கரவர்த்தி அரசனுக்குக்காட்டி, "இந்தஇலங்காதிப்பிரபுக்கள் இலங்கையில் நாம் நடத்திய யுத்தகாலங்களில் நமது படைகளுக்கெல்லாம் வேண்டிய அளவு உணாவும் துணியும் நல்கி உயிரையும் மானத்தையுங்காத்த மகாபுருஷர்கள். இவர்கொடுத்த உண்டியே கண்டியில் நம்மைவெற்றிமாலை சூடச்செய்தது" என்றெடுத்துக்கூற பாண்டியனும் அப்பிரபுக்களை அருட்கண்ணால் நோக்கி, ஆர்வமொழிகொடுத்துப்பாராட்டி. ஆதனமளித்து "வந்தகாரியம்யாதோ," என அவர்கள் அடுத்திருந்த சித்தவாமனைப்பாண்டியனுக்குக்

காட்டி "வேந்தர்வேந்தே! இந்தமுதியோன் அந்தபுவநேக
பாகுவின்முதன்மந்திரி மகாபுத்திசாலி. இவன் அவ்வரசனுக்கு
எக்காலத்துந் தங்களுடன்பகைக்கக்கூடாதென்றும், பகைத்
தால் அது ஆபத்தாகவே முடியுமெனவும், கொடுக்க வேண்
டியகப்பத்தைத் தவறாது கொடுத்துத் தங்களுடைய நேசத்
தை நெடிதுவளர்த்து வரவேண்டுமெனவும் பலமுறையும்
சொல்லியிருந்ததை நாங்கள் கேட்டிருக்கின்றோம். இப்
படியிருந்தும் அப்புவநேகபாகு கொடுவினையின் புணர்ப்
பால் மதியற்ற சிலர் கூறியமொழிகளுக்குச் செவி கொடுத்து
மனமயங்கி, எம்மண்டலமுங் கொண்டருளிய வெற்றிப்பிர
தாப மகாமேருவாகிய தங்களுடன் சண்டைசெய்யத்துணிந்
தெழுந்தான். அதன்பயனால் "அவன் இப்பொழுது இன்ன
நிலைமையிலிருக்கின்றான்" என்பதைச்சொல்ல எங்கள் நாக்கெ
ழவில்லை. மணிமுடிதாங்கி இரத்தினசிம்மாசனத்தில் வீற்றி
ருந்தஅவன், இப்பொழுது ஏழையினும் ஏழையாய் இருக்க
இடமுமின்றித் திண்டாடிக்கொண்டிருக்கின்றான். இதனைக்
காண எவருடைய உள்ளந்தான் சகித்திருக்கும். எமதிறை
வனே! "இனி அவன் தங்களுடன் பகைத்தல்" என்னும்
கனவைக்கூடக்காணப் போவதில்லை. தரத்தக்க திறை
யைக்காலமுறை தவறாமல் தந்து அடங்கி நடப்பான். இதற்
கோர் ஐயமுமில்லை. 'பக்ஷபாதமாய் நடந்ததே நம்மை இவ்
வளவு கஷ்டத்திற்குள்ளாக்கி விட்டது," என்றவிஷயத்தை
இப்பொழுது அவன்நன்றாய் அறிந்திருக்கின்றான். ஆதலால்
அவனை, அரசுதவி ஆதரிக்கவேண்டுகின்றோம்," என்றனர்.

பிரபுக்கள் புகன்ற இரக்கமொழிகளைக்கேட்ட பாண்டி
யன் அவர்களைப்பார்த்து "அவ்வீழ்ந்த வேந்தன் தற்காலம்

தனக்கு வந்திருக்கும் ஆபத்து நீங்கக்கூறிய பசப்புவார்த்தைகளிலே நீங்கள் மதிமயங்கிவிட்டீர்கள். அவன் மூடன். வஞ்சகன். துர்ப்போதனைக்குச்செவிகொடுப்பவன். தன்முன்னோர் ஒழுக்கத்தினின்றும் மாறுபட்டவன். வரிமுதலாயின, விதிப்பதில் தன்னாட்டுப்பிரஜைகளுக்குக் கொருவிதமாகவும் தமிழ் நாட்டுப்பிரஜைகளுக்கு மற்றொருவிதமாகவும் பாரபக்ஷம் காட்டியவன். இத்தகைய தீயவன்பேரிலும் உங்களுக்கு இரக்கமுண்டாயது மிகவும் ஆச்சரியமேயாகும். நாம் அவனுக்கு அரசளித்தால் நாளை அவன் என்னை எதிர்க்கவருவதுமல்லாமல் உங்களையும் உபத்திரவப்படுத்தவே செய்வான். இப்படியெல்லாமிருக்க, எப்படிநான் அவனுக்கரசளிப்பது," எனலும், பிரபுக்கள், "மன்னவரேறே! தாங்கள் திருவாய்மலர்ந்தருளியபடி ஒன்றும் நினைக்க இடமில்லை. நடந்தசண்டையில் அவன்பட்டபாடு இன்னும் எழுதலைமுறைக்கும்போதுமானதாகும். அன்றியும் அவ்வேந்தன் தங்களுடன் பகைக்கவாவது கப்பங்கொடுப்பதில் காலந்தவறவாவது எம்போன்றாரை பக்ஷபாதமாக நடத்தவாவது செய்வதில்லையென இரண்டுமுறை பலரறியச் சத்தியஞ்செய்து கொடுத்திருக்கின்றான். பொதுவாய்ச் சிங்களவர் சொன்னசொல் மாறாதவர் என்பதற்குச்சிறிதும் சந்தேகமில்லை. ஆதலால்கருணைகூர்ந்து அந்தப்புவனேகபாகுவை, அரசுதவி அரியணையிலேற்றிவைக்குமாறு கேட்டுக்கொள்கின்றோம்" என்றார்கள்.

இவர்கள் இவ்வாறு சொன்னவுடன் அடுத்திருந்தசித்தவாமன் பாண்டியனை நோக்கி, "மதிக்குலக்கொழுந்தே!" அபயமென்றடைந்தவன் எப்படிப்பட்டவனாயிருந்தாலும் அவனை ஏற்று ஆதரிப்பது தம்போன்றபேரரசராவார்க்குக்கடமையே

யாகும்" என்பதைப்பற்றி இவ்வேளையேன் என்னை? விளக்கவும்வேண்டுமோ? தசரதகுமாரனை ராமன் தனதுமனைவியாகிய ஸீதையைக்கவர்ந்து சென்றபாதகனை இராவணனுடைய சகோதரனென்றறிந்திருந்தும், 'ராகவாசரணம்' என்று சொன்னவுடனேயே அந்தவிபீஷணனைப்பக்கத்திற்கொண்டு பரிபாலிக்கவில்லையா? தங்கள் மூதாதையர்களிலொருவரான சுந்தரபாண்டியர் என்பவர் மூன்றாவது ராஜராஜ சோழனை முனைமுறியப்பொருது அரணியத்தில் அகல ஓட்டி, தஞ்சையும் உறந்தையும் செந்தழல்கொளுத்தி, ஜெயத்தம்பம்நாட்டி வெற்றிப்பறைமுழங்க, திருச்சிற்றம்பலத்திற்சென்று திருநடராஜமூர்த்தியின் சேவடிகளைத்தொழுதுநிற்குஞ்சமயத்தில் முன் வெந்நிட்டோடிய பொன்னிநாட்டுக்காவலன் மீண்டு மங்குவந்து,கும்பிட்டு அரசர்பெருமானே!"யான்உன் அடைக்கலம். இதோவிருக்கின்ற என் குழந்தைக்கு உன் பெயரிட்டழைப்பேன். யான்செய்த குற்றங்களெல்லாவற்றையும் பொறுத்து என்னைக்கைக்கொண்டு முன்போலவே காவலனாக்கவேண்டுகின்றேன்" என்றவுடன், பாண்டியர் அகமிக இளகினவராய் அப்பொழுதே அவனுக்கு அரசுதவி சோணாடுவழங்கிய சுந்தரபாண்டியர் என்ற ஓர் பெயரையும் அணிந்துகொண்டனர். இவ்விஷயம் உலகப்பிரசித்தமேயன்றோ. "இப்படிப்பட்ட பரம்பரையில் உதித்ததாங்கள் சரணமென்றிருக்கும் எமது அரசனை ஏற்றுக்கொள்ளாது தள்ளிவிடுதல் நியாயமாகுமா" எனப் பற்பலவரலாறுகளை எடுத்துரைத்தான். இவைகளையெல்லாங் கேட்டதும் பாண்டியன் குலசேகரனுக்கு உள்ளங்கொஞ்சமிளக்கங்கொண்டது. அப்பால் அவன் கொஞ்சநேரம் அமைச்சருடன் ஆலோசனை செய்துவிட்டு, அந்தப்பிரபுக்களையும் அவர்கள்கூடவந்த மந்

திரத்தலைவனையும் பார்த்து, "உங்களுக்காக உங்கள்வார்த்தையை நம்பி அந்தப்புவனேகபாகுவுக்கு அரசளிக்கநினைக்கிறேன், அரசுபெற்றபின் அவன் கப்பங்கட்டுவதிலாவது பிரஜைகளைப்பொதுவாய் பாதுகாப்பதிலாவது ஒருசிறிதும் மாறுபடுவானாயின் அதற்கு நீங்களே பொறுப்பாளிகளாவீர்கள்," என்றுரைத்தலும் அதற்கு அவர்கள் "அரசே! அதற்குநாங்களே பிணை" என்றுறுதிமொழிகூறி அரசளிப்பதோடு, ஆரிய சக்கரவர்த்தியால் இலங்கையிலிருந்து இங்குக்கொண்டுவரப்பட்டதும், சிங்களவர்க்கெல்லாந் தெய்வமானதுமான ஸ்ரீ புத்தபிரான் தந்தத்தையுந்தந்தருள வேண்டுகின்றோம் எனலும், பாண்டியன் அவரைப்பார்த்து "அஃதென்ன சொல்கின்றீர்? பிடுங்கியபல்லை நிலைக்கச்செய்ய முடியாது. அந்த எயிற்றை இனி நாம் எக்காலத்துங் கொடோம்" என்றான்.

பாண்டியன் இப்படி பல் விஷயத்திற் பிடிவாதஞ்செய்தலைக்கண்ட சித்தவாமன் இப்பொழுது இவனை இவ்விஷயமாய்திருத்தமுடியாதென்று துணிந்து, அவனைப்பார்த்து, "அரசர்பெருமானே! இனி அந்தப் புவனேகபாகு மன்னவன் தாங்கள் உவப்பநடந்துவரும் நடக்கையைக்கண்டு மனமுவந்து தாங்களே அவனை வலியவழைத்து அப்பல்லை அவனிடத்திற் கொடுப்பீர்கள்" என,பாண்டியனும் "அவ்வாறாயின் அதனை அப்பொழுது பார்த்துக்கொள்ளலாம்," என்று சொல்லிவிட்டுஅடுத்திருந்த அரியமந்திரன் என்னும்மந்திரியைநோக்கி "நீ இவருடன் இலங்கைசென்று புவனேகபாகுவைச்சிங்காசனத்திலேற்றிவேண்டும்புத்திமதிகளையும் புகட்டி வருவாயாக" என்றாக்கினையிட்டு, மற்றவர்களுக்கு விடையுங் கொடுத்தனுப்பினான்.

32-வது (புவநேகபாகுவுக்கு அரசளித்து முடிசூட்டுதல்)

—○—

சூழ்ந்துசென்ற பிரபுக்களும் அமைச்சனும் புவநேக பாகு இருக்குமிடத்திற்புகுந்தனர். பிரபுக்கள் பாண்டியனி டத்துத்தாங்கள் வேண்டிக்கொண்டதையும், அதற்கவன் மறுத்ததையும், முடிவில் தங்கள் பொறுப்பின்மேல் அரசுரி மையை யளிப்பதாய் ஒப்புக்கொண்டதையும் விளங்கவிரித் தனர். அவையெல்லாங்கேட்ட அவனும் அகத்திற்களிப் பும் முகத்தில் மலர்ச்சியும் உடையவனானான். அப்பால் அவ் வேந்தன் "புத்தபகவான் பல் எங்கே? கொண்டுவந்தீர் களோ!" என, அவர்கள் "அதைப்பாண்டியன் எக்காலத் துங்கொடுப்பதில்லை" யென்று சொல்லிவிட்டான் என்றனர். எனவே புவநேகபாகுவின் மனந்திடுக்கிட்டது. களிப்பொ ழிந்தின்முன் கொண்ட இன்பமெல்லாம் போய்த்துன்பமே அவனுக்குமேலிட்டுவிட்டது. அந்தோ! "அரியபெரியபிர சங்காமிர்தமாரிகள் பல பொழிந்துகொண்டிருந்த அருமைத் திருவாய்க்குள் முளைத்தெழுந்தருளிவிளங்கி, அப்பால் இந் நாட்டவர் செய்த புண்ணிய விசேஷத்தால் இங்குவந்தருளி, எமது குலதெய்வமாய்ப்பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்த, ஸ்ரீபுத் தாசாரியரது பல்சேஷத்தை இப்பாவி அநியாயமாயிழந்தே னே. இனியானதை என்றுகண்டு தெரிசிக்கப்போகின்றேன். தந்தத்தையிழந்த இந்நாடும் நகரமும் தமக்குரிய அந்தத் தையிழந்து அவலமுறுகின்றனவே. அன்பர்களே! இந்த அரசாட்சிகூட வேண்டுவதில்லையே. அந்த அருமந்தபல் லொன்று மாத்திரம் கிடைத்தாற்போதுமே," என்று, பல படமொழிந்து பிரலாபித்தான். இப்படி துன்பக்கடலில்

துரும்புபோல் தத்தளிப்பானைச் சித்தவாமன், "அரசளித்த பாண்டியன், அப்பல்லையும் பிற்காலத்தில் உமக்கு அளிக்கவே செய்வான். ஐயமுறுதல்வேண்டா. எல்லாந்தாங்கள் இனிநடக்கும் நடையிலிருக்கின்றது" எனப்பலவிதமாகத் தேறுதல் கூறித்தேற்றினான். அப்பால் மந்திரி அரியமந்திரன், அங்கிருந்தாரோடு புவநேகபாகுவை அரண்மனையில் அழைத்துவந்து அரியணைமேல் வீற்றிருக்கச்செய்து அரசாட்சியையும் ஒப்பித்தான். பலபுத்திமதிகளையும் அவனுக்குப்போதித்தான். இரண்டுநாள் அங்குத்தங்கிவிட்டு மூன்றாநாள் அவனிடத்து விடைகொண்டு, முன்னிருந்தபிரதிநிதியுடன் மதுரையில்வந்து சேர்ந்தான்.

33-வது மூன்றாவது புவநேகபாகு, மந்திரி புத்தபூதியுடன் பாண்டியனிடத்திலிருந்து பல்லைப்பெற ஆலோசித்தல்.

புவநேகபாகு, பல்லிழந்த துக்கம் உள்ளத்தைவருத்திக்கொண்டிருந்தபடியால் சிறிதும் சந்தோஷமில்லாதவனாய் இரண்டுவருடங்கள்வரை யாளுகைசெய்துகொண்டுவந்தான். முடிவில் அந்த ஏக்கத்தாலேயே அவன் இகலோகவாழ்க்கையைப்பூர்ணஞ்செய்துகொண்டான். அப்பால் அவன் மகன் இரண்டாவது புவநேகபாகு பட்டம்பெற்றான். அவனும் சில்லாண்டுகள் அரசியற்றி அவ்வெயிறிழந்ததையே எண்ணியெண்ணி உயிரும் உடலும்பிரிய, தன்னப்பனைப் பின் பற்றினான். இவனுக்குப்பின் இவன் மகன் மூன்றாவது

புவநேகபாகு முடிசூடினான். இவன் ஆண்டில் இளையவனாயினும் அறிவில் முதியனாய்த் திறமையில் அநுபவனையும் தந்தையைப்போல் ஆட்சிசெய்துவந்தான். சித்தவாமன் காலஞ் சென்றுவிட்டதால் அவன் மகன் "புத்தபூதி" என்பவன் இவனுக்கு முதன்மந்திரியாகவிருந்தான். இவனும் மகா மேதாவி. இவ்வரசனும் இம்மந்திரியும் ஒத்தமனமுடையராய் ஒவ்வொரு காரியங்களையும் நன்குகவனித்து, நாட்டாருவப்ப அரசியல் நடாத்திவருதலாயினர். என்றாலும் தந்தமிழந்த துக்கம் இந்த வேந்தனையும் தாக்கிக்கொண்டுதானிருந்தது. ஒருநாள் இந்த மன்னவன் புவநேகபாகு புத்தபூதியை யருகிலழைத்து "அருமையான பல்சேஷத்தை யிழந்ததின் காரணத்தாலேயே என்னுடைய பாட்டனும் தந்தையுங் காலஞ் சென்றிருக்கின்றனர். யானும் அவ்வாறுகாமற் காக்க வழி யாதேனுமுளதோ" கூறுக? எனலும் அவன் "அரசே! பல் பாண்டியனிடத்திலிருக்கின்றதென்பதை யாமறிவோம். என் தந்தை பணிந்து கெஞ்சிக்கேட்டும் அவன் அதனைக் கொடுத்தானில்லை. படைகொண்டுப் போர்செய்து கவரவும் நம்மாலாகாது. இனியதைப் பெறவேண்டுமேல் தந்திரத்தாலன்றி வேறெந்த மந்திரத்தாலும்முடியாது" என்றான். அதற்கரசன் "என்ன தந்திரஞ் செய்யலாம்" எனப் புத்தபூதி சொல்லுவான்.

34-வது புத்தபூதி பல்லைப்பெறுதற்குக் கூறிய தந்திரமும், அவன் விஜயவிநோதினி முதலானவருடன் மதுரைக் கேகலும்.

"குலசேகரபாண்டியனுக்கு இப்பொழுது வயது அறுபதுக்குமேலிருக்கும். அவனுடலுக்கு முதுமைப்பருவம் வந்து

விட்டதே யொழிய சீதகோகிலத்தின்மேல் வைத்திருக்கும் அவனது உள்ளத்தவாவுக்கு எப்பொழுதும்யௌவனந்தான். அவள் எதைச்சொன்னாளோ அதைச்செய்ய அவன் பின்வாங்கமாட்டான். அவள் சொன்னால் அவன் பாம்பையும் பிடிப்பான். பச்சைநாவியையு முட்கொள்வான். மேலும் இவன் தன் பட்டத்து மனைவி மகன் சுந்தரபாண்டியனிருக்க, அவனுக்கு இளவரசுப்பட்டங்கட்ட நினையாமல், காமஸ்திரீயான சீதகோகிலம் பெற்ற பிள்ளையாகிய வீரபாண்டியனுக்கு அப்பட்டத்தைக் கொடுக்க உத்தேசித்திருக்கிறான். இதனால் அவன் பட்டத்து மனைவியாலும் அவள் மகனாலும் பிரதான உத்தியோகஸ்தர்களாலும், பிரஜைகளாலும் பெரிதும் வெறுக்கப்பட்டவனாகி விட்டான். ஆகையால், பல்சேஷத்தைத் தந்திரத்தாற் கைப்பற்றற்குரிய காலமும் இதுவேயன்றி வேறில்லை. செய்யவேண்டுந்தந்திரமாவது, நமதுஅரண்மனைப் பாண்மகளாகிய வீணைவினோதினியைப்போல் வீணைகானம் செய்யவல்லவர் அந்தச்சீதகோகிலத்தைத்தவிற வேறு எவருமே யில்லையென்று சொல்லலாம். இப்படிப்பட்ட இவளைப் பக்கவாத்தியக்காரர்களுடனும் பாண்டியனுக்குக் காணிக்கையாகக்கொடுக்க, பருமணிப் பொதிகளுடனும் மதுரையிற் சென்றுஅத்தமிழ்நாடன் சமூகத்திலும்சீதகோகிலத்தின் முன்னிலையிலும் கானம் செய்விக்கவேண்டும். அப்படிச்செய்தால் அவ்விருவர் மனமுமிளகிவிடும். கானத்துக்கிளகாத கருங்கலுமுண்டா? அப்பால் சீதகோகிலம் நமது வீணைவினோதினிக்கு விலையாகிவிடுவாள். பிறகு உசிதம்போல் வேண்டும் தந்திரங்களைச்செய்து அந்தத்தந்தத்தைக் கைக்கொள்ளவேண்டும். இப்படிக் கைக்கொண்டால்மட்டும் போதாது. மீண்டும் பாண்டியன் இங்குப்படையெடுத்து வாராதபடி ஆங்கோர் கல

கத்தையுமூட்டிவிடவேண்டும். இப்படியெல்லாம் செய்துமுடிப்பதற்குரிய காலமு மிதுவேயாகும்" என்றான். இவையெல்லாங் கேட்ட அரசனும் களிப்பின் மிகுதியால் அவனை அணைத்து,எனதுஅருமை மந்திரிப்பிரதானியே! "நீ சொன்ன தந்திரமேதந்திரம். இத்தந்திரத்தால் அந்தத்தந்தத்தை அடைந்து விடலாம் என, எனக்குத் தோன்றுகிறது. பக்கவாத்தியங்களுடன் வீணாவிநோதினியை அழைத்துக்கொண்டு நீயே மதுரையிற் செல்லல்வேண்டும். உன்னையன்றி இக்காரியத்தைச் சாதிப்பவர் வேறொருவருமில்லை." என்று சொல்லிவிட்டு, வீணாவிநோதினியை அழைப்பித்து, அவளைப்பலவித அணிகலங்களால் அலங்கரித்தான் கைதேர்ந்த பக்கவாத்தியக்காரர்களையு முடன்கூட்டினான். புத்திபூதியிடத்தில் இரத்தினப்பொதியை ஒப்பித்தான். இவர்கள் எல்லோரையும் மதுரைசெல்ல விடைகொடுத்தனுப்பினான்.

35-வது புத்தபூதி இரத்தினக்கனிகள் செய்வித்தல்.

சங்கீத கோஷ்டியுடன் கடலைக்கலத்தாற் கடந்து மதுரையிற் சென்ற புத்தபூதி, ஆங்கோர் வீட்டில் தங்கியிருந்தான். "பாண்டியராஜனைத் தனி இரத்தினங்களை மாத்திரங்கொண்டு காணல் லௌகிகத்துக்கு அடுத்ததன்று" என நினைத்துப் பலமணிகளாலும் ஓர் எலுமிச்சம்பழஞ்செய்விக்க எண்ணங்கொண்டவனாய், அரண்மனைப் பொற்கொல்லனொருவனைக்கண்டு, "நீ எவருங்கண்டு வியக்கத்தக்க ஓர் எலுமிச்சம்பழம் மணி வகைகளாற் செய்துகொடுக்கவல்லையோ" என, அவன், சிறிது நகையாடி ஐயா! நீங்க

ளென்னை? இவ்வாறு கூறினீர்கள். இங்குள்ள அரசமாளிகைப் பணிகளெல்லாம் எனது கைப்பணியேயன்றி வேறில்லை அன்னிய நாட்டு அரசருங்கூட எனது வேலைத்திறத்தைக் கண்டு வியந்து என்னிடத்திலேயே பல ஆபரணங்கள் செய்திருக்கிறார்கள். சில்லாண்டுகளின்முன் நமது குலசேகர பாண்டிய சக்ரவர்த்தி அவர்களும் என்னை வருவித்து, ஓர் பல்லை என்னிடத்திற்காட்டி, இது வைத்து மூடும்படியாக வோர்செப்பு, மாம்பழ வடிவமாய் இரத்தினங்களாற் பணி செய்துதர உத்தரவிட்டனர். அதை நான் என்னால் ஆமளவை அவ்வேலையைச் செய்து கொடுத்தேன். அதன்பூட்டு அதிவிசித்திரமானது. வகையறிந்தவரையன்றி மற்றவரால் அந்த மாம்பழச்செப்பைத் திறக்கவேமுடியாது. இப்படிப்பட்ட செப்பைப்பார்த்ததும் சக்கரவர்த்தியாருக்கு அடங்கா மகிழ்ச்சிமேலெழுந்து பொங்கிவிட்டது. உடனே அவர் இதோ என்கைகளில் அணிந்திருக்கும் இப்பொற் சங்கிலிகளை எனக்களித்தார். இப்பீதாம்பரமும் அந்த இரத்தினக் கனியின் பொருட்டே சம்மானமாய்ப் பெறப்பெற்றது இப்படியெல்லாம் இருக்கத் தாங்கள் என்னை செய்யவல்லேயோ? என்கிறீர்களே" என்றான். தட்டான் இப்படிச்சொல்லவே, மந்திரி "சரி சரி, இவன் உரைத்த அந்தப்பல்லே நம்முடைய புத்தபிரானது பல்லாகும்." என்று தீர்மானித்துக்கொண்டு அவனைப்பார்த்து "நீ செய்துகொடுத்த அந்த ரத்தினக்கனியையெங்குக் காணலாம்" என அவன் "நான் வேலையைமுடித்துச் சித்தமதிலாசைத்திற்கொண்டுபோய் அரசபிரான் கையிற்கொடுத்தேன். அவர் சித்ரகோகிலாசாரியாரிடங் கொடுத்தனர். அவ்வளவுதான் எனக்குத்தெரியும். அங்குச்சென்றால் அதனைக் காணலாகும்" என்றான். வயிற்றைப்பற்றிய

வாலாறுகளை இவ்வளவுதூரம் அறிந்தபுத்தபூதி அவனிடத்தில் வேறொன்றுஞ் சொல்லாமல் நவரத்தினங்களைக் கொடுத்து "நீ இரண்டுதினத்தில் அரசனுக்குச் செய்து கொடுத்தது போன்ற மாங்கனி ஒன்றும், எலுமிச்சம்பழம் ஒன்றும் செய்து தரல்வேண்டும் தக்ககூலியும் தருவேன்" எனலும், அவனும் அவ்வாறே நல்லவண்ணம் பணிசெய்து அவனிடம கொடுத்துக்கூலியும் பெற்றுக்கொண்டுபோனான்.

36-வது (பாண்டியன் இரண்டுகொள் காணக்கேட்டு விஞானவிநோதினிக்குச் சம்மானங்கொடுத்தல்)

அடுத்ததினத்தில் பாண்டியன் அத்தாணிமண்டபத்தில் மந்திரிமுதலாயினோர் சூழக்கொலுவிருக்குங்காலத்தில் புத்தபூதி, விஞானவிநோதினி முதலானவர்களுடன் அங்கு வந்து தமது வருகையை அரசனுக்கறிவித்து உத்தரவின்மேற் குலசேகரனைக்கண்டு கும்பிட்டு இரத்தின எலுமிச்சங்கனியைக்கொடுத்து முன்னின்றான். விஞானவிநோதினியும் பிறரும் அவ்வாறே அங்கேசூழ்வணக்கத்துடன் நிற்பாராயினர். அப்பொழுது பாண்டியன் புத்தபூதியைப்பார்த்து, 'புலவரேகபாகு க்ஷேமமோ, எனப்புத்தபூதி, இவ்விடத்துக்கிருபையால் சுகமாயிருக்கிறார்" என்றான். பிறகு அரசன் வந்தகாரியமென்னை? யென, புத்தபூதி, "இதோ நிற்கும் இப்பெண்மணியின் பெயர் விஞானவிநோதினி என்பது. விஞானத்தில் இவளை நிகர்த்தவர் அந்த இலங்கைத்தீவில் எவருமேயில்லாமற் போய்விட்டபடியால் இவளுக்கு இப்பெயர் எமது கொற்றவராற் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இப்படிப்பட்ட

இவளது இன்னிசைத்தேனொழுக்கை, சக்ரவர்த்தியும், இசைப்புலமையிற் கைதேர்ந்தவருமாகிய தங்கள் திருச்செவியிலும் மகாராணியாராகியகீதகோகிலத்தின்சோத்திரங்களிலும் சொரியும்படிசெய்து விட்டுவாக்கடவை என்று எனக்கு எமது மன்னவர் ஆக்கினையிட, யான் இவளை அழைத்துக் கொண்டு இங்குவந்தேன்" என்றான். இவைகேட்ட பாண்டியனும் "நன்றுநன்று! மிகவும் சந்தோஷமே,சங்கீதம்கேட்பதென்றாற் போதும், எனக்குச்சாப்பாடுகூட வேண்டுவதில்லை. என்னை உன் அரசன் இப்படித்திருப்தி செய்விக்க நினைத்ததைப்பற்றி நான்அவனை மிகவும் பாராட்டுகின்றேன். கானம் இப்பொழுதே நடக்கட்டும்" என்றான்.

வீணாவிநோதினியும் பாண்டியன் முன்னிலையிற் பணிவுடன் இருந்து வீணையை மீட்டிப்பாட ஆரம்பித்தாள். பக்க வாத்தியக்காரர்களும், பருந்துடன் நிழல்செல்வதுபோலப் பண்ணுடன் பாடத்தலாயினர். வீணாவிநோதினி பாலும் தேனும்கலந்ததுபோலக்குரலும் நரம்பிசையும் விரவிக்கலப்ப மோகன ராகத்தை யெடுத்து ஆலாபித்தாள். இம்மோகனம் அங்கிருந்தாரது செவிவழிநுழைந்து, அவரது உள்ளமெல்லாம் தன்மயமாக்கிவிட்டது. பாண்டியனே அடிக்கடி ஹா! ஹா! என்று சொல்லிக்கொண்டே தலையைஅசைத்துக் கொண்டிருந்தான். மூன்று முகூர்த்தவரை கானம் நடந்தது. இரவு வந்துவிட்டபடியால் பாண்டியன் குலசேகரன் வீணாவிநோதினியைப்பார்த்து "இன்னிசைமடந்தையே! என் இனிய கீதகோகிலத்தின் தென்னிசைபுகுந்த எனது செவிகளில் இன்றைத்தினம் உன்னிசைபுகுந்ததேயன்றி வேறொருவர் இசையும் இதுகாறும் புகவேயில்லை. இசைப்புலமை என்பது உங்களிருவரிடத்திலுமே அடங்கிவிட்டதாக நினைக்கின்றேன்." என்று பலவாறு அவளை மெச்சிப்பேசி

னான். பிறகு அவன் அவர்களை நோக்கி "நாளையத்தினமும் கானாமிர்தபானம்பண்ண நாமிங்குவருவோம். நீங்களும் வாருங்கள்" என்று சொல்லியனுப்பிவிட்டு கையுறைப்பொருளாகிய இரத்தின எலுமிச்சம்பழத்துடன் சீதசந்திரவிலாசத்திற் சென்று எதிர்கொண்டழைக்க வந்த கீதகோகிலத்தின் கையில் அந்தமணிக்கனியைக்கொடுத்து, வீணாவிநோதினியின் கானவிசேஷத்தைப்பற்றி மிகமிகவியந்துபேசினான். அவளும் அப்படியா! அப்படியா! என்று வியப்புடன் கேட்டு "நானும் அப்பாண்மகளின் கீதத்தைக்கேட்கஅவாவுகின்றேன்" என்றாள். அதற்கு அவன், நான் நாளையத்தினங்கேட்பதாய்ச் சொல்லிவிட்டேன். அதற்கு அடுத்தநாள் முதல் நீ திருப்தியாகும்வரை கேட்கலா"மென்றான்.

மறுதினமும் பாண்டியன் ஸமுகத்தில் வீணாவிநோதினி தனது இசைத்திறத்தைக்காட்ட ஆரம்பித்தாள். அரசன் மணிமகுடம் ஆடிஅசைந்துகொண்டேயிருக்கத் தோடிராகம் பாடினாள். பிறகு அவன் சாரங்கம்பாடி அவனோர் அங்கத்தையும் அந்தரங்கத்தையும் இளக்கி இசைமயமாக்கினாள். கீதம்பாடி அவனதுபோதம் கவர்ந்தாள். பதங்களைப்பாடும் விதங்களை விளக்கினாள். பல்லவிபாடும் எல்லையைவிரித்தாள். வர்ணத்தால் அவன்கர்ணத்தை நிரப்பினாள். இப்படி இவள் செய்யவே பாண்டியன் அவள்மேல் எல்லையில்லாத அன்புகூர்ந்தான். விலையுயர்ந்த அணிகளும் ஆடைகளும்நிதிகளும் பரிசாக அவளுக்கு நல்கினான். மற்றவர்க்கும் ஏற்றவாறே சம்மானங்கள்செய்தான். அப்பால்அவன்அவர்களைப்பார்த்து "நான் இன்று வேட்டையின்பொருட்டுப்பொதிகை செல்ல நினைக்கின்றேன். நாளைத்தினமுதல் நீங்கள் நமதுசீதசந்திரவிலாஸத்திற் கீதகோகிலத்தின் முன்னிலையில் உமது பாண்

பழக்கங்களைக்காண்பியுங்கள். அப்பால் அவள் கொடுக்கும் பரிசுகளையும் பெற்றுக்கொண்டு உங்கள் நாட்டின்கண் செல்லுங்கள். திவ்வியநாமமான இச்செவி விருந்து எனக்களித்த அந்தப்புலிகேசபாகுவின்மேல் எனக்குண்டாயிருக்கும் அன்பின்பெருக்கத்தை அவன்பால்விரித்துக் கூறுங்கள்" என்று விடைகொடுக்க அவர்களும் அப்பாற்பட்டனர். அரசனும் வீரர்கள் புடைநெருங்கப் பொதியாசலத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டான்.

9-வது (சுந்தரபாண்டியன் புத்தபூதியைப் படைத்துணைசெய்ய வேண்டியதும் அவனுக்கவன் குறிப்பொன்றைத் தெரிவித்ததும்)

அன்றுமாலை புத்தபூதி, குலசேகரபாண்டியனின் பட்டத்துக்குரிய மகனான சுந்தரபாண்டியன் மாளிகையிற் சென்று, அவனைவணங்க, அவனும் அவனைவருகவென, அருகிலழைத்து "அமைச்சரே இங்கு நடந்துகொண்டிருக்கும் நடபடியெல்லாம் உன் செவிக்கும் எட்டியிருக்குமே" என, "புத்தபூதி, எல்லாம் அறிவேன்" என்றான். சுந்தரபாண்டியன், மீண்டும் அவனை நோக்கி மந்திரத்தலைவனே! எனதுபிதா, காமக்கிழத்தியான கீதகோகிலத்தின் மையலில் மயங்கியிருப்பது உலகப்பிரசித்தம் அல்லவா? அவர் இப்போது எனக்கு முறைப்படி கொடுக்கவேண்டிய இளவரசுப்பட்டத்தை அந்த ஆசைமனைவியின் மகனான வீரபாண்டியனுக்குக் கொடுக்கத்தீர்மானித்து விட்டனர். நியாயத்தை எடுத்துக்கூறிய என்னையும் என் தாயாரையும், சில அறிவாளிகளையும் முற்றிலும்

விரோதிகளாக்கருதிவிட்டார். எங்களைக்காண அவருக்கு எள்ளளவும் பிடிக்கவில்லை. இதனால் குடிஜனங்களும், பிரபுக்களும், மந்திரிமுதலான உத்தியோகஸ்தர்களும், அரசனை உள்ளூற வெறுக்கின்றனர். இவர்கள் இப்படியிருப்பதையெல்லாம் அறிந்திருந்தும் தனது முறைகேடான எண்ணத்தை அவர் இன்னமும் மாற்றிக்கொள்ளவில்லை. “ஆரியசக்ரவர்த்தி” யென்ற ஒப்புயர்வற்ற சேனாதிபதியுங் காலஞ்சென்றுவிட்டான். அவன் இப்பொழுதிருப்பானாயின் இப்படிப்பட்ட எண்ணமே எமது பிதாவுக்கு உண்டாயிருக்க மாட்டாது. இது நிற்க, “இன்னும் சிலநாளில் எனக்கும் பிதாவுக்கும் இகல் ஒன்று ஏற்படுமென்று தெரிகின்றது. அங்ஙனம் ஏற்படுமாயின் எனக்குப்படைத்துணைசெய்யும்படி உன்னையும், உனது அரசனையும்நான் வேண்டிக்கொள்கிறேன்.” எனலும், புத்தபூதி, “அதற்கென்ன ஆக்ஷேபம் அப்படியே செய்யக்கடமைப்பட்டிருக்கின்றோம்” என்று கூறிவிட்டு மீண்டும் அவனை நோக்கி “வீரபாண்டியனுக்குத்துணையாக அரசனையன்றி யாருமில்லையே. அவர் ஒருவரைத்தானே தாங்கள் வெல்லவேண்டியிருக்கின்றது. அக்காரியத்தை வெகு சுலபமாகமுடித்துவிடலாமே” என்றான். அதற்குச் சுந்தரபாண்டியன் “ அதென்ன? அக்காரியம் வெகுசுலபமாவதெப்படி.” என, புத்தபூதி “முறைதப்பிநடப்பவர், தாயானாலும், தந்தையானாலும்அவரை அப்பொழுதே கண்டிக்கவேண்டுமென நீதிநூல் வரையாது கூறுகின்றதே”யென்றுகூறும்பொழுதே, அபிநயத்தால் ஒரு விஷயத்தை அவனுக்குக் குறிப்பித்தான். அந்தக்குறிப்பினைத்தெரிந்த சுந்தரபாண்டியன், “சரி, சரி! நீ குறிப்பித்ததே சரி, அவ்வாறுதான் வேலையைமுடிக்கவேண்டும். அப்படிச்செய்யாவிட்டால் இப்

பொழுது வந்திருக்கும் ஆபத்து எவ்விதத்திலும் நிவர்த்தியாகாது. பழிபாவங்களுக்குப்பயந்து நடக்குங்காலம் இது அல்ல,'' என்று துணிந்து கூறிவிட்டு, சிறிதுநேரம் யோசனையிலிருந்து புத்தபூதியின் கௌசலத்தை மெச்சிப்பேசி, அவனை அப்பாற் செல்லவிடைகொடுத்தான்.

38-வது (சிந்தகோகிலத்தின் முன்னிலையில் வீணாவிநோதினி செய்த முதல் கானம்)

பாண்டிய மன்னவனின் உத்தரவின்படி மறுதினம் இராணி சிந்தகோகிலத்தின் முன் கானஞ்செய்யப்புறப்படுகையில், புத்தபூதி, தான்பணிவித்திருந்த இரத்தின மாங்கனியை வீணாவிநோதினியின் கையிற்கொடுத்து, நீ "நமது மகாராணியார் ஞாபகார்த்தத்தின் பொருட்டுத் தங்களிடம் சமர்ப்பிக்க இதனை என்னிடம் தந்து அனுப்பினார்" என்று சிந்தகோகிலத்தின் கையிற்கொடுத்து, பிறகு வீணையை மீட்டத்தொடங்கு என்றுசொல்லி, அவளுடன் பக்கவாத்தியக்காரர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு சீதசந்திர விலாஸத்திற் சென்றான். வீணாவிநோதினி அந்த ராணியை வணங்கி இரத்தினமாங்கனியையெடுத்து "எமது மஹாராணியார், ஞாபகார்த்தமாக, இக்கனியைத் தங்களிடங்கொடுக்கஉத்தரவிட்டபடி சமர்ப்பிக்கின்றேன்." என்று அவள் கையிற் கொடுத்தாள். அவளும் அதனைப்பிரியத்துடன் பெற்று அதன் வேலைத்திறத்தை மெச்சினாள். "இதுபோலவே ஒருகனி என்னிடத்திலும் இருக்கின்றது. அது எமது நாயகரால் எனக்கு அளிக்கப்பட்டது. ஆனால், அதுவும் இதுவும் ஒரேமாதிரியாய் இருப்பதுதான் ஆச்சரியத்தைவிளைவிக்கின்றது'' என்றுசொன்னாள். இதனைக்

கேட்டதும் புத்தபூதி, "இனிநாம் எண்ணிவந்தகாரியம் கைகூடலாம்" என்று நிச்சயித்துக்கொண்டான். அப்பால் வீணை விநோதமான விநோதங்களைச் செய்ய ஆரம்பித்தா

இசை இலக்கணத்தில் என்ன ஒரு குறைவும் இல்லாதபடி வீணைநரம்பின் நாதமும், குரலின் ஒலியும் கூட மயங்க எவரும் கேட்டுமயங்கும்படி முதற்கண் "கோகிலத் தொனி" என்னும் இராகத்தை ஆலாபித்தான். ஆலாபிக்கவே அடுத்தசோலைகளிலிருந்த கோகிலங்களெல்லாம் அங்கு விருஷிநோதினியின் முன்னிலையில் வரிசைவரிசையாக வந்திருந்து தமது குரிய தலைகளைக்குலுங்கக்குலுங்க அசைத்து கேட்டுக்கொண்டிருந்தன. அப்பால் அவன் "மேகரஞ்சனி" என்னும் ராகத்தைப்பாட அங்குச்சூழ்ந்துள்ள சோலை மேற்கிடந்த மேகமெல்லாம் அம்மாளிகையைச் சூழ்ந்து ரசிப்பதாயின. இந்தமேகக்கூட்டங்களைக்கண்டும் அந்தக் கோகிலக்கூட்டங்கள் அவ்விடத்தை விட்டுப்போகவில்லை. பிறகு அவன் "நாகவராளி" என்ற இராகத்தைப்பாடினான். அதுகேட்டவுடன் பக்கத்துத்தோட்டத்திற்பதுங்கிக்கொண்டிருந்த படஅரவெல்லாம் படபடவாய் அவன்முன்வந்து கூடி சங்குசக்கரங்களமைந்த தலைகளை அங்குமிங்கும் அசைத்து அந்த அருமையான கானரசத்தைப்பருகலாயின. அப்பால்அப்பாண்மடந்தை "கருடத்தொனி மயூரத்தொனி" என்னும் பண்களைப்பாடினான். இவ்விசைகள் செவிப்பட்டவுடன் ஆராமங்களிலிருந்த கருடபக்ஷிகளும் மயில்களும் அவ்விடத்துக்குப்பறந்துவந்து பாட்டுக்கும் தாளத்துக்கும் ஏற்றவாறு பதம்பெயர்த்து ஆனந்தத்துடன் ஆடலாயின. இவைகளைகண்டும் அப்பாந்தள்கள் அங்குநின்றும் அப்பாற் பட்டில. அப்பால், "அம்சத்தொனி" முதலான இராகங்களை

அவள்பாடினாள். அந்தந்த இராகங்களுக்குரிய பறவைமுதலாயின எல்லாம் அவ்விடத்தில் வந்து நிறைந்துகொண்டே இருந்தன. கீதகோகிலத்தோடு அங்குள்ளவர்களுக்கெல்லாம், பருகிய இந்தக்கீதப்பிரவாகம் உள்ளெல்லாம் நிரம்பி உரோமக்கால்களின் வழி வெளிப்பட்டதுபோலஉடம்பெல்லாம் ரோமம் சிலிர்த்துவிட்டது. இப்படி எல்லாம் ஆனதைக் கண்ட கீதகோகிலம்அத்தியாச்சரியப்பட்டுவிட்டாள். வீணாவிநோதினியின், இராகத்தின்மேற் செல்லும் குரற்போக்கையும் நரம்பின்மேற்செல்லும் விரற்போக்கையும் பார்த்துப் பார்த்துப்பிரமித்தாள். கானம்செய்துமுடிந்ததும், கீதகோகிலம் வீணாவிநோதினியைப் பார்த்து "இன்னிசை அணங்கே! சங்கீதவித்தையில் என்னை நிகர்ப்பவர் ஒருவருமே இல்லை" என்று, இதுகாறும் நினைத்திருந்தேன். அந்நினைவு இன்றோடொழிந்துவிட்டது. இனிஉன்னைநிகர்ப்பவள் யானும், என்னை ஒப்பவள் நீயும் ஆக ஆய்விட்டோம். இதுகாலம்வரை பண்ணிற்பிறக்கும் இன்பச் சுவையை என்னிடத்திலிருந்தே யான் அனுபவித்துவந்தேன். இப்பொழுதுதான் அதனை உன்னிடத்திலிருந்து நான் அனுபவித்தேன். பண்ணிற்சிறந்த கண்மணிப்பாவாய்! இன்னும் இரண்டு தினம் உனது பாட்டைக்கேட்கத் தேட்டமுற்றிருக்கின்றேன். நாளைவருக" என்றனுப்பினாள். அவளும் மற்றவருடன் வெளிப்பட்டாள்.

39—வது [இரண்டாம்நாள் செய்த கானம்.]

இரண்டாநாளிலும் வீணாவிநோதினி அங்குவந்து கானஞ்செய்கையில், கீதகோகிலமும் வீணையுடன் அவள் பக்

கத்திலிருந்து அவளுடன் சேர்ந்தே வீணாகானஞ்செய்யலா னாள். அவ்விசைப்பெண்களிருவரும் ஒன்றுசேர்ந்தும் ஒரு வர்பின் ஒருவராகவும் மாறுபட்டும் வெகுநேரம்வரை தாந் தாங்கற்றுள்ள இசைப்புலமை முழுமையையும் வாரிவாரிப் பொழிந்து அச்சபையிலுள்ளார் யாவரையும் வசப்படுத்த லாயினார். தோடி, பைரவி, கலியாணி முதலான கன இரா கங்களையெடுத்துக்கனம்போற் பொழிந்தனர். கேட்டிருந்த அறிவாளிகள் யாவரும் ஆனந்த பரவசராய் "ஹா! ஹா! என்ன சாரீரம்! என்ன இசை! என்ன லயம்! இந்த லயத்தில் லயித்துப்போகாதவரும் உண்டோ? இவரது கானத்தைக்கேட் டால் அந்த 'ஹாஹா' என்ற கந்தர்வரும் ஹா! ஹா! என் பர். 'ஹூஹூ' என்பாரும் ஹூ! ஹூ! என்பர். தும்புருவும் துன்புறுவன். இசைநாரதர்க்கும் வசைநாறும். இவர்க்கிணை யாக யாம் எவரைக்கூறுவது. அந்தவெண்டாமரையாளை இரண்டுருக்கொண்டு வந்திருக்கவேண்டும்" என்றனர்.

40-வது [வீணாவிநோதினி மூன்றாநாள் கானஞ்செய்து பலசம்மானங்களும் ரெத்தின மாங்கனியும் பெறுதல்]

—○—

மூன்றாநாள் வீணாவிநோதினி தனது கூட்டாளிகளு டன் நிலாமுற்றத்தில் அவைக்கண் வீற்றிருக்கும் இராணி கீதகோகிலத்தின் முன்னாரிருந்து 'பூர்ணசந்திரோதய' மென் னும் இராகத்தை விஸ்தரித்தாள். அப்பொழுது தனக்குச் சொந்தமான இராகத்தைக்கேட்கவருபவன்போல் பூர்ணசந் திரன் உதயமானான். அவன் தனது அமிர்தமயமான சந்திரி கையால் அங்குள்ளவர்களது உடலமெல்லாங் குளிரும்படி செய்ததைப்போல், வீணாவிநோதினியும், எடுத்துக்கொண்ட

“பூர்ணசந்திரோதய” மென்னும் கிராமிர்தத்தால் அங்குள்ளார் உள்ளங்களை யெல்லாம் தண்மயமாகும்படி செய்தாள். பெருக்கப்பெருக்கச் செல்வதேன்? அந்தச்சித்திர விலாஸமாளிகை, வெளிப்புறமெல்லாம்சிதபூர்ணசந்திரோதயநிலவாலும் உள்ளிடமெல்லாம் சிதபூர்ணசந்திரோதய நிலவாலும் அன்று பிரகாசித்தது. இவ்வண்ணம்பாடிய வீணாவிநோதினி, முடிவில் மங்களகானத்துடன் பூர்த்திசெய்தாள்.

அப்பொழுது சிதகோகிலம் வீணாவிநோதினியைக்கட்டியணைத்து “இசையால் இசைபரப்பிய எந்திழாய்! உன்னாற் செய்யப்பட்ட கானவிசேஷத்துக்கு இந்நிலவுலகெல்லாங் கொடுத்தாலும் ஓர்பரிசாகமாட்டா. என்றாலும் இதோநா கொடுகின்றேன். பெறுவாயாக” என்று அப்பொழுது தான் அணிந்திருந்த ஆபரணங்களையெல்லாம் கழற்றி அவளுக்கணிந்தாள். தங்கக்காசுகளை அங்கைகளால் வாரிவாரி அவளுக்கு அபிஷேகஞ்செய்தாள். பக்கத்திலுள்ளார்க்குந் தக்க சம்மானங்களைக்கொடுத்தாள். மீண்டும் அவள் வீணாவிநோதினியை அண்டையிலழைத்து, “அன்னமே! உன்னை என் மனம் எப்பவும்மறக்காது. நீயும் ஆண்டில் ஒருமுறையேனும் இங்குவந்துபோதல்வேண்டும். நிற்க, என்னுடைய உள்ளத்தைக்கிதாநந்தத்தில் மூழ்கும்படி செய்வித்த உன்னுடைய அரசியாருக்கு என்னுடைய வந்தனத்தைத்தெரிவித்து, இதோ நான் கொடுக்குமிதை எனது ஞாபகார்த்தமாக அவர்கையிற் கொடுப்பாயாக” என்று முன்பாண்டியன் தன்னிடம் கொடுத்திருந்த அந்த இரத்தின மாங்கனியை எடுத்துக்கொடுத்தாள். அதனைத்தனதிரண்டு கைகளாலும் வீணாவிநோதினி வாங்கி, அடுத்திருந்த புத்தபூதியிடம் நீட்டினாள். அதைக்கையில்வாங்கினதும்வந்தசந்தோஷத்தால் அவன் உள்ளமுமுடலும் பொன்னெனப் பூரித்தது. இந்தப்பூரிப்பால் அவன் இட்

டுக்கொண்டிருந்த சட்டையும் பட்டென ஒருபால் விட்டு விட்டது. அப்பால் சிதகோகிலம் அவர்க்கெல்லாம் விடை யளிப்ப எல்லோரும் தமநிடம் சார்ந்தனர்.

41-வது (அருமையான பல்லை ஆலயத்திலெழுந்தருளி வித்ததும், புத்தபூதியைப் புவநேகபாகு ஆதரித்ததும்.)

புத்தபூதி, அந்த மரங்கனிச் செப்பை வல்லவாறு திறந்து பார்த்தான். புத்தபிரானது அருமைத் திருத்தந்தம் அதனுள் ளிருக்கக்கண்டான். அதனை அச்செப்போடு ஒருபால் பத்தி ரப்படுத்திக்கொண்டான். வீணாவிநோதினி முதலானவர்களை யும் அழைத்துக்கொண்டு அன்றிரவே ஈழத்தைநோக்கி எழுந்து விரைந்தான். மறுதினத்தில்இரத்தினாகரத்தைத்தாண் டினான். முன்னமேயே அத்துறைமுகத்தில் வந்து இவர் களது வருகையை எதிர்பார்த்திருந்த அரசன் புவநேகபாகு, புத்தபூதியைச் சிறிது தூரத்தில் வரக்கண்ட உடனேயே "அன்பனே! கொண்டுவந்தாயோ" என அவனும், "கொண்டுவந்துவிட்டேன்! கொண்டுவந்துவிட்டேன்" எனக் கூறிக்கொண்டே, அதிவேகமாய் அரசனைஅடுத்து அவன் கையில் அப்பழச்செப்பைக்கொடுத்தான். அவனும் அதனைத் திறந்துபார்க்கப் புத்தாச்சாரியாராதுமுத்துப்போன்ற திருவாயி றுதிகழ்தலைக்கண்டான். களிப்பென்னுங்கடலில்மூழ்கினான். அந்தத் தந்தத்தை இருகைகளாலும் எடுத்துமுத்தமிட்டான். கண்ணில் ஒத்திக்கொண்டான் மார்பிலும் தோளிலும் தலை யிலும் தாங்கி ஆனந்த பரவசத்தால் ஆடினான். பாடினான் ஆர்ப்பரித்தான். இதுதெரிந்த பௌத்தமதத்தினர் பலரும் அங்குவந்து அந்தப்பல்லைசேவைக்.

தைப் பலமுறை வணங்கித் துதித்து இன்பப்பெருக்கால் தங்களைத் தாமே மறந்தவராய் எழுந்து கூத்தாடலாயினர். அப்பால் எவரும் அந்தஅரியபல்லை ஓர் பல்லக்கில் வைத்தலங் கரித்துத் தாங்கி வாத்தியங்கள் முழங்க நகரைவலமாகச்சூழ்ந்து சென்று சுப்பகிரிநகரத்திலுள்ள புராதனபுத்தாலயத்தில் முன்போல் எழுந்தருளிவித்தனர். நித்திய நைமித்தியாதி பூஜைகளெல்லாம் வெகுகோலாகலமாய் நடைபெறலாயின. இழந்த எயிற்றை மீண்டும் அடைந்துகொண்ட அந்நகரம், இடையில் இழந்த கண்ணை, மீண்டும் விளங்கப்பெற்றுக் கொண்டவனையும், நீங்கிய உயிர் மறுபடியும் வந்து புகுந்த உடலினையும், இழந்த மாணிக்கத்தை எய்தப்பெற்ற நாகத்தினையும் ஒத்து விளங்கியது.

இலங்காதிபதி, புத்ததூதியைக் களிப்புடன் நோக்கி "நீ தந்தத்தைப்பெற்ற தந்திரத்தையும், பிறவும் வழுத்துக' என அவனும் தான் சென்றதும ஓர் பொற்கொல்லன் வாய்மொழியினின்றும், எயிறிருக்குமிடத்தை அறிந்துகொண்டு, இரத்தினக்கணிகள் செய்வித்ததும் பிறகு வீணைவிநோதினியைப் பாண்டியனிடத்திற் கானஞ்செய்வித்துப் பரிசு பெற்றதும். அவன் மகன் சுந்தரபாண்டியனிடத்தில் வார்த்தையாடிக்குறிப்பால் ஓர் விஷயத்தை அவனுக்கறிவித்ததும், அதன்படி அவன்நடக்கச் சித்தமாயிருப்பதையும், அப்பால் கீதகோகிலத்தைச் சங்கீதத்தால் தலைமயங்கச் செய்வித்ததும், பிறகு அவளிடத்திலிருந்து பல்லைத்திருந்த கனிச்செப்போடு பலபொருள்களையும் சம்மானமாகப்பெற்று முடிவில் விடைகொண்டு மீண்டதுமாகிய விருத்தாந்தமெல்லாம் விரிவாய்ச் சொல்லினான். அப்பாலுமவன்" பாண்டியன் "குலசேகரனுக்கு

ஆபத்து அடுத்திருக்கின்ற காரணத்தையும், ஆரிய சக்ரவர்த்தி காலஞ்சென்றுவிட்டதையும் தெரிவித்து, "இனி அந்தப் பாண்டியனுக்குக் கொடுத்துவந்த கப்பத்தைக் கொடுக்க வேண்டுவதில்லை" என்றும் சொல்லிமுடித்தான். இவையெல்லாங்கேட்ட புவனேகயாகு அந்த அமைச்சனை மனமாரப்புகழ்ந்து மானியமாகப் பல விளைநிலங்களையும் நல்கி அன்புடன் ஆதரித்துவந்தான். அக்காலமுதல் இவ்வரசன் ஆட்சி மேன்மேலும் தழைத்தோங்கிக்கொண்டிருந்தது.

42—வது [குலசேகரபாண்டியன் கொலையுண்டதும், சுந்தரபாண்டியன் ஆட்சியும்.]

இங்குப் பெரியாசலத்தின்கண் வேட்டையாடச்சென்றிருந்த பாண்டியன் குலசேகரன், வாரமிரண்டு அங்குத்தங்கிவிட்டு மதுரைக்கு மீண்டான். வீரபாண்டியனை தனக்குப் பின் அரசுரிமையைக்கைபற்றத் தகுதியுள்ளவன், எனத்தான் முன் துணிந்தபடியே அவனை இளவரசாக முடிசூட்டத் தீர்மானித்தான். இத்தீர்மானத்தைத் தமிழ்நாடு முழுவதுமறிந்து அந்தப் பாண்டியனை வெளிப்படையாகவே வெறுக்கத் தொடங்கின. இதனை அறிந்தும் பாண்டியன் தனது முறைகேடான எண்ணத்தை மாற்றிக்கொண்டானில்லை. "மாதர் மோகத்தால் மயங்குவார்க்கு, மறநூலொழுக்க மெவ்வாறு தோன்றும்." அவன் பட்டஞ்சூட்ட நாளொன்று குறிப்பிட்டான். அந்தக் காலமுஞ் சமீபித்துவிட்டது. பார்த்தான் சுந்தரபாண்டியன் "இனி நாம் சும்மாயிருக்கக்கூடாது. இலங்கை

மந்திரி குறிப்பித்தபடி கலங்காமல் வேலையை முடிக்கவேண்டியதுதான்." என்று துணிவுகொண்டான். பிரமோத விலாசத்தின் வாயிற்காவலரைக் கைவசப்படுத்திக்கொண்டு ஒருநாள் இரவு அர்த்த ராத்திரியிற் கூரிய வாளுடன் அங்குச்சென்று, அந்தப்புரத்தில் அம்சதூளிகாமஞ்சத்தில் அயர்ந்து நித்திரை செய்துகொண்டிருக்கும் தனது பிதாவாகிய குலசேகர பாண்டியனின் கழுத்தின்மேல் ஒருவீச்சு அவ்வாளால் வீசிவிட்டு வெளிப்பட்டான். சத்தென்ற அச்சத்தத்தைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டெழுந்த சீதகோகிலம், அரசன் கொலையுண்டிறந்திருப்பதைக் கண்டாள். ஹா! என்று கதறி முட்டினாள், மோதினாள், மார்பிலடித்துக்கொண்டு கண்ணீர் சொரிந்தாள், துக்கம்பொறுக்கமாட்டாதவளாய்ச்சோர்வுற்று மூர்ச்சைபோனாள், தெளிந்தாள், வெட்டுண்ட களேபரத்தைக் கட்டிப்புரண்டு கூக்குரலிட்டு விம்மி விம்மிச் சோகித்தாள். இந்த அனியாயக் கொலையை அப்பொழுதே அறிந்துவிட்ட அந்நகரமெல்லாம் அங்கு வந்து அழலாயின. அமைச்சர் முதலான உத்தியோகஸ்தர்களும் அடக்கமுடியாத துக்கத்தாற் கண்ணீர் சொரிந்தனர். "இப்படுகொலை புரிந்தவன் சுந்தரபாண்டியனே" என, அங்கிருந்தார் யாவர்க்கும் அப்பொழுதே வெளியாகிவிட்டது.

"பனிவரைமுதல் கன்னித்துறை வரையிலும் ஜெயஸ்தம்பம்நாட்டிய ஓர் வீரப்பிரதாபனுடைய முடிவுகாலம் இப்படியுமாயிற்றே" என்றும், குலத்துக்கும் முறைமைக்கும் மாறுபட்டார்க்குறுவது இக்கதியே அன்றி வேறுமுளதாமோ எனவும், எப்படியிருந்தாலும் அப்பனைக் கொலைபுரிதல் அடுக்குமோ எனவும், கேவலம் பட்டத்தை விரும்பிப் பெற்றவனையும் வெட்டிவீழ்த்தினானே இப்படிப் பட்டவனைப்போற்

ராக்கவுண்டோ? என்றும், பிராணின் மேலுங் கருணையற்ற தெய்வமோ பிரஜைகளின்மேல் அருள்செலுத்தி ஆள்பவன்? என்றும், இன்னும் பலவித நகைகளும் அங்கொருவர்க்கொருவர் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். அக்காலம் தான் அரசனை அடுத்தடுத்து அவனுடன் அனுபவித்திருந்தவைகளை யெல்லாம் எண்ணி எண்ணி உள்ளம் புண்ணாகித் சோகத்தில் வெந்து பொருமினவளாய் 'இனி இந்த உலகவாழ்வில் எனக்கென்ன இருக்கின்றது, ஹா! நாதா! என்னைவிட்டு எங்குச்சென்றீர்? என்னை நீர் பிரிந்தாலும் நான் உம்மை விட்டகலேன். இதோ உம்முடன் நானும் வந்துவிட்டேன்” என்று சொல்லிக்கொண்டே மாளிகையின் மேல்மாடியிலிருந்தபடியே திடீரெனக் கீழேவிழுந்து காதலனைப் பின்தொடர்ந்தாள். அன்றிரவிலும் ஒருசேர இறக்கவே, வீரபாண்டியன் பட்ட பாட்டினை யாரே உரைக்க வல்லவராவர். அவன் இருசிறகுமிழந்த ஒரு பறவையைப்போல துள்ளிவிழுந்து துடிதுடித்தான்.

அப்பால் அரசனுக்குச் சுந்தரபாண்டியனும், சித்ரகோகிலத்துக்கு அவள் மகனும் அந்திய கர்மங்களைச் செய்துமுடித்தனர். சிலநாட்செல்ல, சுந்தரபாண்டியன் முடிசூடி அரசியற்றலானான். வீரபாண்டியனும் ஒருதுணையுமற்றவனாய் அரமனையினின்றும் அப்பாற்பட்டான்.

தந்தாபஹாரணம்
முற்றிற்று

அகஸ்தியர் பிரஸ், அம்பாசமுத்திரம்.

மகாமகோபாத்தியாய
டாக்டர். உ. வே. சாமிநாதையர்
நூல் நிலையம்,
சென்னை - 600090.